

ကျော်ဒုတိယ

Sholokhov

Mikhail Sholokhov
Virgin Soil Upturned

မြန်မာပြန်သူ အမှာ စကား

ပထမပိုင်း

တောရိုင်းမြေသည် ရုရှားဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုကို ကမ္ဘာ့ ဂန္ထဝင်စာပေအဖြစ် စာရင်းသွင်းကြပါသည်။ ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုသမိုင်းတွင် ရုရှား ဝတ္ထုရေးဆရာတို့ သည် ထိပ်တန်း တစ်နေရာတွင် ရှိပါသည်။ သူတို့ နှင့် အတူ စံတင်ထိုက်သူတို့ မှာ ပြင်သစ် ဝတ္ထုရေးဆရာများ ပင် ဖြစ်ပါသည်။

။ ရုရှားဝတ္ထု ရေးဆရာတို့ အနက် တော်လစတိုင်း၊ ချက်ကော့၊ တားဂနီ နှင့် ဂေါ်ကီတို့ မှာ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့ ဝတ္ထုကြီးများကို လေ့လာသူတို့ က ရုရှားဝတ္ထုရေးနည်းသည် အခြားအခြားသော နည်းများ နှင့် မတူဘဲ တစ်မူထူးခြားသည် ဟု ဆိုကြပါသည်။

။ အထူးသဖြင့် ရုရှားထက် စော၍ စက်မှုထွန်းကားခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်တို့ ကပင် ရုရှားနည်းကို စံတင် နည်းနာယူကြ ရသည် ဟု ဆိုပါသည်။

ရသစာပေတို့ မည်သည် လူတစ်မျိုးတည်း ပိုင်ဆိုင်သည့် အရာ မဟုတ်။ ရသစာပေသည် လူ့လောကအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြကာ လူ့လောက အသိအမြင်တရားကို ပေးသည် ဟု ပညာရှင်တို့ ဆိုကြပါသည်။

။ သို့ဖြစ်လျှင် လောကအသိအမြင်ဟူသည် အသွေးအရောင်မခွဲခြား လူသားမှန်သမျှတို့ နှင့် ဆိုင်သည့် ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည် ။

ရုရှားနည်းကို တံခွန်ထူသူတို့ အနက် ချက်ကော့၊ တော်လစတိုင်းနှင့် ဂေါ်ကီတို့ သည် ထင်ရှားစံတင်ထိုက်သည့် စာရေးဆရာများ ဖြစ်ကြပါသည် ။ ဂေါ်ကီဆိုလျှင်ကား ပထမစာရေးဆရာ နှစ်ဦးနှင့် မတူတော့ပါ။ သူ့လက်ထက်တွင် ရုရှားတစ်ပြည်လုံး ခေတ်ပြောင်း တော်လှန်ရေးကြီး တစ်ရပ်နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရ လေရာ သူလည်း ထိုခေတ်ပြောင်းတော်လှန် ရေးကြီးတွင် အများ ပြည်သူတို့ နည်းတူ ပါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည် ။ သို့ဖြစ် လေရာ သူရေးသားသည့် အကြောင်းအရာတို့ သည် ခေတ်သစ်ရုရှား အကြောင်းအရာများ ဖြစ်လာပါသည် ။

ချက်ကော့၊ တော်လစတိုင်းတို့ တံခွန်ထူသည့် နည်းမှာ ကား အခြား မဟုတ်ပါ။ လူ့လောကတွင် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည့် ဖြစ်ရပ်တို့ ကို ဆင်ခြင်နှလုံး သွင်းနိုင်အောင်၊ လူ့လောကအသိအမြင်တရား ရနိုင်အောင် ကြေးမုံရိပ်တွင် မြင်သကဲ့သို့ မြင်နိုင်အောင် ရေးသည့် နည်းပင် ဖြစ်ပါ သည် ။ သူတို့ ရေးသား သည့် ဝတ္ထုတွင် ဇာတ်ကောင်တို့ သည် လည်း ကောင်း၊ အဖြစ်အပျက်တို့ သည် လည်းကောင်း အဆန်းတကြယ်မဟုတ် ကြ။ စိတ်ကူးဖြင့် ရေးခြင်းလည်း မဟုတ်ကြ။ တကယ်ဖြစ်တတ်သည့် သဘော၊ ထိုပြင် လူ့လောကတွင် တကယ်ရှိသည့် ဇာတ်လိုက်ဇာတ် ကောင်တို့ အကြောင်းကိုသာ ရေးသားထားခြင်းများ ဖြစ်ပါ သည် ။ ထိုဝတ္ထုတို့ တွင် လောက၏ အကောင်းအဆိုး အကျိုးအပြစ်တို့ ကို သိအောင် ဖော်ပြလေ့ရှိကြပါသည် ။ လောက၏ အကောင်းအဆိုး အကျိုးအပြစ်ကို သိဖို့ ဆိုသည် မှာ လည်း လွယ်ကူလှသည့် ကိစ္စတစ်ရပ် မဟုတ်ပါ။ စာရေးသူအဖို့ အကောင်းအဆိုး အကျိုးအပြစ် အတွေ့အကြုံများ ရှိရန် လိုအပ်ပါသည် ။ ထို့ ကြောင့် စာရေးကောင်းသူတို့ ၏ ဘဝကို လေ့လာမည်

ဆိုပါက လောကအတွေ့ အကြုံ နှံ့စပ်သူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါလိမ့်မည်။
ဤမျှဆိုလျှင် ဝတ္ထု၏ သဘောကို အသင့်အတင့် ခြုံနိုင်လောက်ပြီဟု သ
ဘောရပါသည်။ ။

"တောရိုင်းမြေ" ကို ရေးသူမှာ မစ်ခေးရှိုလိုကော့ ဖြစ်ပါသည်။ သူသ
ည် ရုရှားတောင်ပိုင်းက ကျေးတောသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ။
ထို့ပြင် သူသည် ရုရှားပြည်တွင် စစ်တိုက်ကောင်းသည် ဟု ထင်ရှားသ
ည့် ကော့ဆက်စစ်သည် တော် အနွယ်ဝင်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ၁၉၀၅
မေလ ၂၄ တွင် မွေးဖွားသည်။ သူ၏ ဇာတိချက်ကြွေမှာ ဒွန်မြစ်ကမ်း
ပေါ်က ခရူဇီလင် ကော့ဆက်ကျေးရွာ ဖြစ်သည်။ သူ၏ အဖေသည် အ
လုပ်အကိုင် အတည်တကျရှိသူမဟုတ်။ လူလတ် တန်းစားတစ်ယောက်
မျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ၏ အမေမှာ မြေကျွန်တစ်ယောက်၏ သမီး
ဖြစ်သည်။ မစ်ခေးကို အထက်တန်း ကျောင်းသို့ ပို့သည့် အခါတွင် မှ သူ
သားထံ စာရေးနိုင်ရန် စာရေးစာဖတ်ကို သင်ကြားခဲ့ရသည်။ ။

၁၉၁၇ တွင် ရုရှားပြည်၌ ဇာဘုရင်ကို ထောင်ထား ခြားနားသည့်
အခါ မစ်ခေးသည် ၁၂ နှစ်သားအရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ဆိုရှယ်လစ်
တော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်ပြီးနောက် တန်ပြန် တော်လှန်ရေးသမား
တို့ က ဆိုဗီယက်အာဏာကို ချေမှုန်းသည့် အခါတွင် မူ သူသည် အရွယ်
ရောက်လာ ပြီဖြစ်၍ ဒွန်ဒေသ၌ တပ်နီတော်ကို ဝင်လေသည်။ ။ ၁၉၂၂
တိုင်အောင် သူသည် တပ်နီတော်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ထိုကာလကား
ပြည်တွင်းစစ် ကာလတည်း။

မစ်ခေးရှိုလိုကော့သည် စာရင်းအင်းဘက်တွင် စာရေးအဖြစ် အမှု
ထမ်းဖူးသည်။ ။ မူလတန်းကျောင်းဆရာလည်း လုပ်ဖူးသည်။ ။ သဘော
ကြီး ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားအဖြစ်လည်း လုပ်ကိုင်ဖူးသည်။ ။ စာရ

င်းကိုအဖြစ် လည်း ဆောင်ရွက်ဖူးသည် ။ သတင်းစာဆရာလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ။ သူ၏ ဘဝ အတွေ့အကြုံသည် စုံလင်လှပေသည် ။

မစ်ခေးရှီလိုကော့သည် ၁၉၂၃ တွင် ဝတ္ထုစတင်ရေးသားသည် ။ ၁၉၂၆ တွင် ထင်ရှား ကျော်ကြားသည့် "ဒါနဲ့ ပဲ တငြိမ့်ငြိမ့်စီးနေတဲ့ ဒွန်" ဟူသော ဝတ္ထုရှည်ကြီး တစ်ပုဒ်ကို စတင် ရေးသားသည် ။ ၁၉၄၀ တွင် ပြီးဆုံး ကာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည် ။ ယင်းမှာ ပြည်တွင်း စစ်ကာလကို ဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည် ။

တောရိုင်းမြေကိုကား ရှီလိုကော့သည် နှစ်ပိုင်းခွဲ၍ ရေးသည် ။ ယခု မြန်မာပြန်ဆိုလိုက်သော ပထမတွဲကို ၁၉၃၂ တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည် ။ ထို့နောက် လက်စမသတ်ရ သေးဘဲ ရှိနေသော "တငြိမ့်ငြိမ့် ဒွန်" ကို ဆက်၍ ရေးသည် ။ သို့နှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကာလသို့ ရောက်လာသည့် အခါ ရှီလိုကော့သည် စာရေးဆရာဘဝကို ခေတ္တစွန့်လွှတ်ကာ အမိ ရုရှားပြည်ကြီးအတွက် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည် ။ စစ်ကြီးပြီးမှ တောရိုင်းမြေ ဒုတိယတွဲကို ဆက်၍ ရေးရသည် ။ ဒုတိယတွဲသည် ၁၉၆၀ တွင် ထွက်လာလေသည် ။

ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုသည့် အခါ ဝတ္ထုဖြစ်ပေါ်သည့် ရုရှားပြည်၏ ခေတ်နောက်ခံကားကို သိထားရန် လိုပါလိမ့်မည်။

မဟာအောက်တိုဘာ ဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေး ပြီးဆုံးသည့် နောက် ဒွန်ဒေသ၌ တန်ပြန် တော်လှန်ရေးသမား တို့ က ဆိုဗီယက်အစိုးရအား ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည် ။ ထိုကာလသည် ပြည်တွင်းစစ်ကာလ ဖြစ်သည် ။ မြို့ကြီးပြကြီး တို့ ၌ ကား ခေတ်မီ စက်မှုလုပ်ငန်းများ ထူထောင်ကြသည် ။ သို့ရာတွင် ကျေးလက်တောရွာတို့ ၌ လူနေမှုအဆင့်အတန်းသည် နိမ့်ကျဆဲ ဖြစ်သည် ။ ထိုအချိန်တွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ကွန်မြူနစ်

ပါတီက မြေယာတော်လှန်ရေး လမ်းစဉ်တစ်ခု ကို ချမှတ်ခဲ့သည်။ ။ ယင်းမှာ လက်မှုလယ်ယာမှ စက်မှုလယ်ယာသို့ ကူးပြောင်း ရေးပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသို့ကူးပြောင်းရာ၌ အသွင်ကူးပြောင်းရေးကာလတွင် စုပေါင်းလယ်ယာကို တည်ထောင်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ဤတောရိုင်းမြေ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း စတင်သည့် အချိန်သည် စုပေါင်းလယ်ယာများ တက်ကြွစွာ ထူထောင်သည့် ၁၉၃၀ တစ်ဝိုက် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ခေါင်းဆောင်မှုသည် တည်တံ့လျက်ရှိနေပြီ။ သို့ရာတွင် ဒွန်ကဲ့သို့သော ဒေသတွင် ကား ယဉ်ကျေးမှုရော လူနေမှု အဆင့်အတန်းပါ နိမ့်ကျလျက်ရှိသည်။ ။

စုပေါင်းလယ်ယာ ဖွဲ့စည်းရေးသည် အောင်မြင်လျက် ရှိသည်။ ။ ထိုအခါတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ခေါင်းဆောင် တို့ သည် ထိုအောင်မြင်မှုတွင် ယစ်မူးကာ အမှားများကို ကျူးလွန်ကြသည်။ ။ စုပေါင်းလယ်ယာအတွက် ထွန်ယက်သည့် ကျွဲ၊ နွားသာမက ကြက်၊ ဘဲ စသည့် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် တို့ ကိုပါ သိမ်းသည်။ ။ ရွာသားများကို သေနတ်ပြ၍ ခြိမ်းခြောက်သည်။ ။ သေနတ်ပြ၍ စည်းရုံးသည်။ ။ ဤတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီက အမှားများကို အချိန်မီ ပြုပြင်ရန် ဆော်ဩခဲ့ရလေသည်။ ။

တောရိုင်းမြေဝတ္ထုတွင် မစ်ခေးရှိုလိုကော့သည် ထိုသဘောကို အမိအရ ရေးသားခဲ့သည် ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါသည်။ ။

သူ၏ ဝတ္ထုတွင် အဓိကဇာတ်ကောင် သုံးဦးပါရှိသည်။ ။ ဒွန်ဒေသရှိ ဂရယ်မျချီရွာကလေးတွင် ပါတီအုပ်စုကို ရတ်ဇေမျော့နော့ဆိုသည့် ကော့ဆက် က ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစီးသည်။ ။ ရက်ဇေမျော့နော့သည် တန်ပြန်တော်လှန်ရေး သမားတို့ က သူမိန်းမကို မုဒိမ်းကျင့်ရာမှ ကွန်မြူနစ်ပါတီသို့ ရောက်လာသူ ဖြစ်သည်။ ။ တက်ကြွသည်။ ။ သို့သော် ကျေးတောသားတို့ ဘာ

၀ သနားကြင်နာစိတ် ရှိသည် ။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒီကို ယုံကြည်သည် ဟု ဆိုရသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ပျော့သည် ။

သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကား ကျေးရွာပါတီအုပ်စု အတွင်းရေးမှူး မာကာနာဂူနေ့ပင် ဖြစ်သည် ။ နာဂူနေ့သည် ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ပြင်းထန်စွာ ယုံကြည်သည် ။ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်အောင် ဆင်နွှဲရဦးမည် ဟူ၍ လည်း မမှီတ်မသုန်ခံယူသည် ။ သူကား တစ်ဖက်အစွန်းသို့ ရောက် လောက်အောင်ပင် အယူအဆပြင်းထန်လှသည် ။ ကွန်မြူနစ်ဆိုလျှင် မိန်းမ အချစ်ကိစ္စ စသည့် လူမှုရေးရာကိစ္စတို့ ကိုပင် စွန့်လွှတ်နိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည် သည် ။

သူတို့ နှစ်ဦးကို လုပ်အားပေးရန် မြို့မှ ဆင်းလာသည့် ဆေးမြွန် ဒါမီးဒေါ့က ထိန်းထားသည် ။

စာရေးသူ မစ်ခေးရှီလိုကော့သည် မတက်ကြွလွန်းသော၊ တစ်ဖန် မပျော့ပျောင်းလွန်းသော အလယ်အလတ် လမ်းကို ညွှန်ပြလိုဟန်တူသည် ။

မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရာတွင် ဤအာဘော်တို့ ကို ခြုံငုံမိအောင် ကြိုးစား၍ ပြန်ဆိုထားပါသည် ။

ဤဝတ္ထုကို ရုရှားဘာသာမှ တစ်ဆင့် အင်္ဂလိပ်သို့ ဘာသာပြန်ဆိုထားပြီးမှ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ သို့ဖြစ်ရာ ဘာသာ စကားနှစ်ဆင့် ကူးပြောင်းပြန်ဆိုရသည် လည်း မည်ပါသည် ။ ထို့ကြောင့် အချို့နေရာများ တွင် ဆိုလိုရင်းကို မငုံမိဘဲ အဓိပ္ပာယ်ငုပ်ချင်ငုပ်နေလိမ့် မည်။ ထိုအတွက် မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုသူ၌ တာဝန်ရှိပါသည် ။

အထူးမှာ လိုသည် မှာ ဇာတ်ကောင်များ ၏ အမည်များ ပင် ဖြစ်ပါသ

ည် ။ နာမည်များကို ဤဝတ္ထု၌ အမျိုးမျိုးခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲသည် ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ဥပမာဆိုလျှင် ပါတီအုပ်စု အတွင်းရေးမှူးသည် မာကာနာဂူ နေ့ ခေါ်ပါသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ မာကာဟု တွေ့ရ၍ ၊ တစ်ခါတစ်ရံ နာဂူနေ့ဟု တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ထိုအတူ အန်ဒရေး ရတ်ဇမျော့နေ့၌ လည်း အန်ဒရေး ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရတ်ဇမျော့နေ့ဟူ၍ လည်းကောင်း တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ မှတ်မိရလွယ်ကူစေရန် ဇာတ်ဆောင်များ၏ အမည်အပြည့်အစုံကို ဖော်ပြ ထားပါသည် ။

ဤတောရိုင်းမြေကို စာရေးသူ မစ်ခေးရှီလိုကော့သည် နှစ်ပိုင်းခွဲ၍ ရေးပါသည် ။ ပထမပိုင်းကို ၁၉၃၂ ၌ ထုတ်ဝေပါသည် ။ ဒုတိယပိုင်းကို ၁၉၆၀ ၌ ထုတ်ဝေပါသည် ။ ယခုပထမပိုင်းကိုသာ မြန်မာပရိသတ်သို့ ဦးစွာတင်ပြ လိုက်ပါသည် ။ ဤဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ စာဖတ်သူတို့ ထံမှ ဝေဖန်ချက်၊ ဆွေးနွေးချက်တို့ ကို လက်ခံရန် အသင့်ရှိပါသည် ။ ဝတ္ထု၏ ဒုတိယပိုင်းကို ပရိသတ်က လိုလားခဲ့လျှင် မကြာလင့်မီအတွင်း ဆက်လက်ပြန်ဆိုမည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ကျော်အောင်

အဓိကဇာတ်ဆောင်များ

ကော်ရှင်စကီ။ ။ခရိုင်ကွန်မြူနစ်ပါတီ အတွင်းရေးမှူး။

ကွန်ဒရတ်၊ မိတ်ဒန်နီကော့။ ။စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင် လူလတ်တန်းစား ကော့ဆက်။

ဂါယက်။ ။ချမ်းသာသော မြေရှင်ကြီး။

ဆေးမြွန်၊ ဒါဗီးဒေါ့။ ။ ပုတီးလော့စက်ရုံ အလုပ်သမား၊ စုပေါင်းလယ်ယာတွင် လုပ်အား ပေးရန် ကျေးရွာသို့ဆင်းလာသူ ကွန်မြူနစ်။ ဂရယ်မျချီ စုပေါင်းလယ်ယာဥက္ကဋ္ဌ။

ဆေးမြွန်၊ လက်ပရီနော့။ ။ကော့ဆက် လူချမ်းသာ။

တီမိုဖေး၊ ဒမတ်စကော့။ ။လူချမ်းသာဖရော်၏ သား။

တစ်၊ ဗိုရိုဒင်။ ။တပ်နီတော် တပ်သားဟောင်း၊ ချမ်းသာသောမြေရှင် ။

ဒယွမ်ကာ၊ ဥရှကော့။ ။ စုပေါင်းလယ်ယာ ဒုတိယအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကော့ဆက်။

ဒမ်မစ်။ ။ဆင်းရဲသောကော့ဆက် လယ်သမား။ စကားနည်းသဖြင့် "တေမိ" ဟူ၍ လည်း ခေါ်ကြသည် ။

ဖရော်၊ ဒမတ်စကော့။ ။ချမ်းသာသော ကော့ဆက် မြေရှင်။

ဗင်နစ်။ ။ကော့ဆက်လယ်သမား။ စုပေါင်းလယ်ယာကို ဆန့်ကျင်သူ။

မာကာ၊ နာဂူနော့။ ။ဂရယ်မျချီ ကွန်မြူနစ်ပါတီအုပ်စု အတွင်းရေးမှူး။

မာရီနာ၊ ပိုယာကိုဟား။ ။အန်ဒရေးရတ်ဇမျော့နော့နှင့် ရနေသည့်
မုဆိုးမ။

ယာကွတ်၊ လူးကစ်၊ အော့စထရော့နော့။ ။လှေနှံနှစ်ဖက်နှင်း
အတန်အသင့် ချမ်းသာသည့် လယ်သမား၊ စုပေါင်းလယ်ယာ မန်နေဂျာ။

ရှယ်ရှူကာ။ ။အွဂြားလွန်သည့် အဘိုးအို၊ စုပေါင်းလယ်ယာ (ရှယ်ရှူ
ကာ)အသင်းဝင်။

လုရှူကာ၊ နာဂူလနီဗာ။ ။ မာကာနာဂူနော့၏ မိန်းမ။

လက်ယက်စကီ။ ။ဆိုဗီယက်ဆန့်ကျင်ရေး တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသ
မား၊ ယခင် ဇာဘုရင်တပ်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သူ။

အကင်း(အကြီး)။ ။ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းဝင် ကော့ဆက်။

အကင်း(အငယ်)။ ။ ယင်း၏ သား။

အဂါဖွန်၊ ဒပ်ဗဆော့။ ။စုပေါင်းလယ်ယာ တတိယအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
။

အတာမန်ရှူကော့။ ။စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင်။ သို့သော် စိတ်ထဲက
ဆိုဗီယက်အစိုးရကို ကြောင်လက်သည်းဝှက်ဆန့်ကျင်နေသူ။

အလက်ဇင်းဒါး၊ ပေါ်လော့ဆက်။ ။ဇာဘုရင်တပ်မှူးဟောင်း။ ယခု
ဆိုဗီယက်ဆန့်ကျင်ရေး တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမား။

အောဆစ်၊ ကွန်ဒရတ်ကို။ ။ဂရယ်မျူချီသို့ ဝါဒဖြန့်ချိရေးအဖွဲ့ခေါင်း
ဆောင်အဖြစ် ရောက်လာသည့် ယူကရိန်းအလုပ်သမား ရဲဘော်။

အိုင်ဗင်၊ နိုင်ဒီယော့နော့။ ။ကွန်ဒရတ်ကို၏ အဖွဲ့တွင် ပါလာသ
ည့် လူငယ်ကွန်မြူနစ်။

အိုင်ဗင်၊ ဗတာနီကော့။ ။စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းဝင် ကော့ဆက်။
သို့သော် မလိုလားသူ။

အစ်ပလော့၊ ရှာလီ။ ။ ဂရယ်မျချီရွာ ပန်းပဲ ဆရာ။

(၁)

ဇန်နဝါရီလ ကုန်ခါနီးပြီဖြစ်၍ နှင်းစိုင်းနှင်းခဲတို့ သည် ပထမဆုံး အကြိမ် အရည်ပျော်စ ပြုလေပြီ။ နေခြည်ဝင်း၍ နှင်းပျောက်သည့် အခါ ချယ်ရီပန်းတို့ သည် သင်းပျံ့ပျံ့ရနံ့ကို ဆောင်ကုန်သည် ။ နေမွန်းတည့် သည့် အခါတွင် မူ ချယ်ရီခေါက်မှ ထွက်လာသည့် သင်းပျံ့ပျံ့ရနံ့သည် ပျော်ဦးစနှင့်နံ့နှင့် ရောယှက် သဖြင့် မွှေးကြိုင်ကြိုင် ရနံ့တစ်မျိုးကို ဆောင်သည် ။ တစ်ဖန် နွေဦးက ကြွေလင့် လေပြီးသော သစ်ရွက်တို့ သည် နှင်းစိုင်း နှင်းခဲအောက်တွင် ခိုအောင်းနေခဲ့ရာမှ အောက်သိုးသိုး အနံ့ တစ်မျိုးကို ပျံ့လွင့်စေပြန်သည် ။ ယင်းတို့ အနက် ရာသီ၏ ပြယုဂ်ဖြစ် သော မြေသင်းနံ့ သည် သာလျှင် သရဖူဆောင်း နေလေသည် ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေကုန်ကာ ညရီဆည်းဆာသို့ တိုင်ခဲ့ပြီ။ သို့ငြားလည်း ချယ်ရီပင်ပျိုတို့ ဝန်းကျင်တွင် မွှေးပျံ့ပျံ့ရနံ့သည် ကြိုင်လှိုင် နေဆဲ ဖြစ်သည် ။ အရှေ့လောကမှ ထွက်ပြုလာသော လမင်းသည် ချယ် ရီအကိုင်းအခက်တို့ တွင် တွဲလွဲခိုနေလေပြီ။ ယုန်ငယ်လေးများ သည် ဟို ပြေးသည် လွှား ကခုန်မြူး တူးနေကြလေသည် ။ နှင်းပွင့်အစအနတို့ ကို အမြီးဖြင့် လှုပ်ယမ်းဆော့ကစား နေကြလေသည် ။

ထိုအချိန်တွင် အဝေးရှိ တောင်ကုန်းတစ်ခုမှ တိုက်လာသော လေပြည်အေးတွင် သစ်ဆွေးနံ့သည် ဝေ့ကာဝိုက်ကာ ပါလာသည် ။ ထို နောက် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် မြက်ခင်းပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးကိုလည်း

ကောင်း၊ လယ်ကွင်းကြီး တစ်ခုလုံးကိုလည်းကောင်း၊ ညဉ့်အမှောင် ကမ္မ
လာကြီးသည် လွှမ်းခြုံ လိုက်သည် ။ ညဉ့်လွှာရုံသည် အရိပ်မည်းမည်း
ကြီးကို ဖြန့်ကျက်အုပ်မိုးလိုက်သော ဝံပုလွေမကြီးနှင့် လည်း တူလေ
သည် ။

အချိန်ကာ: ၁၉၃၀ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ၏ တစ်ညနေခင်းဖြစ်သည် ။
မြက်ခင်းပြင်ကြီးမှ ဂရယ်မျချီရွာကလေးသို့ သွားရာ တူရူလမ်းဖုံဖုံက
လေး တွင် မြင်းစီးသမားတစ်ဦးသည် ခရီးနှင့်လျက် ရှိသည် ။
စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုသို့ ရောက်လျှင် မြင်းစီးသမားသည် ပန်းလှ
နွမ်းနယ်နေသော မြင်းကို ဇက်သတ်ကာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလေသည် ။
လမ်းသည် ချယ်ရီပင်အုပ်ပေါ်တွင် မေးတင်နေဆဲ ဖြစ်သည် ။ လမ်းသ
ည် မှောင်လျက်ရှိ၏။ အပ်ကျသံမျှပင် မကြားရအောင် ပတ်ဝန်းကျင်
သည် လည်း ဆိတ်ငြိမ်ချက် ကောင်းလှ လေသည် ။ ထိုခဏတွင်
စမ်းချောင်း၏ ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းမှ ခွေးအူသံတစ်ချက်ကို စူးစူးရှရှ ကြား
ရသည် ။ မီးရောင်တစ်ခုလည်း ဖျတ်ခနဲ လင်းလာသည် ကို တွေ့လိုက်ရ
သည် ။ မြင်းစီးသမားသည် လေအေးကို တစ်ချက်မျှ ရှူရှိုက်ကာ လက်
အိတ်ကို ချွတ်ပြီးနောက် မြင်းကုန်းနှီးအောက်သို့ လက်ထိုး၍ စမ်းကြည့်
သည် ။ မြင်း၏ ကျောရိုးတွင် ချွေးစိုရွဲလျက် ပူနွေးသောအတွေ့ကို ခံစား
ရသည် ။ ပြီးလျှင် မြင်းကုန်းနှီးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်ကာ စမ်းချောင်း
ကလေးကို ဖြတ်ကျော် စီးနင်းသွားလေသည် ။ စမ်းချောင်းကလေးမှာ
ရေ တိမ်တိမ်သာ ရှိသည် ။ ဆောင်းရာသီဖြစ်ငြားလည်း ရေခဲခြင်းအလျ
င်းမရှိ။ မြင်းသည် စမ်းချောင်းအောက်ခြေတွင် ရှိသည့် ကျောက်စရစ်ခဲ
ကလေးများ ကို ခွာဖြင့် တစ်ချက်ပေါက်ကာ ရေငုံ့သောက်ရန် ဟန်ပြင်
သည် ။ သို့ရာတွင် မြင်းစီးသမားက ဇက်ကြိုးကို တင်းတင်းဆွဲကာ
ဆင်ခြေလျော စမ်းချောင်း ကမ်းပါးကို တက်ရန် အားယူ လိုက်လေသည်

ထိုခဏတွင် အသံဗလံများကို ကြားရပြန်သည် ။ မြင်းစီးသမားသည် ဇက်ကြိုးကို တန့်ခနဲ ဆွဲလိုက်သည် ။ မြင်းသည် နားရွက်ကိုစွင့်ကာ နားထောင်သည် ။ လရောင်အောက်တွင် မြင်းကုန်းနှီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ ဝင်းလက်သွားသည် ။ ထိုနောက် မြင်းစီးသမားသည် သူ၏ ကော့ဆက်ဦးထုပ်ကို နားရွက်ဖုံးအောင် ဆွဲချလိုက်ပြီးလျှင် မြင်းကို ဖြည်း ဖြည်းချင်း ခရီးနှင့်ပြန်စေသည် ။ လမ်းဖုံဖုံကလေးပေါ်သို့ ရောက်သည် တိုင် ဦးထုပ်ကိုကား မချွတ်တော့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် ရွာလမ်းသို့ ချောချောမောမော ရောက်လာကာ ရွာထဲ သို့ ဝင်ခဲ့သည် ။ လမ်းတွင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့သည် နှင့် "ဒီမှာ ခင်ဗျာ၊ ယာကွတ် အော့စထရောနေ့ တစ်ယောက်များ ဘယ်နားမှာ နေပါသလဲ" ဟု မေးသည် ။

"ရှင်ပြောတာ ဟာကွတ်လူးကစ်နဲ့ တူတယ်"

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်"

"ဟောဟိုနားက အုတ္တိကပ်မိုးနဲ့ အိမ်ပဲ။ ပေါ့ပလာပင်ရဲ့ ဟိုဘက် က ပေါ့။ တွေ့တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ"

အုတ်ကြွပ်မိုးထားသည့် အိမ်တစ်ဆောင်ရှေ့တွင် မြင်းစီးသမားလည်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ "ယာကွတ်လူးကစ်တစ်ယောက် ရှိလားဗျို့။ ခဏလေး ထွက်ခဲ့စမ်းပါဦး" ဟု အော်၍ ခေါ်လေသည် ။

အိမ်ထဲမှ အိမ်ရှင် ထွက်လာကာ စူးစမ်းသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ဧည့်သည် ကို ကြည့်သည် ။

"ဘယ်သူလဲဗျ ကျုပ်ကို ခေါ်တာ" အိမ်ရှင်၏ မျက်နှာတွင် အပြုံး ရိပ်သန်းနေသည် ။

"ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား ယာကွတ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျား ဆီမှာ တစ်ညခိုချင်လို့ ပါ။ ကျွန်တော့် မြင်းအတွက်လည်း နွေးထွေး မယ့် နေရာရှိကောင်းပါရဲ့ "

"မဖြစ်ဘူးဗျို့။ ကျုပ်ဆီမှာ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား ဘယ်ကလဲ။ ခရိုင်ကော်မတီရုံးကလား။ လယ်ယာမြေဌာနကလား။ နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျား အသံကို ကျုပ်ကြားဖူးသလိုလိုပဲ။ ဘယ်တုန်းကပါလိမ့်"

ဧည့်သည် သည် တစ်ချက်မျှ ပြုံးကာ ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည် ။ ပြီးလျှင်

"ခင်ဗျား ပေါ်လော့ဆက်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား" ဟု မေးလိုက် သည် ။

ယာကွတ်လူးကစ်သည် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီးနောက် မျက်နှာ ညှိုးသွားသည် ။ ပြီးမှ "အို၊ ဗိုလ်ကြီးပါလား။ ဘယ့်နှယ် ဒီကို ရောက်လာတာလဲ ခင်ဗျ။ ကဲ ကဲ ဗိုလ်ကြီး မြင်းကို ကျွန်တော့်ပေးစမ်းပါ။ မြင်းဇောင်း ရှိပါတယ် လေ။ အမယ်လေး ကွဲသွားတာ ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီတောင် မသိပါဘူး" ဟု လေသံဖြင့် ပြောလေသည် ။

"စကားကျယ်ကျယ် မပြောနဲ့ ဗျို့။ ဟုတ်သပေါ့ဗျာ။ ကွဲသွားတာ အတော်တောင် ကြာရောဟာ။ မြင်းကို လွှမ်းစရာ စောင်ရှိရဲ့ နော်။ ဒါထက် အိမ်ထဲမှာ လူစိမ်းများ ရှိလေသလား"

ဧည့်သည် သည် အိမ်ရှင်၏ လက်သို့ မြင်းဇက်ကို အပ်လိုက်သည် ။ မြင်းသည် လူသူစိမ်းလက်ကို ချက်ချင်းသိသည့် အလား ယာကွတ် ခေါ်

ရာ သို့ ယက်ကန်ယက်ကန် ပါသွားသည် ။ မြင်းစောင်းတွင် အခြားမြင်း တစ် ကောင်၏ အနံ့ကို ရသည့် အခါ ခွာတဆတ်ဆတ် ပေါက်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့လျက် တရူးရှူး မှုတ်ထုတ်နေပြန်သည် ။ နောက်ဆုံးတွင် ကောက်ရိုးနဲ့ ရတော့မှ ငြိမ်သွားလေသည် ။

"ခဏနေပါစေဦး ဗိုလ်ကြီး။ ပြီးမှ ကုန်းနှီးကို ချလိုက်တော့မယ်" ဟု ပြောကာ ယာကွတ်သည် မြင်းကြီး၏ ကျောကုန်းကို စမ်းကြည့်သည် ။ ရွေးစိုစိုကို စမ်းမိသည် တွင် သူ့ဧည့်သည် သည် တစ်နေ့လုံး ခရီးပြင်းနှင့် လာကြောင်း ရိပ်မိလေသည် ။

"သူ့အဖို့ ပဲရှိရဲ့ လား ယာကွတ်"

"နည်းနည်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြည့်ပြီး ကျွေးပါမယ် ဗိုလ်ကြီး။ ရေလည်း တိုက်ပါဦးမယ်။ ကဲ လာလေ အိမ်ထဲ သွားကြရအောင်။ ခုနေ ခါ များ ဆိုတော့ ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်းအောင် မသိတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ" ယာ ကွတ် ၏ လေသံသည် ပျော့ညံ့ညံ့ဖြစ်သည် ။ တောင်းပန်သံလည်း ပါသ ည် ။

"နာမည်ပဲ ခေါ်ပါလေဗျာ။ မမေ့သေးဘူး မဟုတ်လား" ပြောပြော ဆို ဆိုပင် သူတို့ သည် မြင်းစောင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည် ။

"ဟုတ်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ။ ဂျာမန်တွေ တိုက်ရတုန်းက တစ်လျှောက်လုံး အ တူတူပါပဲ။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ပွဲရှိသေးရဲ့ ။ ခင်ဗျားကို မမေ့ပါဘူး အ လက် ဇင်းဒါးရယ်။ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံးခွဲခဲ့ကျတာ နီဗိုရော့ဆစ် ထ င်ပါရဲ့ ။ အဲဒီကတည်းက ခင်ဗျားအကြောင်း မကြားရတော့ပါဘူး။ ကျွန် တော့်စိတ်ထင် တော့ ကော့ဆက်တွေနဲ့ အတူ တူရကီဘက် ပါသွားပြီ ထ င်တာ"

သူတို့ သည် နွေထွေးသော မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်ကြသည် ။ ဧည့်သည်

သည် ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းထက်တွင် ဆံဖြူကြိုးကြွပေါက် နေပြီး သူ့မျက်လုံးအစုံပေါ်က မျက်ခုံးနက်ကျောကျောတစ်စုံသည် ဝံပုလွေ မျက်ခုံးများ နှင့် တူလေသည်။ ထိုမျက်ခုံးအစုံအောက်က သူငယ်အိမ်ပြာလဲ့လဲ့ မျက်လုံးအစုံဖြင့် အခန်းတွင်းတစ်ထောင့်ကို စွေခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ တွင် ခုံတန်းလျားတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်နေသော မိန်းမသားနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် ခေါင်းဆတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်မှာ အိမ်ရှင်မိန်းမ ဖြစ်၍ ကျန်တစ်ယောက်မှာ သူ့ချွေးမဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

"နေကောင်းကြရဲ့ နော်"

"ဟုတ်ကဲ့" ဟု အကြီးမိန်းမက ဖြေပြီးလျှင် သူ့ယောက်ျားရှိရာသို့ စူးစမ်းသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ သူ့ပါးစပ်က မဖွင့်သော် လည်း မျက်လုံးကမူ "ရှင်ခေါ်လာတာ ဘယ်ကလဲ။ ကျွန်မတို့ ဘာများ ကျွေးရမွေးရမှာလဲ" ဟု မေးနေဟန် တူလေသည်။

"စားရအောင် တစ်ခုခုလုပ်ဟေ့" ဟု ယာကွတ်လူးကစ်က အမိန့် ပေးလိုက်ပြီးလျှင် အခန်းတစ်ခုသို့ ထွက်လာကြသည်။

သူတို့ သည် ဂေါ်ဖီထုပ်နှင့် ဝက်သားရောချက်ထားသည့် ဟင်းချိုကို သောက်ကြသည်။ စားရင်း ဧည့်သည် က ရာသီဥတုဆိုးရွားကြောင်း၊ သူနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့ အကြောင်းကို ပြောသည်။ သူ၏ မေးရိုးသည် ကြီးမား လွန်းရကား မလှုပ်ချင်လှုပ်ချင် ရွေ့နေသည်။ တဖြည်းဖြည်းဝါးကာ စားနေ သည် မှာ နွားအိုကြီး ကောက်ရိုးခြောက် မြို့နေသည် နှင့် တူလှသည်။ စားပြီး လျှင် နေရာမှ ထကာ ဘုရားစင်ရှေ့၌ ခဏမျှ ဆုတောင်းပြီးနောက် "ကျေးဇူး ပဲ ယာကွတ်။ ကဲ စကားစမြည် ပြောကြရအောင်ကွာ" ဟု ဆိုလေသည်။

ယာကွတ်က မျက်စိပိပြလိုက်လျှင် အိမ်ရှင်မနှင့် သူ့ချွေးမသည် စားပွဲ
ကို ကျာကသီ သိမ်းဆည်းရှင်းလင်းလေသည်။ ။

(၂)

ရုံးခန်းတွင်းရှိ စားပွဲ၌ ပါတီခရိုင်ကော်မတီ၏ အတွင်းရေးမှူးသည် စာရွက်များကို ကိုင်ကာ ဖတ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးသည် မွဲဟန်တူသည်။ သူ့အမူအရာသည် လေးဆေးအိတွဲသည်။ စာရွက်စာတမ်းများကို မဖတ်မီ ဒါဗီးဒေါ့ကို တစ်ချက်စွေ၍ ကြည့်လိုက်သေးသည်။

အပြင်ဘက်တွင် လည်း လေရှူးသည် ကြေးနန်းတိုင်က ကြေးနန်းကြိုးများ အကြား လျှောက်ပြေးနေသဖြင့် လေချွန်သံ တဝီဝီ မြည်နေသည်။ ဝင်းထရုံတွင် ချည်ထားသည့် မြင်းတစ်ကောင်၏ ကျောကုန်းပေါ်တွင် ငှက် ငယ်တစ်ကောင်သည် ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေသည်။ လေသည် တစ်ချက်မျှ အငြိမ်မနေဘဲ မွေ့ယမ်းနေသည်။ ရွာကလေးကို မိုးတိမ်များက အုပ်ဆိုင်း ထားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တိမ်တိုက်အကြားမှ ဝင်းလက်နေသော နေခြည် တန်းများကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ မိုးကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် နွေဦး၏ အဆင်တန်ဆာဖြစ်သည့် ပြာနန်းနှမ်း အရောင်ကို ဆောင်ပြန်သည်။ အဝေးတွင် ကောက်ကွေ့စီးဆင်းနေသည့် ဒွန်မြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒွန်၏ ဟိုဘက်တွင် သစ်တောအုပ် ညှို့မှိုင်းမှိုင်းနှင့် တောင်ရိုးညှို့ညှို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုနောက် တွင် ကား မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီတွင် ရေးရေးမျှ ထင်သော လေရဟတ်သဏ္ဌာန် တစ်ခုကိုလည်းကောင်း မြင်ရလေသည်။

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျား နေမကောင်းလို့ ရော့စတော့မှာ သောင်တင်နေ

တယ်ပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်က ခင်ဗျားတို့ အထဲက ရှစ်
ယောက် ရောက် လာပြီး နှစ်သောင်း ငါးထောင်အစု*(မော်စကို၊ လီနင်ဂ
ရက်၊ ကိနှင့် အခြားမြို့ကြီးများ ရှိ ပါတီများ စုပေါင်းလယ်ယာ စည်းရုံး
ရေးအတွက် စေလွှတ်လိုက်သော အလုပ်သမား နှစ်သောင်းငါးထောင်
ဖြစ်သည် ။) ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အစည်းအဝေး လုပ်ကြသေးတယ်။
စုပေါင်းလယ်ယာ ကိုယ်စားလှယ်များက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုကြတ
ယ်"

အတွင်းရေးမှူးသည် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်ကာ စဉ်းစားပြီး
နောက် ဆက်၍ ပြောသည် ။

"အခြေအနေကတော့ အကျပ်အတည်းကာလပဲဗျ။ တစ်ခရိုင်လုံးမှ ၁
၄.၈ ရာနှုန်းလောက်ပဲ စုပေါင်းလယ်ယာလုပ်ငန်း ပြီးသေးတယ်။ တချို့
ကုလတ်တွေဆီက လယ်ထွက်မကောင်းဘူး။ လိုတဲ့ သီးနှံ မအပ်ဘူး။ လူ
အားလိုတယ်။ လုပ်အား လိုတယ်။ အများကြီး လိုတယ်။ စုပေါင်းလယ်
ယာတွေက လိုတာက လေးဆယ့်သုံးယောက်။ အခုရတာက ကိုး
ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်"

ထို့နောက် အတွင်းရေးမှူးသည် ဒါဗီးဒေါ့ကို စူးစမ်းလိုဟန်တူသဖြင့်
အမေးအမြန်းရှိလာပြန်သည် ။

"ဒါနဲ့ ရဲဘော်က မက္ကင်းနစ် ဟုတ်လား။ ကောင်းတယ်။ ပုတီး လော့
အလုပ်ရုံမှာ တော်တော်ကြာကြာ လုပ်ဖူးတယ်ပေါ့။ ဆေးလိပ်သောက်
ပါဦး။ ရော့လေ"

"ဟုတ်ကဲ့။ ကိုးနှစ်ကြာခဲ့တယ်" ဒါဗီးဒေါ့က အတွင်းရေးမှူး ပေးသ

ည့် စီးကရက်ကိုယူရန် လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည် တွင် လက်ကောက်ဝတ် ဆေးမင်ကြောင်ကို မြင်ရသဖြင့် အတွင်းရေးမှူးက ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျားတို့ အရပ်က ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုပေပဲ။ ရေတပ်ထဲ ဝင်ဖူး တယ် ထင်ပါရဲ့။"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကျောက်ဆူးမြင်လို့ မေးရတာဗျို့။"

"ဒီတုန်းက ငယ်ငယ်ပါ။ ငယ်လည်း ငယ်တယ်။ နုလည်း နုသေး တယ်။ ခုကျမှ ဖျက်လို့ လည်း မရတော့ပါဘူးဗျာ။" ဒါမီးဒေါသည် ပြော ပြော ဆိုဆို အင်္ကျီလက်ကို ဆွဲကိုင် ဖုံးလိုက်သည်။ ။ "ဒီအတွင်းရေးမှူး ဆို တဲ့ လူက အရေးမဟုတ်တာ တယ်မြင်တတ်တာကိုး။ မျက်စိရှင်ပါ့ဗျား။ ဒါပေမဲ့ မောင် မင်းကြီးသား လယ်ထွက်သီးနှံနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော့ တယ်ပြီးလျှင်ဟန် မတူဘူး။" ဟု စိတ်ထဲတွင် ပြောနေလေသည်။ ။

အတွင်းရေးမှူးသည် စကားစ ခဏမျှ ရပ်ပြီးနောက် မပြုံးချင် ပြုံး ချင် ပြုံးကာ ဆက်ပြန်သည်။ ။ သို့ရာတွင် မှုန်ထိုင်းထိုင်း မျက်နှာပေးကို ကား ဖျောက်၍ ရဟန်မတူ။

"ကဲ ဒီနေ့ပဲ ခရီးထွက်ပေတော့။ ရဲဘော်ဟာ ခရိုင်ကော်မတီရဲ့ ကိုယ် စားလှယ်ပဲ။ စုပေါင်းလယ်ယာ ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် စည်းရုံးရေး ဆင်းရဲမယ်။ တိုင်းကော်မတီရဲ့ နောက်ဆုံးညွှန်ကြားချက် ဖတ်ပြီးပြီ လား။ အားလုံးသိတယ်နော်။ ကဲ ဒါဖြင့် ဂရယ်မျချီရွာ ဆိုဗီယက်ရုံးကို သွားရမယ်။ နောက်မှ နားပေါ့ဗျာ။ ခုတော့ နားချိန်မရှိဘူး။ ရည်မှန်းချက်က ရာနှုန်းပြည့် စုပေါင်းလယ်ယာဖြစ်ရေးပဲ။ ဟိုမှာ အစု အဝေး ငယ်ငယ်လေးရှိလေရဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရမှာ က ဧရာမ

စုပေါင်းလယ်ယာကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ဆီက ဝါဒဖြန့်ချိရေးအဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီးတာနဲ့ လွှတ်လိုက်မယ်။ ခုနေတော့ ခင်ဗျားပဲ သွားနှင့် ဦး။ အရေးကြီးတာက စုပေါင်းလယ်ယာမှာ ကုလတ် * (ချမ်းသာသော လယ်သမား၊ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး။) တွေ မပါစေရဘူး။ ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမားနဲ့ အလယ်အလတ် လယ်သမားတွေ ပါရမယ်။ နောက်တော့ မျိုးအတွက် ဘုံအသင်းတစ်ခုဖွဲ့။ ပျိုးကြဲတော့လည်း စုပေါင်းပျိုးကြဲ။ သတိဝီရိယ လည်း ရှိစေပေါ့။ အလယ်အလတ်တန်းစား လယ်သမားတွေကိုတော့ လက်ဖျား နဲ့ မှ မတို့နဲ့ နော်။ ဂရယ်မျချီပါတီအုပ်စုမှာ ကွန်မြူနစ်သုံးယောက် ရှိတယ်။ ကျေးရွာဆိုဗီယက်ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ပါတီအုပ်စု အတွင်းရေးမှူးတို့ က လူကောင်း တွေပဲ"

အတွင်းရေးမှူးသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်နေပြန်သည် ။ ထို့နောက် "ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရောက်သွားရမယ်နော်။ နားလည်ရဲ့ မဟုတ်လား။ နိုင်ငံရေး မှာ နုသေးတော့ အမှားတွေလည်း လုပ်မိမှာ ပေါ့ဗျာ။ အဲ အခက်အခဲတွေရင် တော့ ကျွန်တော်တို့ ဆီ ပြေးလာခဲ့။ အေးဗျာ၊ ဟိုမှာ တယ်လီဖုန်းမရှိတာက ဆိုးလှတယ်။ နောက်တစ်ခုက အဲဒီက ပါတီအတွင်းရေးမှူးက အောင်လံနီ တံဆိပ်ရတဲ့ လူဗျ။ ဒါလည်း သတိထားရမယ်။ နည်းနည်းတော့ ကြမ်းတယ်။ ဟုတ်လား"

အတွင်းရေးမှူးသည် သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို ဘုန်းခနဲ ပုတ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် ဒါဗီးဒေါ့နေရာမှ ထဟန်ပြင်သည် ကို တွေ့ရလျှင် "ခဏနေဦးဗျို့။ ပြောစရာ ကျန်သေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆီကို နေ့တိုင်း မြင်းနဲ့ ဆက်သား လွှတ်ရမယ်။ ဟိုက လူငယ်လေးတွေ ဒါမှ ဖျတ်လတ်မယ်။ ကဲ ကျွန်တော် တို့ မန်နေဂျာ ဝင်တွေ့လိုက်ဦး။ ခင်ဗျားကို ခရိုင်ကော်မတီက မြင်းပေးအောင် ပြောလိုက်မယ်။ ရည်မှန်းချက်က ရာနှုန်းပြည့် စုပေါင်းလယ်ယာဖြစ်ရေးနော်။ ခင်ဗျားအလုပ်ကို ရာခိုင်နှုန်းအပေါ် ကြည့်ပြီး

အကဲဖြတ်ရမှာ ဗျ။ ဆယ့်ရှစ်ရွာက ဆိုဗီယက် စုပေါင်းလယ်ယာကြီး ဖြစ် လာရမယ်။ ပုတီးလော့ စက်ရုံနီက လယ်ယာလုပ်ငန်းပေါ့လေ"

အတွင်းရေးမှူးသည် နောက်ဆုံးပြောသည့် သူ့စကားကို သူ့ ဘာသာ သူ နှစ်သက်ကာ ပြုံးလေသည် ။

"ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အထဲမှာ ကုလတ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတိရှိဖို့ လို တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော် ဘယ်လိုနားလည်ရမှာ လဲ" ဒါဗီးဒေါ့ က မေးသည် ။

"ကဲ ကဲ ကျွန်တော် ရှင်းပြဦးမယ်" အတွင်းရေးမှူး၏ လေသံသည် မာရည်ကျောရည် ရှိသည် ။ အထက်စီးသံဖြစ်သည် ။

"လိုတဲ့ သီးထွက်ကို အပ်တဲ့ ကုလတ်လည်း ရှိတယ်။ ခေါင်းမာ တဲ့ ကုလတ်အတွက်ကတော့ လွယ်ပါတယ်။ ရာဇဝတ်မှု ကိုဥပဒေ ၁၀၇ ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါ ကိစ္စအေးရော။ ဒါပေမဲ့ ပထမအမျိုးအစားမှာ တော့ နည်း နည်း စဉ်းစားရလိမ့်မယ်။ ကဲ ခင်ဗျားဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ဒါဗီးဒေါ့သည် တစ်အောင့်မျှ စဉ်းစားနေသည် ။

"နောက်ထပ် အမိန့်ထုတ်မှာ ပေါ့ဗျ"

"အိုး၊ မဟုတ်သေးဘူးလေဗျာ။ အဲဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး ရဲဘော်၊

မဖြစ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းပျက်မှာ ပေါ့။ ဒီ တော့ အလယ်အလတ် လယ်သမားက ဘယ်လိုပြောမလဲ။ "ဆိုဗီယက် အစိုးရ ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ။ လယ်သမားကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ညာနေတာပဲ" လို့ ပြောမှာ ပဲ။ လယ်သမားတွေရဲ့ သဘာဝကို နားလည်အောင် ကြိုးစား ရမယ်လို့ လီနင်က သင်ကြားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ရဲဘော်ရဲ့ နောက်ထပ် အမိန့်နဲ့ ဆိုရင် ခက်တာပဲ။ ခင်ဗျားက တယ်ကလေးဆန်

တာကိုး"

"ကလေးဆန်တယ်" ဒါဗီးဒေါ့၏ မျက်နှာသည် မည်းပုပ်စ ပြုလာ သည်။ "ဒါဖြင့် စတာလင်က အမှားလုပ်ခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျား ဆိုချင်သလား"

"အို စတာလင်နဲ့ ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲဗျ"

"မတ်ဝါဒသမားတွေရဲ့ ညီလာခံမှာ သူပြောတဲ့ မိန့်ခွန်းတစ်ခု ကျွန်တော် ဖတ်ရဖူးတယ်"

"ဘာတဲ့ ဗျာ။ လယ်ယာ၊ လယ်၊ ယာ၊ လယ်"

"လယ်ယာ ပြဿနာပါဗျာ"

"အဲ အဲ ဟုတ်ပြီ။ ဟုတ်ပြီ"

"ဆိုစမ်းပါဦး"

"နေဦးဗျာ။ အဲဒီမိန့်ခွန်းပါတဲ့ ပရာဗဒါသတင်းစာတစ်စောင် တောင်း လိုက်စမ်းပါဦး"

ဖိုင်တွဲများ ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော စာရေးတစ်ယောက်က ပရာဗဒါ သတင်းစာတစ်စောင် ယူလာသည်။ "ဒါဗီးဒေါ့သည် တစ်ရွက်ချင်း လှန် ကာ ရှာသည်။"

အတွင်းရေးမှူးသည် ပြုံးရယ်ကာ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေ သည်။

"အဲ ရဲဘော်ကြီး စတာလင်က ဘာပြောသလဲ။ ဒီမှာ ဗျာ၊ ဒီမှာ ၊ ဘာတဲ့ ၊ အင်း။ သူက "ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့် ကန့်သတ်ချက်များကို စဉ်းစား နေဆဲ အခါတွင် ကုလတ်များ ၏ လယ်မြေများကို သိမ်းယူရန် ခွင့်မပြုနိုင်သေး ။" ပြီးတော့ သူက ဆက်ပြောသေးတယ်။ "သို့သော် ယခုအခါတွင် ကား

ကုလတ်များကို ထိုးစစ်ဆင်နိုင်ပြီ။ သူတို့ ကို လူတန်းစားတစ်ရပ် အနေ ဖြင့် ရပ်တည်ခွင့်မရအောင် ချေမှုန်းရမည်" လူတန်းစားတစ်ရပ်အနေနဲ့ တဲ့ ဗျ။ နားလည်ရဲ့ လား။ ကဲ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် နောက် ထပ် အမိန့် မပေးနိုင်ရမှာ လဲ။ ဘာကြောင့် သူတို့ ကို ကြမ်းပိုးလေး သန်းလေးများ ချေပစ် သလို ချေမပစ်နိုင်ရမှာ လဲ"

အတွင်းရေးမှူး၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်တို့ လွင့်စဉ်ကုန်ပြီးလျှင် တင်းမာလာသည် ။

"ကုလတ်တွေရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုအဝဝကို သိမ်းရမှာ က စုပေါင်းလယ်ယာ မှာ ပါဝင်လုပ်ဆောင်ကြတဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမားနဲ့ အလယ်အလတ် လယ် သမားရဲ့ ကိစ္စဗျ။ အဲဒီလိုဆိုတယ် မဟုတ်လား။ ဆက်ဖတ်စမ်းပါ ဦး"

"ဟင်း"

"ခင်ဗျား "ဟင်း" အသာထားစမ်းပါ" သည် အကြိမ်တွင် အတွင်းရေး မှူး၏ အသံသည် တုန်ဟည်းလာသည် ။ "ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ။ ကုလတ်တွေကို ဥပဒေအရ အရေးယူချင်တာလား။ ခု ခင်ဗျားသွားမယ့် အရပ်မှာ စုပေါင်းလယ်ယာဖြစ်တာ ဆယ့်လေးရာခိုင်နှုန်း ရှိသေးတယ်။ ခုမှ လူလတ်တန်းစား လယ်သမားတွေက စုပေါင်းလယ်ယာကို ဝင်မယ် စိတ်ကူးနေတုန်း ရှိသေးတယ်။ ဒီနှုန်းနဲ့ သာ သွားမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ခေါင်းကွဲ မှာ ပဲ။ ဒေသအခြေအနေမသိဘဲ စည်းရုံးရေးလုပ်ကြမယ့် လူစားမျိုးသာ ကျုပ်တို့ ရတာချည်းပဲ။ ခင်ဗျား သဘောထားမျိုးနဲ့ သာဆိုရင် အချိန်မရွေး ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်"

"ကျွန်တော် ဒါတွေ မသိဘူး"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ။ တိုင်းကော်မတီက ညွှန်ကြားပါ

လိမ့်မယ်။ ကုလတ်တွေကို ဆော်ပေတော့ တီးပေတော့ဆိုရင်သာ လက်နှေး မနေနဲ့ ။ လုပ်စရာရှိတာသာ ဆက်လုပ်။ ခင်ဗျားမှာ စစ်တပ်ရှိ မယ်။ ပြီးတော့ လည်း နိုင်ငံတော်စက်ယန္တရားတစ်ခုလုံး ခင်ဗျားဘက် က ရှိနေမှာပဲ။ ခုနေ တော့ သီးနှံမပေးတဲ့ ကုလတ်တွေကို ပုဒ်မ ၁၀၇ အ ရ ပြည်သူ့ခုံရုံးမှာ တရားစွဲရုံပဲ ရှိသေးတယ်"

"နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ အခု ကု လတ်တွေဆီက လယ်မြေသိမ်းတာကို လယ်မဲ့ယာမဲ့ လယ်ယာအလုပ် သမားတွေက ကန့်ကွက်နေသလား။ ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမားနဲ့ အလတ် တန်း စား လယ်ပိုင်ရှင်ကလေးတွေက ကန့်ကွက်နေသလား။ သူတို့ က လယ်ပိုင် ရှင်ကြီးတွေကို ထောက်ခံနေတယ်ပေါ့"

အတွင်းရေးမှူးသည် လက်ဆွဲအိတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ပြန်၍ ပြောလေသည် ။

"ဒီမှာ ခင်ဗျား ကြိုက်သလို ယူနိုင်တယ်။ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ပြောတဲ့ စကားကို ခင်ဗျား ကြိုက်သလို အဓိပ္ပာယ်ကောက်နိုင်တယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ခရိုင်တစ်ခုကို ခေါင်းဆောင်စည်းရုံးတဲ့ ခရိုင်ကော်မတီမှာ တာဝန် အများကြီး ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆိုရင် ပိုပြီး တာဝန်ကြီးသေးတယ်။ ပြီးတော့ အခု ခင်ဗျားကို လွှတ်လိုက်တဲ့ နေရာမယ် ကျွန်တော်တို့ ချ မှတ်ထားတဲ့ လမ်းစဉ်အတိုင်း လုပ်ဖို့ ပဲ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားဘာသာထွင်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါကို သိထားဖို့ လိုတယ်။ ကဲ ကျွန်တော့်မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဒါပဲ"

ပြောပြောဆိုဆို အတွင်းရေးမှူးက စားပွဲမှ ထကာ သွားရန်ဟန်ပြင် သည် ။

ဒါဗီးဒေါ့၏ မျက်နှာမှာ နီရဲလာသည် ။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ

"ဒီ မှာ ရဲဘော်။ ကျွန်တော် ပါတီကချမှတ်တဲ့ လမ်းစဉ်အတိုင်း လုပ်ပါ မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ကိုတော့ ပြောချင်တယ် ရဲဘော်။ ကျွန် တော်ဟာ အလုပ်သမားပဲ။ တဲ့ တိုးပဲ ပြောတတ်တယ်။ ခင်ဗျား လမ်းစဉ် ကတော့ မှားတယ်။ နိုင်ငံရေးအရ လမ်းစဉ်မှားကြီးပဲ။ ဒါဟာ ဖုံးလို့ မရ တဲ့ အချက်၊ ငြင်းလို့ မရတဲ့ အချက်ပဲ" ဟု ပြောချလိုက်သည် ။

"ကျွန်တော့်တာဝန်နဲ့ ကျွန်တော် ရှိပါစေပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အ လုပ်သမားထုံးစံအတိုင်း တဲ့ တိုးပြောတယ်ဆိုတာကတော့ ခေတ်နောက် ကျ နေပါပြီ"

ထိုအချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်သံကြားရသည် ။ အ တွင်းရေးမှူးသည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည် ။ ဒါဗီးဒေါ့ သည် မန်နေဂျာထံသို့ ထွက်သွားလေသည် ။

"ဒီအတွင်းရေးမှူးဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ ညာဘက်ခြေထောက်ကိုက ဆာတာတာနဲ့ ၊ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ ဖြစ်နေတယ်။ လယ်သမားတွေနဲ့ တွေ့ရ င် စတာလင်ရဲ့ မိန့်ခွန်းတစ်ခုလုံး ဖတ်ပြလိုက်မယ်။ အို ငါ့လမ်းစဉ်က အမှန် ချည်းပဲ။ ငါ မမှားဘူး။ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး တွေကို သက်ညှာလို့ မဖြစ်ဘူး။ အသက်ရှူပေါက်ပေးသလို ဖြစ်မှာ ပေါ့။ တိုင်း ကော်မတီက ငါ့ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲ။ ခင်ဗျား ထက် ထက်မြက်မြက် ရှိတယ်တဲ့ ။ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးတွေက လိုတဲ့ သီးနှံမပေး ဘူး။ ဒီတော့ သူတို့ ကို ထိန်းကျောင်းဖို့ က တစ်ကိစ္စ။ သူတို့ ကို ကျူပင်ခုတ် ကျူငုတ်မှ မကျန်စေရ အောင် လုပ်ဖို့ က တစ်ကိစ္စ၊ ဒါဖြင့် လူထုကို ဘာကြောင့် ခေါင်းဆောင်မှု ပေးနေရသေးသလဲ" ဒါဗီးဒေါ့သည် အတွင်းရေးမှူးရုံးခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး နောက်၊ ဤသို့ တစ်ကိုယ်တည်း တွေးလာခဲ့သည် ။ အတွင်းရေးမှူးကို စိတ်ထဲက ခြေပစ်နေသည် ။ သို့ရာ

တွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် နောက်မှ သာ ခေါင်းအေးအေး ထား၍ စဉ်းစားဉာဏ်၊ စိတ်ကူးဉာဏ်တို့ သူ့တွင် ပေါ်လာတတ်သည်။ ။ ခရိုင် ကော်မတီရုံး ခန်းတွင် ကား ခေါင်းထဲ ပထမဆုံးဝင်လာသည် ကို စွတ်၍ ပြောချ လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ဟုတ်ပါကွာ။ ကြာကြာပြောရရင် ချောင်ပိတ်မိနေမှာ ပဲဟု လည်း တစ်ယောက်တည်း တွေးမိသေးသည်။ ။ ဤသို့ အတွေးလွန်လာ သဖြင့် ဈေးကွက်သို့ရောက်လျှင် နွားချေးပုံကို တက်၍ နင်းမိသည်။ ။ သူ့ဘေးက ဖြတ်လျှောက်သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က သူ့ကို ကြည့်၍ ပြုံးသွားလေသည်။ ။

ထို့နောက် ဒါဗီးဒေါသည် ခရီးဆောင် သေတ္တာလေးယူရန် "ကော့ ဆက်ဂေဟာ" သို့ လာခဲ့သည်။ ။ သူ့အဝတ်သေတ္တာတွင် အောက်ခံနှစ်ထည်၊ ခြေအိတ်များ ၊ ဝတ်စုံတစ်ထည်သာ ပါသည်။ ။ ကျန်သည့် ပစ္စည်းတို့ မှာ ဝက်အူ လှည့်၊ လွှ၊ ညှပ် စသော လက်နက် ကိရိယာတို့ သာ ဖြစ်သည်။ ။

"အိုး ဒါတွေ အသုံးဝင်လာဦးမှာ ပဲ။ ထရက်တာပြင်ဖို့ လိုတဲ့ အခါ လိုမယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအရပ်မှာ ထရက်တာတစ်စင်းမှ မရှိဘူး။ အမယ်လေး ငါ့နှယ်နော် နယ်လှည့် ကိုယ်စားလှယ်ကြီး ကျနေတာပဲ။ ကိစ္စ မရှိဘူးလေ၊ ဟိုကျတော့ ပန်းပဲဆရာ တစ်ယောက်ယောက် တွေ့ရင် လက် ဆောင်ပေးလိုက်တာပေါ့" ဟု စိတ်ကူးလာသည်။ ။

သူ့သေတ္တာကို မြင်းဆွဲသည့် စွတ်ဖားပေါ်၌ တင်လိုက်သည်။ ။ ခရိုင် ကော်မတီရုံးက မြင်းများ သည် အစာရေစာ ကောင်းကောင်း စားရသဖြင့် ဝမ်း နေကြသည်။ ။ ရွာပြင်ရောက်လျှင်ကား ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထိ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းလာသည်။ ။ ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်အနားပတ်ကို အောက်သို့ ဆွဲချလိုက်သည်။ ။ သို့ရာတွင် လေအေးသည် ကော်လာကြားက ဝင်သည်။ ။ သူ့ခြေထောက်များမှာ မလုံမလဲ ဖိနပ်

ကြောင့် ပို၍ အေး လာလေသည်။ ။

ဂရယ်မျချီရွာသို့ သွားသည့် ခရီးမှာ တောင်ကုန်း၊ တောင်စောင်း၊ လမ်းအတိုင်း နှစ်ဆယ့်နှစ်ကီလိုမီတာ ဝေးသည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆီးနှင်းအတိသာ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ မြက်ပင်၊ ပေါင်းပင်တို့ သည် အညွန့် အခက်တို့ တွင် နှင်းသီးလျက် ငိုက်ကျနေကြသည်။ ။ လေကြောကျသည့် တောင်စောင်းတို့ ၌ သာ နှင်းလွတ်သည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

ဒါဗီးဒေါ့သည် လမ်းလျှောက်ရာမှ နွေးထွေးသွားရန် ဒုန်းပြေးသည်။ ။ တစ်ခဏမျှ ပြေးပြီးနောက် စွတ်ဖားပေါ်သို့ တက်၍ လိုက်ပါသွားသည်။ ။

သူတို့ သည် ဂရယ်မျချီရွာသို့ ညနေခင်းတွင် ရောက်ကြသည်။ ။ ကျေးရွာဆိုဗီယက်ရုံးရှေ့၌ မြင်းဆွဲသည့် စွတ်ဖားနှစ်စီး ရပ်နေသည်။ ။ ကော့ဆက်ခုနစ်ယောက်ခန့်သည် ဆေးလိပ်သောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောနေ ကြသည်။ ။

"နေကောင်းကြရဲ့ လား ရဲဘော်တို့။ မြင်းဇောင်း ဘယ်မှာ လဲဗျ"

"ကောင်းပါရဲ့ ခင်ဗျာ။ ဟောဟိုဘက်မှာ မြင်းဇောင်းရှိလေရဲ့။ ။ သက်ငယ်မိုးနဲ့ တဲလေးပဲဗျ" အသက်ကြီးကြီးတစ်ယောက်က ဒါဗီးဒေါ့ကို ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ။

"မောင်းဟွဲ့" ဒါဗီးဒေါ့က အမောင်းခိုင်းလျှင် စွတ်ဖားသည် မြင်းဇောင်းရှိရာသို့ ဦးတည်သွားလေသည်။ ။

ဒါဗီးဒေါ့သည် ကော့ဆက်များ နှင့် ရယ်စရာ၊ မောစရာပြောကာ ဆိုဗီယက်ရုံးသို့ လာခဲ့သည်။ ။

"ကဲ အထဲသာ ဝင်သွားပေတော့။ ဥက္ကဋ္ဌလည်း ရှိတယ်။ အတွင်း ရေး

မှူးလည်း တွေ့ရလိမ့်မယ်"

ကော့ဆက် မြင်းစီးသူရဲတို့ လည်း သူ့နောက်ကဝင်၍ လိုက်လာသည် ။ ဒါဗီးဒေါ့သည် သူတို့ အား အဝင်ဝတွင် စီးကရက်များ ဝေငှခဲ့သည် ။ တစ်ဖန် မြင်းလှည်းမောင်းသမားကိုလည်း ကူညီ၍ မြင်းကို ဖြုတ်ပေးခဲ့သည် ။ ကော့ဆက်တို့ စိတ်ထဲ၌ ယခုရောက်လာသော ခရိုင်ကော်မတီရုံးမှ ရဲဘော်သည် အခြား ရဲဘော်များ နှင့် မတူ၊ ဖော်ရွေသည် ဟု ထင်မိသည် ။ အခြားရဲဘော်များ သည် စွတ်ဖားပေါ်က ဆင်းကာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ အရေးမလုပ်ဘဲ ရုံးထဲသို့ တန်း၍ ဝင်သွားတတ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ဒါဗီးဒေါ့၏ အမူအရာသည် သူတို့ အဖို့ ထူးဆန်း နေလေသည် ။ မအောင့်နိုင်သော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က

"မြင်းတွေကို မြင်းလှည်းမောင်းသမားက အရေးစိုက်လိမ့်မပေါ့ ဗျာ။ ဒါရုံးထိုင် အလုပ်သမားကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး" ဟု ဆိုသည် ။

အခြားတစ်ယောက်က

"ခင်ဗျားကတော့ လူထူးလူဆန်းပဲဗျို့" ဟု ဆိုသည် ။

ဒါဗီးဒေါ့သည် သူတို့ ကိုပြန်၍ မဖြေနိုင်အားပေ။

"ဟေး ဒီရဲဘော်က ပန်းပဲသမားနဲ့ တူသဟေ့" ဟု ဒါဗီးဒေါ့လက်များကို ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းမွေး ရေးရေးနှင့် ကော့ဆက်တစ်ယောက်က ထင်ကြေး ပေးပြန်သည် ။

"မက္ကင်းနစ်ပါဗျာ" သည် အကြိမ်တွင် ဒါဗီးဒေါ့က အမှန်ကို ပြောပြလိုက်သည် ။ "နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့ ဆိုဗီယက်ရုံးကို လာကြတာလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ လည်း သိချင်လို့ ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားလာတာ ဘာများ ထူး

သလဲလို့ ပေါ့။ ဒီတစ်ခါလည်း သီးနှံသိမ်းဆည်းရေးပဲလားဗျာ"

"စုပေါင်းလယ်ယာကိစ္စပါပဲ"

အဘိုးကြီးသည် လေးလေးငင်ငင် လေချွန်ကာ ထွက်သွားသည် ။ သူတို့ သဘောကျကြဟန် မတူ။

* * *

အခန်းကလေးသည် ကျဉ်းမြောင်းသည် ။ မျက်နှာကြက်ကလည်း နိမ့်သည် ။ သားရေနဲ့၊ မီးခိုးနဲ့တို့ ကြောင့် အောက်စော်နံ့နေသည် ။ ဒါဗီးဒေါ့ သည် စားပွဲတစ်ခုရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည် ။ ထိုစားပွဲ၌ ထိုင်နေသူသည် မီးအိမ်က မီးစာကို အနည်းငယ်မြှင့်နေသည် ။ ပခုံးကားကား အရပ် အမောင်းကောင်းကောင်း ဖြစ်သည် ။ သူ၏ ကာကီအင်္ကျီတွင် အောင်လံနီ မော်ကွန်းတံဆိပ်တစ်ခု တွေ့ရသည် ။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကား ဂရယ်မျချီ ဆိုဗီယက်၏ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်ဟန် တူသည် ဟု ဒါဗီးဒေါ့ ထင်သည် ။

"ကျွန်တော်ကတော့ ခရိုင်ကော်မတီက ကိုယ်စားလှယ်ပဲ ခင်ဗျ။ ရဲဘော်က ပါတီ အတွင်းရေးမှူးနဲ့ တူတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့။ အုပ်စုအတွင်းရေးမှူး နာဂူနေ့ပါပဲ။ ထိုင်လေဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကျေးရွာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးလည်း ခုပဲ ရောက်ပါလိမ့်မယ်"

အတွင်းရေးမှူးသည် ကိုယ်ကာယထွားကျိုင်းသူ ဖြစ်သည် ။ ရင်အုပ်ကျယ်သည် ။ မြင်းတပ်သားလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးဟန် တူသည် ။ အကြောင်း

မှာ သူ့ခြေတန်ရှည် ကြီးသည် ခွင်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် အဝါရောင်သန်းနေသည် ။ သူငယ်အိမ် တစ်စုံသည် ကားကတ္တရာစေးရောင် ဖြစ်၏။ ထိုမျက်လုံးနှစ်ခုအပေါ်က မျက်ခုံးကားကား တစ်စုံသည် အလယ်တွင် ဆက်နေသည် ။ ခုံညားသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ရှိသော်လည်း နှာယောင်က မို့မောက်နေသဖြင့် အရုပ်ဆိုးလှသည် ဟု ဒါဗီးဒေါ့က ထင်မိလေ သည် ။

ထိုခဏတွင် အလုံးအထည်ကောင်းကောင်း ကော့ဆက်မြင်းသည် တော်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည် ။

"လာပါပြီဗျား။ ကျွန်တော်တို့ ဥက္ကဋ္ဌ အန်ဒရေး ရတ်ဇေမျောနေ့ပါပဲ"

ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် ကော့ကွေးနေသော နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကို ပို၍ ကားသွားအောင် ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် ဒါဗီးဒေါ့ကို နှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းပေးသည် ။

"ရဲဘော်က ဘယ်သူလဲဗျ။ ဪ ခရိုင်ကော်မတီရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ကိုး။ သူ့မှာ စာပါရဲ့ လား။ ဖတ်ကြည့်ပြီးပြီလား မာကာ။ စုပေါင်းလယ်ယာကိစ္စနဲ့ လာတယ် မှတ်တယ်" ဒါဗီးဒေါ့ကို မလှုပ်တလှုပ် ကြည့်သည် ။ သူ၏ မျက်လုံးပြာပြာတစ်စုံသည် လည်း တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေသည် ။

ဒါဗီးဒေါ့သည် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ လယ်ယာ ပြဿနာအစုံကို ပြောပြသည် ။ နောက်တစ်နေ့တွင် အစည်းအဝေးတစ်ခု ခေါ်ရန်လည်း တင်ပြသည် ။ ဆင်းရဲသည့် လယ်သမားများ နှင့် တက်ကြွသော ပါတီလုပ်သားများ တက်ရောက်ရမည် ဖြစ်သည် ။

အတွင်းရေးမှူး နာဂူနော့က ဂရယ်မျချီအခြေအနေကို ရှင်းပြသည် ။ ဤသို့ ရှင်းပြရာတွင် လယ်ယာလုပ်သားအသင်း အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြ သည် ။

ရတ်ဇမျောနေ့သည် အတွင်းရေးမှူးပြောနေစဉ် တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ဝင်၍ ထောက်သည်။ သူ့လက်ကမူ မျက်ခုံးထိပ်၌ တင်ထားရာက မချတော့ပေ။

"ကျွန်တော်တို့ မှာ လယ်ယာလုပ်သားအသင်းဆိုတာ ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရဲဘော်ကြီးသိထားဖို့ က ဒီအသင်းဟာ အလကားပဲဗျ။ ရယ်စရာကြီးပဲ။ စုပေါင်း လယ်ယာလုပ်မယ်ဆိုတော့ ပိုပြီး လူရယ်စရာ ကောင်းသေးတယ်။ ကျွန်တော် တို့ ရွာမှာ စာရင်းကောက်လိုက်တော့ ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမားအိမ်ထောင် ဆယ့်ရှစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ ဆယ့်ရှစ်အိမ်ထောင် စုပေါင်းလိုက်မှ မြင်းက လေးစီး၊ နွားက တစ်ကောင်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အသင်းက ကျွေးမွေးရမယ့် ပါးစပ်ပေါက် ပေါင်းက တစ်ရာ့ခုနစ်ပေါက်ဗျ။ ကဲဘယ်မှာ မျှမလဲဗျ။ သူတို့ မှာ နှစ်ရှည်စီမံ ကိန်းနဲ့ ထွန်ယက်ဖို့ ထရက်တာတို့၊ ထွန်စက်တို့ အကြွေးဝယ်နိုင်တယ် ထား ပါဦး။ အဲဒီအကြွေးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမှ ပေးနိုင်မယ်။ သူတို့ မှာ ထရက်တာ အပိုင်ရှိရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူက သူတို့ ကို ပေးမှာလဲ။ နွားလေးတစ်ရှဉ်း လောက်နဲ့ တော့လည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာလာမှာလဲဗျ။ ပြီးတော့ သူတို့ သဘောထားကလည်း မမှန်ဘူး။ သူများ နို့သက်ခံချင်တာ များ နေတာပဲဗျ။ စိုက်ဖို့၊ ပျိုးဖို့ တော့ စိတ်မကူးဘူး။ လက်ဝါးဖြန့်ပြီးသာ တောင်းဖို့ တတ်တယ်။ ပိုက်ဆံတော့ ပေးသမျှ ယူတာပဲ။ ပြန်ပေးဖို့ ပြန်ဆပ်ဖို့ ကျတော့ လက်နှေးတယ်။ အဲ ကျုပ်စကား ရဲဘော် မြဲမြဲ မှတ်ထား။ ဒီအသင်းဟာ မုဆိုးမခေါင်းဆောင်တဲ့ အသင်းမျိုးလို ယနေ့ နက်ဖြန် ပျက်မှာပဲ။ ဘယ်သူ မဆို စုပေါင်းလယ်ယာမှာ ပါဝင်နိုင်တယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ အဲဒါကတော့ အင်မတန် ခုံညားတဲ့ စကားပါပဲ။ သို့ပေမယ့် ကော့ဆက်တွေက ခေါင်းမာတဲ့ အမျိုးလားဗျ။ အဲ သူတို့ အကျင့်တွေ ဖျောက်အောင် ရဲဘော် လုပ်ရလိမ့်မယ်"

"ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အဲဒီအသင်းဝင် ဟုတ်ရဲ့ လား" ဒါဗီးဒေါ့ က အတွင်းရေးမှူးနှင့် ဥက္ကဋ္ဌတို့ ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကာ မေးသည်။

"မဝင်ဘူး" နာဂူနေ့က ဖြေသည်။

"၁၉၂၀ ခုနှစ်က ကွန်မြန်းတစ်ခုကို ဝင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ ကွန်မြန်းဟာလည်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲပြီး ပျက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းမှန်သမျှ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဝင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ပုံ မပေါ်တာနဲ့ ကျွန်တော်ပိုင် နွားတစ်ရှဉ်းကို ရွာနီးချုပ်စပ်က ကွန်မြန်းတစ်ခု ကို လှူလိုက်တယ်။ အဲဒီကွန်မြန်းဟာ ခုအထိ တည်တံ့နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ တော့ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိတော့ဘူး။ ရတ်ဇျော့နေ့က ကျွန်တော့်လို စံပြမလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ သူက မုဆိုးဖိုဗျ။ သူ့မှာ မအေအိုကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ မအေတစ်ခု သားတစ်ခုပေါ့။ ဒီကိစ္စတွေဟာ တကယ်တော့ မလွယ်လှဘူး။ ကျွန်တော့်အထက်မှာ တတိယတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ ခုတော့ ဒီမှာ မရှိဘူး။ အဝေးရောက်နေတယ်။ သူ့ခမျာ လက်တစ်ဖက် စက်ကြိတ်ခံရလို့ ဖြတ်ပစ်လိုက် ရတယ်။ သူ့လိုလူကလည်း ဒီလို အသင်းမျိုးဝင်ဖို့ ခဲယဉ်းလှတယ်ဗျာ"

"ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အသင်းဟာ လမ်းလွဲ လိုက်နေတယ်။ အသင်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ အာကတ်ရှကာလိုဆက်ဆိုရင် အင်မတန်အပုပ်နဲ့လှိုင်တဲ့ မန်နေဂျာမျိုးပေါ့။ သူ့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွေးပြီး ဥက္ကဋ္ဌတင်တာ အံ့ဩစရာပဲ။ အဲဒီ အသင်းထဲ သူပါဖို့ ကို မကောင်းဘူး" ရတ်ဇျော့နေ့က အတွင်းရေးမှူး တင်ပြ ချက်ကို ထောက်ခံလေသည်။

"ဘာကြောင့် လဲဗျ" ဒါဗီးဒေါ့က ဆက်၍ မေးသည်။

ရတ်ဇျော့နေ့သည် ပြုံး၍ ကြည့်နေသည် ။ ပြီးမှ အောက်ပါ

အတိုင်း ဆက်၍ ပြောလေသည်။ ။

"ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ သူလုပ်တာတွေ နည်းလမ်းမကျလို့ ဘဲ ဆိုပါတော့။ လူနေပုံထိုင်ပုံကလည်း မဟန်ဘူး။ သူ့လိုလူဟာ ကုန်သည် ဘဝနဲ့ ပဲ တော်တယ်။ ဘာတစ်ခုလုပ်လုပ် မြတ်မှ စွန်းမှ အသာရမှ လုပ်ချင်တယ်။ အကျင့်မဖျောက်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ။ သူက အဲဒီအသင်းကို ပျက်စီးအောင် စလုပ် တာပဲ။ တစ်ခါက နွားသိုးတစ်ကောင်ကို သူ ဝယ်လာတယ်။ ပြီးတော့ မော်တော် ဆိုင်ကယ်နဲ့ လဲပြီး စီးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ ဘာမှ မတိုင်ပင်ဘူး။ သူလုပ်ချင် တာ လုပ်တာပဲ။ တစ်နေ့တော့သာ ကော့ဆက် ရွာကြီးတစ်ရွာက မော်တော် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး စီးပြန်လာတာ တွေ့ရတာပဲ။ အဲဒီအကြောင်းကြားရတော့ ကျွန်တော်တို့ တော်တော်စိတ်ပျက်မိတယ်။ သူ ဝယ်လာတဲ့ မော်တော်ဆိုင် ကယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ စီးတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါကြီးကို ဘာလုပ်ရမှန်းလဲ မသိဘူး။ ဒါနဲ့ ရွာတစ်ရွာကို ယူသွားကြရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သံရည်ကျိုရုံ ပို့ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ တကယ်တော့ သူတို့ တင်ရမယ့် ဥက္ကဋ္ဌနေရာမှာ လူးကစ်အော့ စထရော့နော့ကို တင်ဖို့ ကောင်းတယ်။ သူမှ အကြံဉာဏ်ရှိတဲ့ လူဗျ။ ဂျုံမျိုးစေ့ အသစ်ရအောင် ရှာတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်လိုအခက်အခဲဖြစ်စေ ကျော်လွန်အောင် ကြံနိုင် ဖန်နိုင်တယ်။ သူ့လယ်က အမြဲ သီးထွက်ကောင်းတယ်။ ကျွဲနွား ဆိုရင်လည်း မျိုးကောင်း မွေးတတ်တယ်။ လယ်သမားပီသတာသမှ အစစ်ဗျ"

"ဒါပေမဲ့ သူက နွားသိုးလိုပဲဗျ။ ထင်ရာစိုင်းတတ်တယ်။ အများ နဲ့ စုပေါင်းမလုပ်ချင်ဘူး" အတွင်းရေးမှူး နာဂူနော့က ခေါင်းရမ်းကာ ပြောသည်။ ။

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့လိုပါပဲ" ရတ်ဇေမျော့

နေ့သည် လူးကစ်ကို ယုံကြည်ဟန်တူလေသည်။ ။

ထိုညတွင် ယာကွတ်လူးကစ်သည် သူ၏ တပ်မှူးဟောင်း ဗိုလ်ကြီး ပေါ်လော့ဆက်နှင့် စကားကောင်းနေလေသည်။ ယာကွတ်သည် ရွာထဲတွင် ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိသူတစ်ယောက်အဖြစ် အထင်ကြီးခံရသည်။ သူသည် သတိကြီးစွာ ထားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အရေးတော်ပုံတစ်ခုခု ကြုံလာပြီဆိုလျှင် လွတ်အောင် မရှောင်ဘဲ ဝင်၍ ပါဖြစ်အောင် ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုအရေးတော်ပုံ ဝဲဂယက်အတွင်း နစ်မြုပ်သွားတတ်သည်။ ထိုညတွင် ယာကွတ်လူးကစ်သည် အန္တရာယ်ထူပြောသည့် လမ်းမှားကို ရွေးမိလျက်သား ဖြစ်နေလေသည်။

ညစာစားပြီးလျှင် ယာကွတ်သည် ဆေးတံကြီးကိုခဲကာ စကား စမြည်ပြောလေသည်။ လွန်လေပြီးသောအခါက အဖြစ်အပျက်များ ၊ သူခံစားခဲ့ရ ပုံများကို နားထောင်သူရှိသည့် အခါ အန်၍ ထုတ်လေသည်။

"အထူးအထွေဆိုလို့ ဘာပြောစရာရှိသလဲ အလက်ဇင်ဒါးရယ်။ ကျုပ်တို့ ဘဝမှာ ပျော်စရာ ရွှင်စရာဆိုလို့ တစ်ကွက်မှ မရှိပါဘူး။ ကော့ဆက်တွေဟာ လယ်ယာအနည်းအကျဉ်း လုပ်လာကြတယ်။ နည်းနည်းချောင်လည်လာကြတယ် ဆိုရမှာ ပေါ့။ ၁၉၂၆ နဲ့ ၁၉၂၇ တို့ မှာ တော့ အခွန်အတုတ် နည်းလာတယ်ဆိုရမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျုပ်တို့ ဘက် လှည့်

လာပြန်ပြီလေ။ ခင်ဗျားလည်း ကြားမှာ ပေါ့။ စုပေါင်းလယ်ယာဆိုတာ"

"ကြားသားပဲဗျ" ဧည့်သည် က စီးကရက် မီးညှိရင်း ဖြေသည် ။

"အဲဒီ မျောက်မင်းအူသံကို နေရာတိုင်း၊ ဒေသတိုင်း၊ ကျေးရွာတိုင်း ကြားနေရပါပြီဗျား။ ကဲ ကျွန်တော့် နောက်ကြောင်း ပြန်ရဦးမယ်။ ၁၉၂၀ မှာ တပ်ထဲက ပြန်ရောက်တယ်။ မြင်းနှစ်ကောင်နဲ့ တခြားပိုင်သမျှ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေကို ပင်လယ်နက်ဘက်မှာ ထားခဲ့ရတယ်။ ရွာပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဟောင်းလောင်းပဲ။ အဲဒီကတည်းက နေ့ရောညရော အလုပ် လုပ်ရတယ်။ ပထမဆုံး ကောက်ရိတ်ပြီးတော့ ရသမျှ ဂျုံတွေ သူတို့ ယူသွား ကြတယ်။ အဲဒီကတည်းက ဆုံးရှုံးမှု စတာပဲ။ အရှုံးချည်းပါပဲဗျာ။ မှတ်တောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ သီးထွက်ကို သိမ်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်မှတ်တော့ ပေး သွားတယ်ဗျ။ လက်မှတ်ဆိုတာ ပြောစာပေါ့။ မမေ့နိုင်အောင်ပေါ့ဗျာ" ယာကွတ် သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ မှန်နောက်က စာရွက်များကို ထုတ်ပြသည် ။

"အဲဒါတွေပဲ။ ၁၉၂၁ ကဗျ။ ဂျုံ၊ အမဲသား၊ ထောပတ်၊ သားရေ၊ ဝါဂွမ်း၊ အားလုံးသိမ်းသွားတဲ့ အတွက် ရေးပေးခဲ့တာပဲ။ ဒါတွေဟာ လယ်ခွန်ယာခွန်တွေပေါ့။ ကျွန်တော့်ခေါင်းတိုင်က မီးခိုးထွက်တဲ့ အတွက်လည်း အခွန် ပေးရတယ်။ မြင်းဇောင်းတို့ ၊ နွားတင်းကုတ်တို့ မှာ အသက်ရှင်နေသမျှ တိရစ္ဆာန်တွေအတွက်လည်း အခွန်အတုတ်ပေးရတယ်။ ကြာတော့ ဂုံအိတ်နဲ့ ထည့်လို့ တောင် ရနိုင်ပြီဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဆက်လက်အသက်ရှင်နိုင် ကြောင်း ကြိုးစားခဲ့တယ်။ သူတို့ က ကျွန်တော့်ဂုပ်ကို ခွစီးပြီး အရေခွံခွာကြတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အရေအသစ်ပြန်ပြီးလဲ အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ ပထမ နွားတစ်ရှဉ်းမွေးတယ်။ ကြီးလာတော့ သင်းတို့ နှစ်ကောင်ကို နိုင်ငံတော်အတွက် အမဲသားပေါ်ရအောင် ပေးလို

က်တယ်။ ဒါနဲ့ မိန်းမရဲ့ အပ်ချုပ်စက် ရောင်းပြီး နောက်ထပ် အစားဝယ် ရပြန်တယ်။ နောက် ၁၉၂၅ လောက် ရောက်တော့ နွားလေးကောင် ဖြစ် လာတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မဲဆန္ဒပေးခွင့်လည်း မဆုံး ပါးပါဘူး။ သူတို့ က ကျွန်တော့်ကို အကြံဉာဏ်ရှိတဲ့ အလတ်တန်းစား လယ်သမား အဖြစ် သ ဘောထားတယ်"

"ခင် ဗျား မှာ မြင်းတွေရော မရှိဘူးလား" ဧည့်သည် က ဝင်၍ ထောက် သည် ။

"နေဦးလေဗျာ။ မြင်းတွေအကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ အိမ်နီးနား ချင်း တစ်ယောက်ဆီက မြင်းပေါက်ကလေးတစ်ကောင် ဝယ်လိုက်တယ်။ သူ့ အမေက တစ်ရွာလုံးမှာ တစ်ကောင်ထဲရှိတဲ့ ဒွန်မျိုးဗျ။ ကြီးလာတော့ လှ လိုက်တာဗျာ။ စစ်တပ်နဲ့ တော့ သုံးလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒေါက်သိပ်မကောင်း လှဘူး။ ပြပွဲမှာ ဆုရတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စိုက်ပျိုးရေးပါရဂူ တွေ စကား နားထောင်ပြီး လယ်ယာကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပြုစု ပျိုးထောင် လာလိုက်တာ ရွာထဲမှာ ဆိုရင် ကျွန်တော့်ယာက ပြောင်းအ အောင်ဆုံးပဲ။ အကောင်းဆုံးလည်း ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ကျွန်တော်ဟာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လယ် သမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာ တယ်ဆိုပါစို့။ နာမည်ကောင်းလက်မှတ် လည်း ရသဗျ။ ဟောဒီမယ် ကြ ည့်ပါလား"

ဘုရားသခင်ပုံတော်နှင့် ဗိုရိုရိုလော့ပုံအကြီး သစ်သားဘောင်တစ်ခု ဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသည့် နာမည်ကောင်းလက်မှတ်ရှိရာသို့ သူ့လက်ညှိုးက ညွှန်ပြနေသည် ။

"ကျွန်တော့်လက်မှတ်တွေပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ပြောင်းကို ရှေ့စ တော့အထိ ပို့ပြီး အာဏာပိုင်တွေကို ပြရတယ်ပေါ့ဗျာ" ယာကွတ်သည်

စကားပြော၍ ကောင်းနေသည် ။ "စောစောပိုင်းကတော့ နှစ်ဆယ့်ငါးစက လောက် စိုက်တယ် ခင်ဗျ။ နောက်တော့ သုံးဆယ်၊ ငါးဆယ်ကနေပြီး စက ခုနှစ်ဆယ်အထိ စိုက်တယ်။ ကိုယ့်လယ်ကိုယ်ထွန်တာပဲ။ အကူအညီဆိုလို့ မိန်းမ နဲ့ သားပဲ ရှိတယ်။ နှစ်ခါလောက်ပဲ လယ်ကူလီငှားဖူးတယ်။ ဒီတုန်းက ဆိုဗီယက် အစိုးရက ကြိုက်သလောက် ထွန်နိုင်စိုက်နိုင်တယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ကြေညာ တယ်။ ကျွန်တော်လည်း စိုက်တာပဲ။ ခုတော့ စကခုနှစ်ဆယ်ပိုင်ရှင်ဆိုပြီး လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးစာရင်း အသွင်းခံရပြီဗျ။ ကျွန်တော်ဟာ ကုလတ်တဲ့ ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုဗီယက်ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲနီ ရတ်ဇမျောနေတဲ့ပေါ့ ခင်ဗျာ။ စိုက်ချင် သလောက် စိုက်ပါလို့ သူပဲ အားပေးအားမြှောက် လုပ်ခဲ့တာပဲ။ လယ်ယာစိုက် ခြင်းဖြင့် ဆိုဗီယက်အစိုးရကို အကူအညီပေးပါ။ အစိုးရမှာ ဂျုံအများကြီးလိုနေ ပါတယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း သံသယတော့ ရှိချင်သားခင်ဗျ။ ခုတော့ လှကြီး ဒုက္ခရောက်တာပါပဲ။ ဗိုလ်ကြီး ဘာများ အကူအညီပေးနိုင် မလဲ။ ဆိုစမ်းပါဦး ခင်ဗျာ"

"ဒီမှာ ရှိတဲ့ လယ်သမားတွေအားလုံး စုပေါင်းလယ်ယာကို ဝင်ကြသလား" ဧည့်သည် က မေးပြန်သည် ။

"စုပေါင်းလယ်ယာလား။ အတင်းအကျပ်တော့ မလုပ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နက်ဖြန်မှာ တော့ ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမားတွေရဲ့ အစည်းအဝေး ရှိမယ်။ ခုညနေပဲ အစည်းအဝေးအကြောင်း ပြောသွားကြတယ်။ ခရစ္စမတ် ပြီးကတည်းက ဝင်ကြပါ ဝင်ကြပါ ဝင်ကြပါလို့ ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ထက်ထက်သန်သန် မရှိလှသေးဘူး။ ဘယ်သူမှ စာရင်း မသွင်းကြသေးဘူး။ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးတာနဲ့ အတူတူနေမှာ ပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ ကြည့်လေ၊ နက်ဖြန်ကျရင် တစ်ခါစဦးတော့မယ်။ ခရိုင်ရုံးက ရဲဘော်အလုပ်သမားတစ်ယောက် စည်းရုံးဖို့ ရောက်လာ

တယ် ပြောကြတာပဲ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ လမ်းဆုံးပဲ ဗိုလ်ကြီး။ လူတွေ
ဖြင့် လုပ်လိုက်ရတာ တကုန်းကုန်း။ ကျောရိုးလည်း မွဲခြောက်ကုန်ပြီ။
လက်တွေလည်း ကြမ်းထော်ကုန်ပြီ။ ခုတော့ အားလုံးပိုင်သမျှ ဆိုင်သမျှ
ကျွဲရော နွားရော အိမ်ရော ထင်ပါရဲ့ ဗျာ၊ ဘုံပစ္စည်းတဲ့ ၊ အများ ပိုင်တဲ့ ။
ကိုယ့်မယား သူများ ပေးရတာနဲ့ ဘာထူးသေးလဲဗျ။ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစား
ကြည့်ပါဦး။ တော်၏ မတော်၏ ဆင်ခြင်ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်တော်က နွား
တစ်ကောင် ထည့်မယ်ဗျာ။ လယ်ယာပစ္စည်းအားလုံး ထည့်ရမယ်ဗျာ။
နောက်တစ်ယောက်က ဘောင်းဘီ စုတ်လေး တစ်ထည်တည်း ထည့်
မယ်ဗျာ။ ပြီးတော့မှ အမြတ်အစွန်းကို ခွဲဝေယူရမတဲ့ ။ ကဲ၊ အဲဒါ တရား
ပါ့မလား။ သာတူညီမျှ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား" ယာကွတ် သည်
လက်ဝါးစောင်းကို လည်ပင်းတင်၍ တိခနဲဖြတ်ဟန် လုပ်ပြသည် ။ ထို့
နောက် "အဲဒါပါပဲ။ ဗိုလ်ကြီးရော ဘာများ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသလဲ
။ ရုံးမှာ လုပ်သလား။ တခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုခုပဲ လုပ်နေသလား" ဟု ဧ
ည့်သည် အား မေးလေသည် ။

ဧည့်သည် သည် ယာကွတ်အနားသို့ တိုး၍ ထိုင်သည် ။ ယာကွတ် က
မူ ပေါ်လော့ဆက်၏ ဟောင်းနွမ်းနေသော ကျူးနစ်အင်္ကျီကြီးကို စိုက်ကြ
ည့် နေသည် ။

"ခင်ဗျား ကျုပ်တပ်မှာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား လူးကစ်။
ခင်ဗျား တစ်ခု မှတ်မိသေးသလား။ ကျုပ်တို့ ယီကတယ်ရီနီဒါမှာ တပ်ဆု
တ်လာ ကြတုန်းကလေ။ အဲဒီတုန်းက ကော့ဆက်တွေကို ဆိုဗီယက်
အစိုးရအကြောင်း ပြောခဲ့တာဗျာ။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက လမ်းမှားတော့
ရောက်နေပြီ ရဲဘော်တို့လို့ သတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကွန်မြူနစ်
တွေက မင်းတို့ ကို အရုပ်ကလေးများ လှည့်ပြီး ကစားသလို ကစားသွား
မှာ ပဲလို့ သတိပေးခဲ့တယ်။ ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ သရုပ်ပေါ်လာမယ့် အချိန်

ကျတော့ ပြင်လို့ မရတော့တဲ့ အချိန် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ သတိပေးခဲ့ဖူးတယ်။ အမှတ်ရတယ် မဟုတ်လား" သူသည် အတန်ကြာ စကား မဆက်သေးဘဲ ဆိုင်းနေသည် ။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် အရည်လဲနေသည် ။ စိတ်အား ထက်သန်နေသည် ။ ထို့နောက် လျော့ရဲရဲ ပြုံးလိုက်သည် ။ "

ကဲ၊ အခု ကျုပ်ပြောခဲ့တာတွေ မမှန်ဘူးလား။ ကျုပ်မှာ နိဗ္ဗိရောဆစ်က လွတ်အောင် ထွက်မပြေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်တို့ ကို ဒင်နီကင်နဲ့ သူ့မဟာမိတ်တွေက သစ္စာဖောက် သွားကြတယ်။ ကျုပ် တပ်နီတော်ကို ဝင်ခဲ့တယ်။ တပ်တစ်ခုကို ကွပ်ကဲရတယ်။ နောက် ပိုလန်စစ်မျက်နှာကို ရောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ရဲဘော်ဟောင်း တွေကို ရေစစ်နဲ့ စစ်ချတဲ့ ကော်မရှင်နဲ့ တွေ့တော့တာပဲ။ အဲဒီကော်မရှင်က ကျုပ်ကို တပ်နဲ့ ကင်းကွာစေခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကို ဖမ်းတယ်။ ပြီးတော့ တော်လှန် ရေးခုံရုံးမှာ တင်ပြီး စစ်တယ်။ ကျုပ်ကို အကျဉ်းစခန်းရင်လည်း ပို့မယ်။ ကျည်ဆန်ဆုရင်လည်း ပေးဖို့ ရှိတယ်။ ကျုပ်ဟာ သစ္စာဖောက်တဲ့ ဗျာ။ ကျုပ်တို့ တစ်ရွာတည်းသားတွေကပဲ ကျုပ်ဟာ ပေါ့တီယော့ကော့ကို သတ်တဲ့ အထဲက တစ်ယောက်ဆိုပြီး တိုင်တောကြတယ်။ ဒါနဲ့ တိုတိုပြောကြစို့ဆိုရင် ခုံရုံးမှာ စစ်ဖို့ အပို့ လမ်းမှာ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ နာမည်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရုပ်ဖျောက်ပြီး ပုန်းရလျှိုးရတာ အကြာကြီးပါပဲ။ ၁၉၂၃ ကျတော့ ရွာကို ပြန်သွားတယ်။ တပ်နီတော်က အရာရှိဟောင်းတစ်ယောက်ပါလို့ ပဲ အသိပေးထားရဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကောင်း သူကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ရလို့ အခုအထိ အသက်ရှင်နေတာပဲ။ နောက်တော့ ကျောင်းဆရာ ဖြစ်လာတယ်။ ခုကိစ္စကတော့ တခြားဗျ။ အတ်ခိုပါစကား ယားကို အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သွားမလို့ လမ်းကြိုရင်း ခင်ဗျားကို အမှတ်ရတာနဲ့ ဝင်လာတာပဲ"

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကျောင်းဆရာပေါ့။ စာအုပ်အတော်များများ ဖတ်ရမှာ ပေါ့။ ကဲ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြစမ်းပါဗျာ။ ခု ဘာဖြစ်ဦးမှာ လဲ"

။ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ။ အဲဒီ စုပေါင်းလယ်ယာလုပ်ငန်း ဆိုတာ ကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုပါရမှာ လဲ။ ပြီးတော့ ဘယ်လမ်း ဘယ်စခန်း သွားကြ မှာ လဲ"

"ကွန်မြူနစ်ခေတ်ကြီးကိုပေါ့ဗျ။ တကယ့်ကွန်မြူနစ်ခေတ်ကြီး ရောက် မှာ ပဲ။ ဒီမှာ လူးကစ်။ ကျုပ် ကားလမတ်ရဲ့ စာတွေ ဖတ်ဖူးပါတယ် ဗျာ။ အင်မတန် ကျော်ကြားလှတဲ့ ကွန်မြူနစ် ကြေညာစာတမ်းကြီးကိုလည်း ဖတ်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီစုပေါင်းလယ်ယာဆိုတာ ဘယ်လမ်း ဘယ် စခန်းဆိုက်မယ် ထင်သလဲ။ ခင်ဗျား သိသလား။ ပထမဆုံး စုပေါင်းလယ်ယာဆိုတာ လာမယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ဘုံရိပ်သာဆိုတဲ့ ကွန်မြူနစ်စီမံကိန်းကြီး ရောက်မယ်ဗျ။ အဲဒီမှာ ပုဂ္ဂလိကပိုင် ပစ္စည်းဆိုတာ လုံးလုံးမရှိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားဆီက ပစ္စည်းတွေ သိမ်းလိမ့်မယ်။ သိမ်းတာမှ ခင်ဗျားရဲ့ လှည်းနွားသာ မဟုတ်ဘူး ။ ခင်ဗျား ကလေးတွေလည်း သိမ်းသွားမှာ ပဲ။ ဟား ဟား ဟား။ နိုင်ငံတော်က ခင်ဗျားကလေးတွေရဲ့ စာပေသင်ကြားရေးကို အလုံးစုံ တာဝန်ယူမယ်လေ။ ပြီးတော့ သာ အရာရာဟာ ဘုံပစ္စည်းဖြစ်မှာ ပဲ။ အိမ်က မယားတွေရော၊ ကလေးတွေရော အိုးခွက်ပန်းကန် အားလုံး ဘုံပစ္စည်းပေါ့။ လမ်းမက ဘုံသောက်တဲ့ ရေအိုးစင်ပေါ့ဗျာ။ ဟား ဟား ဟား။ ခင်ဗျားက သားလေးငါးလေး စားချင်ပေမယ့် သူတို့ က တော အရက်ပဲ တိုက်မှာ ဗျ။ အဲ ပြီးတော့သာ မြေယာမှာ ကြိုးရန်းပြီး လုပ်ရတဲ့ မြေကျွန် ဖြစ်လေရောဗျား"

"အို ဒါမျိုး ကျွန်တော် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီအဖြစ်မျိုး မရောက်ချင်ဘူး ဆိုရင်ကော"

"ခင်ဗျားကို မေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး ဗျ"

"ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ခင်ဗျ။ ရှင်းပါဦး"

"အေးလေ၊ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကိုပေါ့"

"တော်တော်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ လူတွေပဲ"

"အင်မတန် တတ်နိုင်တဲ့ လူတွေပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ ဒါဖြင့် ကျုပ် မေးမယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီလိုပဲ နေကြမလား"

"ဘယ်နေနိုင်မှာ လဲ ခင်ဗျ"

"မနေနိုင်ရင် တစ်ခုခုလုပ်မှ ပဲ။ တိုက်မယ်ဗျာ"

"ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ အလက်ဇင်းဒါး။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါက တိုက်ခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ စဉ်းစားလို့ ကိုမရပါဘူး"

"မဟုတ်ဘူး လေ။ နည်းလမ်းရှာကြည့်သေးတာပေါ့"

ညွှန်သည် တော်ကြီးသည် အိမ်ရှင်၏ အပါးသို့ တိုးသည် ထက် တိုးသွားသည် ။ ထို့နောက် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြူးကလိပြူးကလယ် မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်သည် ။ သူ့အမူအရာကား ကြမ်းကြားကပင် သူ့စကားသံ အပြင်ထွက်မည်ကို စိုးရိမ်နေဟန်တူသည် ။ ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုး ပြောလေ သည် ။

"ကဲ လိုရင်းပဲ ပြောမယ်။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ယုံကြည်တယ်။ ကျုပ် တို့ရွာ မှာ ကော့ဆက်တွေ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေပြီ။ သူပုန်ထကြတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါမျိုးဟာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ငှက်ပျောသီး အခွံနွှာစားသလို လွယ်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့ ။ ကျုပ်တို့ အခု မော်စကိုနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပြီ။ မော်စကိုမှာ ရှိနေတဲ့ တပ်နီတော်ထဲက ဗိုလ်ချုပ်တွေ၊ စက်ရုံတွေက အင်ဂျင်နီယာ တွေ၊ အိုဗျာ ဟိုအဝေးက ဆိုကြပါစို့၊ နိုင်ငံခြားအဆက်အသွယ်တွေတောင်မှ ရထားပြီ။ ဒီတော့ ခုနေ စည်းရုံး

သိမ်းသွင်းပြီး ပြင်ဆင်နိုင်မယ်ဆိုရင် မိုးဦး အကျမှာ နိုင်ငံခြားအကူအညီ နဲ့ ဒွန်ဒေသကို ကယ်တင်နိုင်မှာ ပဲ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားလယ်ကို ခင်ဗျား မျိုးစေ့နဲ့ စိုက်ပျိုးပြီး သီးထွက်ကို ခင်ဗျားပဲ ခံစားရမယ်။ အေးလေ အဲဒီ အတွက် အချိန်စောင့်ရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ ခရိုင်မှာ ကျုပ်တို့ ကို လိုလား သူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူတို့ အားလုံးစုရုံးမိကြဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒီကိစ္စအတွက် ကျုပ် ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်ဗျားပါမယ် မ ဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့မှာ ကော့ဆက် မြင်းတပ်သားဟောင်း သုံးရာ ကျော် ရှိတယ်ဗျာ။ ဒုဗရော့စကီကျေးရွာ၊ ဗွိုင်စကိုဗွိုင်ကျေးရွာ၊ တူဗျန်စ ကွိုင်ကျေးရွာ၊ ပြီးတော့ မလီအော်လိုဗတ်စကီ ကျေးရွာတို့ မှာ လည်း တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့တွေ အများကြီး ပဲ။ အခုလည်း ဟောဒီ ခင်ဗျားတို့ ဂရယ်မျချီမှာ အဲဒီအဖွဲ့မျိုးလိုတယ်။ ကဲ ဘယ့်နှယ်လဲ။ ခင်ဗျား သဘောပြော ပါဦး။"

"ကျွန်တော်တို့ ဆီက လယ်သမားတွေကတော့ သီးထွက်အားလုံး စုပေါင်းလယ်ယာကို အပ်ရတာ ညည်းညူနေကြလေရဲ့ "

"တခြားလယ်သမားတွေ ကိစ္စက ထားစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားတစ် ယောက်တည်း သဘောကို ကျုပ် မေးနေတာ "

"ဒါတော့ ခင်ဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်လုပ် ခုချက်ချင်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ် နိုင်မှာ လဲ ခင်ဗျ။ ကိစ္စက အလွန် အရေးကြီးတာကလား။"

"ဒါဖြင့် နောက်တော့ စဉ်းစားပေါ့။ ကျုပ်တို့ ကတော့ အမိန့်လာ တာ နဲ့ စပြီး ချတော့မှာ ပဲ။ ရွာတိုင်းက ပုန်ကန်ကြလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ ခရိုင် မှာ ရှိတဲ့ စစ်တပ်နဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေကိုတော့ တစ်အိမ်တက်ဆင်း ဆော်ဖို့ ပဲ။ နောက် တော့ ဆန့်ကျင်ရေးမီးလျှံဟာ တောမီးလို ပြန့်သွားမှာ ပါပဲ ဗျာ။"

"ဒီလိုဆိုရင် ခု ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ လက်နက်ဘယ်မလဲ။ ဒါက အရေးကြီးတယ်"

"ရမှာ ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားမှာ အရင်တုန်းက သေနတ်ပုန်းကလေးများ မကျန်တော့ဘူးလား"

"ရှိချင်လည်း ရှိဦးမှာ ပဲ။ သြစတြီးယန်း သေနတ်တစ်လက်တော့ သိမ်းထားမိတယ် ထင်တာပဲ။ ဘယ်နေရာထားမိမှန်း မသိဘူး။ စဉ်းစား ရဦး မယ်ဗျ"

"ကျုပ်တို့ အလုပ်က အစကောင်းဖို့ ပဲ။ စပြီး ပုန်ကန်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တစ်ပတ်အတွင်း နိုင်ငံခြားသဘောတွေ ရောက်လာမယ်။ လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ ပါလာမယ်။ လေယာဉ်ပျံတောင် မှာ ယူလို့ ရမယ်ဗျာ"

"ကျွန်တော် စဉ်းစားဖို့ အချိန်ပေးပါဦး ဗိုလ်ကြီး။ ချက်ချင်းဆိုတော့ ချင့်ချိန်ဖို့ ခက်ပါတယ်"

ဧည့်သည် တော်သည် ကျောဆန့်လိုက်သည် ။ ထိုနောက် စိတ်အား ထက်သန်စွာ ဆက်၍ ပြောလေသည် ။ "ခင်ဗျားကို ဇွတ်အတင်း မတိုက် တွန်း ချင်ပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လဲ ကျုပ်တို့ က မတိုက်တွန်းဘူး။ ကိုယ့် သဘောနဲ့ ကိုယ်ကြိုက်တာ ရွေးကြဖို့ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်လုံဖို့ တော့ အရေးကြီးတယ်နော် လူးကစ်။ အဲဒါ သတိထား။ ပေါက်ကြားမယ် ဆို ရင်တော့ ကျုပ်အိတ်ထဲက ခြောက်တောင့်ဟာ ခင်ဗျားဖို့ ပဲ" သူ့အိတ်ထဲ က မြည်သံတစ်ခု ကြားရသည် ။ ခြောက်လုံးပြူး ပါလာကြောင်း သိစေ ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

"ဒါတော့ ဗိုလ်ကြီးရယ် ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချမရှိပါနဲ့ ။ နို့ပေမယ့် ဗို လ်ကြီးကိစ္စက စွန့်ရမယ့်ကိစ္စခင်ဗျ။ ကျွန်တော် မလိမ်ချင်ပါဘူး။ ဒါမျိုး

လုပ်ရမယ်ဆိုတာ အသည်းထိတ်စရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနဲ့ ရော ဆက်လက် နေနိုင် မလားဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်" လူးကစ်သည် ခေတ္တစ ကားဖြတ် လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ဆက်၍ ပြောပြန်သည် ။ "ဟာဗျာ ရွာထဲ မှာ ချမ်းသာသူ မျိုး ပြုတ်ရေးသာ မလုပ်ဘူးဆိုရင် ခုနေ ကျွန်တော့် အစွမ်းအစမျိုးနဲ့ လူမော်ပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘဝဟာ ဒီထက် လွတ်လပ်မယ်ဆိုရင် ရွာထဲမှာ မော်တော်ကားတောင် စီးနေနိုင်ပြီဗျာ" ထို့နောက် ဆက်၍ ပြောပြန်သည် ။ "ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကို တစ်ယောက်တည်း ဆန့်ကျင်ရမယ့် အလုပ်မျိုးကတော့ ဗိုလ်ကြီးရယ် ကိုယ့်သင်္ချိုင်း ကိုယ်တူးတာနဲ့ အတူတူပဲ"

"ဘယ့်နှယ် တစ်ယောက်တည်း ရမှာ လဲဗျ"

"ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ကြီးရယ် တခြားလူတွေကရော ဘယ်လိုနေမလဲ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်တာကို ထောက်ခံမလား"

"လူတွေဆိုတာ သိုးအုပ်နွားအုပ်တွေပါဗျာ။ သူတို့ ကို ခေါင်းဆောင်မယ့်သူ ရှိဖို့ လိုတာပဲ။ ကဲ ဘယ်လိုလဲ။ ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား"

"ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလိုပါပဲ အလက်ဇင်ဒါးရယ်"

" မဟုတ်ဘူး လေ။ ကျုပ် တိတိကျကျ သိချင်တယ်။ အဲဒါသာ ဆုံးဖြတ်ပေတော့"

"တခြားနည်းလမ်းကလည်း မရှိဘူးမဟုတ်လား ဗိုလ်ကြီး။ ဒီတော့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရမှာ ပဲ။ အချိန်နည်းနည်းလေးတော့ ပေးပါလား။ နက်ဖြန်မနက်ပေါ့ ခင်ဗျာ။ မနက်ခင်းဆိုရင် ကျွန်တော့် သဘောထား သိရပါစေ့မယ်"

"ပြီးတော့လည်း တခြား ခင်ဗျား ယုံကြည်ရတဲ့ လူတွေ ဆွဲဖို့ လိုသေး"

တယ်ဗျ။ အခု သူတို့ လုပ်နေကြတဲ့ ဆိုဗီယက်အဖွဲ့ကို အာဃာတရှိတဲ့ လူ
မျိုးပေါ့ဗျာ" ပေါ်လော့ဆက်သည် ဆွေးနွေးသည့် သဘောမှ အမိန့်ပေးသ
ည့် သဘောသို့ ရောက်လာအောင် ပြောဆိုနေသည်။ ။

"မကျေနပ်တာတော့ ဘယ်သူမှ မကျေနပ်ဘူး ဗိုလ်ကြီး။ အားလုံး
အာဃာတ အပြည့်နဲ့ ချည်းပဲ"

"ခင်ဗျား သားကကော"

"အဖေ့သားပဲ ဗိုလ်ကြီးရယ်။ ကျွန်တော်ဖြူရင် သူ ဖြူမှာ ပဲ။
ကျွန်တော် မဲရင် သူ မဲမှာ ပဲ"

"ခင်ဗျားသားက ဘယ်လိုလူငယ်လဲဗျ။ ယုံရပါ့မလား"

"ကော့ဆက် မြင်းစီးသူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပါ ခင်ဗျာ" လူးကစ်သ
ည် သားအတွက် ဂုဏ်တက်သည့် လေဖြင့် ပြောသည်။ ။

ဧည့်သည် အတွက် အကောင်းဆုံးအခန်းတွင် အိပ်ရာပြင်၍
ပေးသည်။ ။ ဧည့်သည် တော် ကြီးသည် ဖိနပ်ကိုသာ ချွတ်၍ အိပ်ရာသို့ ဝ
င်သည်။ ။ အဝတ်ကိုကား မလဲတော့။ နူးညံ့သည့် ခေါင်းအုံးထက် ခေါင်း
ချလိုက်လျှင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ။

အရုဏ်မတက်မီ ယာကွတ်သည် အခန်းငယ်ကလေး တစ်ခုတွင်
အိပ်နေသည့် ရှစ်ဆယ်အရွယ် သူ့အမေအိုကြီးကို အိပ်ရာမှ နိုးလေသည်
။ ထို့နောက် သူ၏ တပ်မှူးဟောင်း ရောက်လာသည့် အကြောင်းစုံပြော
သည်။ ။ အဘွားအိုသည် တုန်တုန်ချည့်ချည့် နားထောင်သည်။ ။

"ကျွန်တော့်အတွက် အမေ့သဘောပြောပါ။ ဆုမွန်ကောင်းလည်း
တောင်းပါ အမေ" ယာကွတ်သည် အမေအို၏ ခြေရင်း၌ ဦးခိုက်ထားသ
ည်။ ။

"ငါ့သား။ မင်းဆိုမင်းညစ်လက်က လွတ်အောင်သာ ပုန်ကန်ပေ
တော့။ ဘုရားသခင်က မင်းတို့ ကို ကြည့်မနေပေဘူး။ မင်းဆိုးမင်းညစ်
က ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းတွေ ပိတ်ပစ်ပြီမဟုတ်လား။ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ
လည်း ဘုရားကျောင်း မှာ မနေရတော့ဘူး။ ပုန်ကန်တာဟာ အကောင်း
ဆုံးပဲ ငါ့သား။"

မနက်ခင်းတွေ ယာကွတ်လူးကစ်သည် သူ၏ ဧည့်သည် ကြီးကို အိပ်
ရာမှ နိုး၍ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောလိုက်သည် ။

"ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ဗိုလ်ကြီး။ ပေးစရာရှိတဲ့ အမိန့်ကိုသာ ပေးပေတော့။"

ပေါ်လော့ဆက်သည် အိတ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ခုကို ထုတ်၍ ပေး
ပြီး နောက်

"အဲဒါ ဖတ်ကြည့်။ ပြီးတော့ လက်မှတ်ထိုး" ဟု ပြောသည် ။

"ဘုရားသခင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ နှင့် အတူ ရှိပါစေ။"

"ဒွန်တပ်မဟာ၏ မြင်းစီးသူရဲကောင်းဖြစ်သူ ကျွန်တော်သည်

ဒွန်နယ်မြေ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် အမည်သွင်း
ပါသည် ။ ရုရှားတစ်မျိုးသားလုံး၏ ရန်သူဖြစ်သော၊ ထို့ပြင် ခရစ်ယာန်
သာသနာတော်၏ ရန်သူဖြစ်သော ကွန်မြူနစ် ဗော်လရှီဗစ်တို့ ကို တိုက်
ရန်အတွက် စွမ်းအားရှိသမျှ သွေးမြေကျသည် အထိ တိုက်ခိုက်ပါမည်
ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါသည် ။ အထက်လူကြီး၏ အမိန့်ကို တစ်သဝေမတိမ်း
လိုက်နာပါမည်။ ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းအဝဝကို ခရစ်တော်၏
အဖတိုင်းပြည်အတွက် စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းပါသည် "

အားလုံးပေါင်း မိန်းမ ယောက်ျား သုံးဆယ့်နှစ်ယောက်။ ဂရယ် မျချီ ရွာသူရွာသား လယ်သမားများ ။ ထိုအထဲတွင် ဆင်းရဲသောလယ်သမား များ ၊ တက်ကြွသော လယ်သမားများ ပါဝင်ကြသည် ။ အားလုံးသည် ဂရယ်မျချီရွာတွင် တစ်မြေထဲနေ တစ်ရေတည်းသောက်သူများ ဖြစ်ကြသည် ။ အားလုံးသည် တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်ကြသည် ။ ဒါဗီးဒေါသည် တရားဟော ကောင်းသူ မဟုတ်။ သို့ငြားလည်း သူစကားပြောသည့် အခါ အားလုံးက အာရုံစူးစိုက် နားထောင်ကြသည် ။ သူသည် ပုံပြောကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေသည် ။

"ရဲဘော်တို့ ကျွန်တော်ဟာ လီနင်ဂရက်မြို့တော် ပုတီးလော့စက်ရုံနီက အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကွန်မြူနစ်ပါတီ က ခင်ဗျားတို့ ဒေသကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်သမား လူတန်းစားရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ လွှတ်လိုက်တဲ့ အကြောင်း ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ဆီမှာ စုပေါင်းလယ်ယာ ဖြစ်မြောက်အောင် စည်းရုံးဖို့ ပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဂုပ်သွေးကိုစုပ်တဲ့ မြေပိုင်ရှင်ကြီးများ ဖြစ်တဲ့ ကုလတ်တွေကို ချေမှုန်းဖို့ ပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးဟာ စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းဝင်ပြီး စည်းရုံးကြရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ လယ်မြေအားလုံး၊ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးတဲ့ လှည်း၊ နွား၊ ထွန်ထယ်အားလုံးကို ပြည်သူပိုင်လုပ်ရမယ်။ ရဲဘော်တို့ ဘာကြောင့် စုပေါင်းလယ်ယာမှာ စည်းရုံးကြရမ

ယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော် ရှင်းပြမယ်။ အကြောင်းကတော့ ရဲဘော်တို့ ဒီအတိုင်း ဆက်လက် ရပ်တည်နိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင် တော့လို့ ဘဲ။ ရဲဘော်တို့ ဆင်းရဲကျပ်တည်းရတာ ဘာကြောင့် လဲ။ ဒုက္ခတွေ့ရတာ ဘာကြောင့် လဲ။ ကုလတ်တွေက ရွှေသီးတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြေကြီးကို အနိုင်ကျင့်နေလို့ ပဲ။ မြေကြီးက သီးတဲ့ ကောက်သီး၊ ကောက်နှံကို ကျွန်တော်တို့ ၊ ခင်ဗျား တို့ ခံစားကြရဖို့ အတွက် သူတို့ ကို တိုက်ရမယ်။ ရဲဘော်တို့ ကတော့ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးပေးပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ရဲဘော်တို့ မှာ ၀၀လင်လင် မစားရ မသောက်ကြရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုကြီး တစ်ခုလုံးဟာ ခင်ဗျားတို့ အခု စိုက်ပျိုးတဲ့ သီးနှံနဲ့ မစားလောက်ဘူး။ ဒါကြောင့် သီးထွက်ပိုအောင် စိုက်ပျိုးကြ ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ထွန်ကလေးနဲ့ စိုက်လို့ ဘယ်လို သီးထွက်ပိုနိုင်ပါ့မလဲ။ ထွန်စက် နဲ့ ထွန်မှ သီးထွက်ကောင်းနိုင်မှာ ပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ ဒွန်ဒေသမှာ တတုံးထွန် ဘယ်လောက် ပြီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိသေးဘူး။"

"မနက်မိုးလင်းက ညနေ နေစုပ်စုပ် ဝင်သည် အထိဆိုရင် ဆောင်းရာသီမှာ ဧကသုံးဆယ် ထွန်နိုင်တယ် ခင်ဗျ"

"ဧကသုံးဆယ် ဟုတ်လား။ မြေကြီးကလည်း မာတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ"

"ဟေး၊ တော် ဘာတွေပြောနေတာလဲ" မိန်းမတစ်ယောက်၏ စူးစူးရှရှအသံ ထွက်လာသည် ။ "အဲဒီလောက် ထွန်နိုင်ဖို့ နွားကောင်းကောင်း သုံးလေးကောင် ရှိရမယ်။ အဲဒါ ဘယ်မှ ရပါ့မလဲ။ ကျွန်မတို့ တချို့တလေမှာ နွားတစ်ရှဉ်းတလေရှိပါရဲ့ ။ နံရိုးခေါခေါနဲ့ နွားတွေပဲ။ ချမ်းသာတဲ့ သူတွေမှာ တော့ လေမိုးမှန်ပါရဲ့ ။ နတ်သကြားများ ကလည်း မပါရဲ့"

"ဒါတွေ မပြောပါနဲ့ ဗျို့။ ပါးစပ် အဝတ်နဲ့ ဆွဲထားဖို့ ကောင်းသဗျာ"

"ဟဲ့ နင် ဒါတွေ ဘာနားလည်လို့ လဲ။ ငါ့ကို လာပြီး သြဇာပေးမနေနဲ့ ။ နင့်မယားသွားပြီး သြဇာပေးပါလား"

"ထွန်စက်နဲ့ ထွန်လို့ ဘာလုပ်မှာ လဲဗျ"

ဒါဗီးဒေါသည် ဆူဆူညံညံ အသံဗလံတို့ ငြိမ်သွားရန် ခဏစောင့်နေသည် ။ ပြီးမှ ဆက်၍ ပြောပြန်သည် ။

"ကျွန်တော်တို့ ပုတီးလော့မှာ တော့ ထွန်စက်နဲ့ ထွန်ကြတာပဲ။ အလုပ် သမား နှစ်ဆိုင်းလုပ်တယ်။ တစ်နေ့လုံးလုံး ထွန်တာ ဧကသုံးဆယ် ပျော့ပျော့လေး ပြီးတယ်"

အစည်းအဝေးလူထုသည် ငြိမ်သက်သွားသည် ။

"အပါး တယ်ဟုတ်ပါလား" ဟူသော အံ့သြသံမျိုးကိုလည်း ကြား လိုက်ရသည် ။

"ဒီလို မြင်းကောင်းကောင်း မျိုးတော့ ထွန်ချင်ပါဗျား" ဟု တစ်ယောက်က ပြောကာ လေချွန်လိုက်သည် ။

ဒါဗီးဒေါသည် ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းပါးနားကိုလျက်ကာ ဆက်၍ ပြောပြန်သည် ။

"ကျွန်တော်တို့ စက်ရုံမှာ ရဲဘော်တို့ အတွက် ထွန်စက်တွေ လုပ်နေတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမားတစ်ယောက်အဖို့ ထွန်စက်တစ်လုံး ဝယ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ထွန်စက်တစ်လုံးကို ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမားနဲ့ အလယ် အလတ်တန်းစားလယ်သမားတို့ စုပေါင်းပြီး ဝယ်နိုင်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ထွန်စက် ဆိုတာမျိုးဟာ မြေကွက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ အလကားပဲ။ မြေကွက်အကျယ် ကြီးမှ ထွန်လို့ ကောင်းတယ်။ ဒီတော့

စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းငယ်လေးတွေ ဖွဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း အလကားပဲ။ နွားချိုက နို့ညှစ်သလို ဖြစ်မှာပဲ။"

"ဒို့ထက်ဆိုး ဆိုးမပေါ့ဗျာ" နောက်နားက အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ" ဒါဗီးဒေါ့သည် ဆူညံသံတို့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ဆက်၍ ပြောသည်။ "ပါတီက စုပေါင်းလယ်ယာ အပြီးအပိုင်ဖွဲ့ဖို့ စီမံကိန်းရှိတယ်။ ဒါမှ ပဲ ခင်ဗျားတို့ ဆင်းရဲတွင်းက တက်နိုင် မယ်။ ရဲဘော်ကြီးလီနင် မသေခင်က ဘာပြောသွားသလဲ သိကြရဲ့ လား။ မြေယာ နဲ့ အသက်မွေးသူများ ရဲ့ လွတ်မြောက်ရေး လမ်းစဉာ စုပေါင်းလယ်ယာပဲတဲ့ ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် သူ့လုပ်စာကို ကုလတ်က သွေးစုပ်မှာ ပဲတဲ့ ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီလမ်းကို လိုက်ကြမှ ဖြစ်မယ်။ ကုလတ်တွေနဲ့ တခြားတိုင်းပြည် ရန်သူတွေကို အပြီးတိုင် စာရင်းရှင်းဖို့ ခင်ဗျားတို့ စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းဝင်တွေကို အလုပ်သမားတွေက ကူညီမယ်။ ကဲ အခု ခင်ဗျားတို့ အသင်းအကြောင်း ပြောကြမယ်။ ခင်ဗျားတို့ အသင်းဟာ အသံမမြည်တဲ့ သင်္ကြန်အမြောက်ကြီးပဲ။ ဒါကြောင့် အားမရှိတာပေါ့။ အဲဒီအသင်းကို စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ အသင်းဟာ ကျောရိုးပေါ့။ အဲဒီအသင်းမှာ အခြေတည်မယ်။ အဲဒီကျောရိုးကို အမှီပြုပြီး အလယ်အလတ်တန်းစား လယ်သမားတွေ ဖွဲ့ဖြိုး။"

"ခဏနေဦးဗျို့။ ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့ ပါ" တစ်ခါက အသင်းဝင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ ဒယွမ်ကာ ဥရှာကော့က မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

"ဟေ့ မပြောခင် အခွင့်တောင်းပါကွ" နာဂူနေ့က အသံမာမာ ပြောသည်။ သူသည် ဒါဗီးဒေါ့နှင့် ရတ်ဇေမျောနေ့တို့ ၏ ဘေးတွင် ထိုင်နေသ

ည် ။

"ကျုပ် ပြောစရာရှိတာ ပြောမှာ ပေါ့ဗျ။ ခွင့်တောင်းရဦးမှာ တဲ့ လား" ဟု ဆိုကာ ဒယွမ်ကာသည် အစည်းအဝေး လူထုဖက်သို့ နေသားကျ အောင် လှည့်၍ ရပ်သည် ။ "ကျွန်တော်တို့ ဆုံးရှုံးရတာ၊ မအောင်မြင်ရတာ ဘာကြောင့် လဲ။ ဆိုဗီယက်အစိုးရအဖို့ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ်နေ ရတာ ဘာကြောင့် တဲ့ လဲ။ ခင်ဗျားတို့ မေးရင် အဖြေရှိတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ အသင်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဖြစ်တဲ့ အမြတ်ကြီးစား အာကတ်ရှုကာ ကြောင့် ပဲ ဖြစ်တယ်"

"ဒါ လိမ်တာဟေ့" ဟု ပရိသတ်ထဲက အော်သည် နှင့် အတူ အာကတ် ရှုကာသည် ပရိသတ် အကြောင်း တွန်းကာရှားကာ ရှေ့သို့ တက်လာသည် ။

"ကျွန်တော် ပြောပါဦးမယ်။ သက်သေပြမယ်" ဒယွမ်ကာ၏ မျက်လုံး အစုံသည် ကလယ်ကလယ်ဖြစ်နေသည် ။ ထိုနောက် သူသည် စားပွဲကို လက်သီး ဆုပ်ဖြင့် ဖွဖွကလေးထူနေသော ရတ်ဇေမျောနေ့ကို ကရုမစိုက်တော့ဘဲ အာကတ် ရှုကာရှိရာဘက် တည့်တည့်ကြည့်၍ ပြောလေသည် ။ "ကျွန်တော်တို့ အသင်းပျက်စီးရတာ တခြား မဟုတ်ဘူး ။ ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေ ဖလှယ်လွန်းလို့ ပဲ။ ဒါနဲ့ များ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လိမ်တယ် တဲ့ ။ ခင်ဗျား ကျုပ်အကြောင်း သိစေမယ်။ ခင်ဗျား နွားတစ်ကောင်နဲ့ လဲတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ဘယ်မလဲ။ ကျုပ်တို့ မတိုင်ပင်ဘဲ လဲတာလေ။ ကျုပ်တို့ ကြက်ခြံက အင်မတန်ဥတဲ့ ကြက်ကိုရော ခင်ဗျား လဲပစ်တာပဲ မဟုတ်လား"

"ဟေ့ ဟေ့ မင်းလိမ်တာ" အာကတ်ရှုကာက အော်သည် ။

"သိုးတွေကိုလည်း စက်သေနတ် တင်တဲ့ လှည်းနဲ့ လဲဖို့ သွေးဆောင်

တာ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက ကုန်သည် ပဲဗျ။ ကုန်သည် လုပ် လုပ်မှာ ပေါ့" ဒယွမ်ကာ၏ အသံသည် အောင်မြင်သူတို့ ၏ အသံကဲ့သို့ ဩဇာပါလာ သည် ။

"အစည်းအဝေးမှာ သတိထားမှ ပေါ့ဗျ။ ဘယ့်နှယ်ဗျ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ပြောနေလိုက်ကြတာ" အတွင်းရေးမှူး နာဂူနေ့က သတိပေးသည် ။ သူ့မျက်နှာသည် နီရဲနေ သည် ။ မျက်မှောင် ကုတ်ရလွန်းအားကြီးသဖြင့် ထိုမျက်နှာတွင် အရေများ သည် ရှုံ့တွနေလေသည် ။

အာကတ်ရှုကာသည် စားပွဲဆီသို့ ရောက်လာသည် ။ "ကျွန်တော် ပြောပါရစေ" စကားပြောရန် ဟန်တပြင်ပြင် လုပ်နေသည် ။ မုတ်ဆိတ် မွေးကိုလည်း မနားတမ်း လက်ဖြင့် သပ်နေသည် ။ သို့ရာတွင် ဒါဗီးဒေါ့ က ခွင့်မပေး သေးဘဲ "ကျွန်တော် ဆုံးအောင် ပြောဦးမယ်။ ဒီတော့ ရဲဘော်တို့ ကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ စုပေါင်းလယ်ယာ သာလျှင် ကျွန်တော်တို့ ကို ကယ်တင်"

သူ့စကားမဆုံးမီ တံခါးနားတွင် ထိုင်နေသော ပေဗယ်လုဗစ်ရှကင် က "ကဲ ခင်ဗျား ဝါဒဖြန့်မနေပါနဲ့ တော့။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကိုယ် ရော စိတ်ပါ စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းထဲ ဝင်ကြမယ်ဗျာ" ဟု ဆိုလေ သည် ။

"စုပေါင်းလယ်ယာလုပ်ငန်းကို သဘောတူတယ်ဗျို့"

"ကျုပ်တို့ စည်းရုံးမိရင် ဘာမဆို လုပ်နိုင်ရမယ်ဗျာ"

"ဒါပေမဲ့ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ လည်း လုပ်ကြမှ ဗျ"

လုဗစ်ရှကင်သည် တံခါးဝတွင် မားမားကြီးရပ်လိုက်သည် ။ သူ့ကို

ကြည့်ကာ ပရိသတ်သည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေရာမှ ငြိမ်သွား သည် ။

"ဘာလို့ ဆိုဗီယက်အာဏာအကြောင်း ဝါဒဖြန့်နေရတာလဲဗျ။ စစ်အတွင်းက ဆိုဗီယက် အာဏာရအောင် ကျုပ်တို့ ဒီမှာ လုပ်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီအာဏာတည်တံ့အောင် ကျုပ်တို့ ပခုံးနဲ့ ထမ်းထားခဲ့တာပဲ။ စုပေါင်းလယ်ယာ ဆိုတာ ဘာလဲလို့ ကျုပ်တို့ သိတယ်။ ကျုပ်တို့ ဝင်မယ် ။ ဒါပဲ။ ကျုပ်တို့ ကို ထွန်စက်ပေးပါ"

လုဗစ်ရှကင်သည် လက်ဝါးကို ဖြန့်လိုက်သည် ။ "ထွန်စက်ဆိုတာ အလွန်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ အလုပ်သမားတွေက လုံလောက်အောင် လုပ်မပေးနိုင်ဘူး ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ရော။ ကျုပ်တို့ မှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ တစ်ဖက်က နွားနဲ့ ထွန်၊ တစ်ဖက်က ကျတဲ့ မျက်ရည်စကို သိမ်းတာပဲ ရှိတယ်။ စုပေါင်း လယ်ယာလုပ်ငန်း မစမီကတောင် ကျုပ်တို့ စိုက်ပျိုးသူများကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားပါနဲ့ ကူညီပါဦးလို့ ကလင်နင့်ဆီကို ကျုပ် စာရေးမယ် စိတ်ကူးသေးတယ်။ စောစောပိုင်းတုန်းက ကျုပ်တို့ ဘဝဟာ အရင်ဘဝဟောင်းနဲ့ ဘာမှ မထူးဘူး။ အခွန်အတုတ်ကို ရှောင်လို့ မရဘူး။ ပေးရတယ်။ ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုတော့ ဖြစ်သလို ရှာကြံစားရတယ်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီဆိုတာ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ။ ကျုပ်တို့ မှာ အာဏာရှိ နေပြီလို့ နားလည်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်နိုင်သလဲ။ ထွန်စရာ နွား မရှိရင် ထွန်တုံးကို လက်နဲ့ ဆွဲဖို့ ပဲ ရှိတယ်။ အရင် ဇာလက်ထက်ကနဲ့ ဘာထူးသလဲ။ မရှိတဲ့ လူတွေ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့သွားပြီး တောင်းစားရမလား။ လူချမ်းသာတွေကိုတော့ လယ်မြေသီးစား ချခွင့်ပေးတယ်။ လယ်ယာကူလီ ငှားရမ်းထွန်ယက်ခွင့်ပေးတယ်။ တော်လှန်ရေးလုပ်တာ သူတို့ ကို ဒီအခွင့်အရေးတွေ

ပေးဖို့ လား။ ခင်ဗျားတို့ က ကျုပ်တို့ တော်လှန်ရေးကို မှေးမှိန်အောင် လုပ်တာ။ ကျုပ်တို့ က "ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် ဘာအတွက် တိုက်ပွဲ ဝင်ရသလဲ" လို့ မေးတော့ သေနတ် ယမ်းနံ့တောင် မရှူဘူးတဲ့ အရာရှိတွေက နှာခေါင်းရှုံ့ကြတယ်။ ပြက်ရယ်ပြုကြတယ်။ သူတို့ လေသံက ရုပ်ဖြူ တပ်သား တွေရဲ့ ခုလေသံနဲ့ အတူတူပဲ။ သူတို့ နောက်က ရုပ်ဖြူတွေရှိတယ်နဲ့ တူပါရဲ့ ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ကျုပ်တို့ ကို လှည့်လို့ မရဘူးမှတ်ပါ။ စကားလုံးလှလှတွေ ကျုပ်တို့ ကြားရပါရဲ့ ။ ကျုပ်တို့ ကို ထွန်စက်ပေးပါ။ ခု ခင်ဗျားပြောနေတဲ့ ထွန်စက်မျိုး ပေးပါ။ အွေ့ကြားစနစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဂျုံနဲ့ ဆပ်လို့ ပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးသာပေးပါ။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါ။ ကျုပ် ဒါကို ဘယ်နှယ်ရခဲ့တယ် ထင်သလဲ" သူသည် စားပွဲပေါ်သို့ တက်၍ ရပ်ကာ အင်္ကျီစကို ဆွဲ၍ လှန်ပြသည် ။ သူဝမ်းဗိုက်တွင် အမာရွတ်နှစ်ခု ကို ကန့်လန့်တွေ့နိုင်သည် ။ "ဒီဒဏ်ရာတွေ ဘယ်လိုရခဲ့တယ် ထင်ကြသလဲ"

"အမယ်လေး အရှက်မရှိဘူးလားရှင်။ အင်္ကျီလှန်ပြလို လှန်ပြနဲ့ ။ ဘောင်းဘီပါ ချွတ်ပြပါတော့လား။" ဒယွမ်ကာ၏ ဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် မုဆိုးမ အနီရှာက စူးစူးဝါးဝါး အော်သည် ။

"တော်စမ်း အနီရှာ။ အလုပ်သမားရဲဘော်တစ်ယောက်ကို ကျုပ်ဗိုက်က ဒဏ်ရာပြရတာ ကျုပ် မရှက်ဘူး။ သူ မြင်စေချင်တယ်။ ဒီဘဝနဲ့ သာ ဆက်နေရမယ်ဆိုရင် အဲဒီဒဏ်ရာကို ဖုံးစရာအဝတ်တောင် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး "

နောက်ပိုင်းတွင် ဆူညံစပြုလာသည် ။ လုဗစ်ရှကင်သည် တစ်ခန်းလုံးကို လွှမ်းခြုံကာ ကြည့်လိုက်သည် ။

"ကဒက်တွေကို ကျုပ်တိုက်ခဲ့ရတာဟာ သင်းတို့ လူချမ်းသာတွေ ပိုပြီး ချမ်းတောင့်ချမ်းသာ နေနိုင်ဖို့ တိုက်ပေးရသလိုပဲဗျာ။ သူတို့ ပဲ ဆီဦး

ထောပတ် စားရတယ်။ ကျုပ်တို့ မှာ ပေါင်မုန့်နဲ့ ကြက်သွန်ပဲ ကိုက်နေကြရတယ်။ ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လား ရဲဘော်အလုပ်သမားကြီး ခင်ဗျား။ ကျုပ်ကို မျက်စောင်းမထိုးပါနဲ့ မာကာရယ်။ ကျုပ်လို လူက ပြောချင်တဲ့ စကားကို တစ်နှပ်မှ တစ်ခါပဲ စကားပြောရတဲ့ လူပါ။"

"ပြောပါ ပြောပါ" ဒါဗီးဒေါက်ခေါင်းညိတ်၍ အခွင့်ပေးသည် ။

"ဒါနဲ့ ဆက်ပြောရဦးမယ်။ ဒီနှစ် ကျုပ် ဂျုံစိုက်တယ်။ ခုနစ်ဧကပဲ စိုက်တယ်။ ကျုပ်မှာ ကလေးက သုံးယောက်၊ ပြီးတော့ လူမမာမိန်းမ ရှိတယ်။ မစွမ်းမသန်ဖြစ်နေတဲ့ နှမတစ်ယောက်ကလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါ သီးထွက် ပြည့်စုံပါ့မလား ရတ်ဇမျော့နော့။ ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်သလဲ"

"ပြည့်စုံပါတယ်။ ခင်ဗျား ဒီလိုမပြောပါနဲ့ "

"ပြောရမယ်ဗျ။ ဟောဟိုက ကုလတ်ဖရော်တို့ ကျတော့"

"ဘာဖြစ်သလဲ" နာဂူနော့က မေးလိုက်သည် ။

"ဖရော်ဟာ သူပေးရမယ့် သီးထွက်ကို အပ်ရဲ့ လား။ သူ မအပ်ဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ မအပ်ဘူး"

"ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ခုရုံးမှာ အပြစ်ပေးတယ်။ ဒဏ်ရှိက်တယ်။ သူ့သီးနှံတွေကိုလည်း သိမ်းလိုက်တယ်" ရတ်ဇမျော့နော့သည် လုဗ်ရှင်ကင်၏ စကားကို ကြားရသည် တွင် ဖရောာပီတိ ဝှမ်းဆီထိ ဖြစ်သွားကာ ဝင်၍ ထောက်လိုက် သည် ။

"မောင်မင်းကြီးသား ဒရွတ်ဆွဲကြီး ဒီနေရာမှာ ရှိနေဖို့ ကောင်းတယ်" ဒါဗီးဒေါ့သည် ပြောဆိုနေကြသည့် စကားတို့ ကို ကြားရသည် တွင် ခရိုင် ကော်မတီအတွင်းရေးမှူးကို သတိရလာသည် ။

"ဒီနှစ်တော့ ကျုပ်တို့ လယ်ထဲဆင်း လာပြီး လယ်ငှားချရအောင်လာ ရင် သူ့ကို ကန်တော့လွှတ်ရဖို့ ပဲ ရှိတယ်" လုဗစ်ရှကင်သည် ဦးထုပ်နက် ကြီးကို ချွတ်ကာ ဒါဗီးဒေါ့၏ ခြေထောက်အစုံသို့ ဦးခိုက်ဟန်ပြုသည်။ " ဒီတော့ ကျုပ် တို့ ကို စုပေါင်းလယ်ယာအကြောင်းတော့ ပြောမနေပါနဲ့။ ကုလတ်တွေကိုသာ ခြေထောက်ရိုက်ချိုးလိုက်ပါ။ ကျုပ်တို့ စုပေါင်းလယ် ယာကို ဝင်ပါ့မယ်။ ပြီးတော့ သူ့ထွန်စက်ကို ကျုပ်တို့ ပေး။ သူ့နွားတွေကို ကျုပ်တို့ ပေး။ သူ့အာဏာကို ကျုပ်တို့ ပေး။ ဒါမှ သာ တန်းတူနိုင်တော့ မပေါ့။ ညီတူမျှတူ ဖြစ်နိုင်တော့မပေါ့။ ခုတော့ ကုလတ်တွေကို ချေမှုန်းရ မယ်ဆိုတဲ့ အသံကိုတော့ နှစ်တိုင်းကြားနေရ ပါရဲ့ ။ ကုလတ်တွေက တော့ တစ်နေ့တခြား ဗေဒါပင်တွေလို ပွားသထက် ပွားပွားလာတော့တယ်"

"ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ ကို ဖရော်ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပေးပါ။ အာ ကတ် ရှုကာက လေယာဉ်ပျံနဲ့ လဲပေးပါလိမ့်မယ်" ဒယွမ်ကာက ဖောက် လိုက်သည်။ ။

အားလုံး ရယ်ကြလေသည်။ ။

"သူကတော့ လဲမှာ ပဲဗျ"

"အဲဒါပုဂ္ဂလိကဓိဋ္ဌာန် ပြောတာပဲဗျ"

"တိတ်ကြပါဖို့။ မကြာရဘူး"

"ငြိမ်ကြဟေ့"

ဒါဗီးဒေါ့သည် ပရိသတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းယူရသည်။ ။ ထိုနောက် စ ကားပြောလေသည်။ ။

"ဒါဟာ ကျွန်တော့်ပါတီရဲ့ လမ်းစဉ်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ က ဟနေပါပြီ ဆို

တဲ့ တံခါးကို လာခေါက်ပြီး အဖွင့်ခိုင်းနေတာကိုးဗျ။ ကုလတ်တွေကို လူတန်းစား တစ်ရပ်အနေနဲ့ ချေမှုန်းဖျက်ဆီး ရမယ်။ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမှန် သမျှကို သိမ်းပိုက်ပြီး စုပေါင်းလယ်ယာ လက်ကို အပ်ရမယ်။ ဒါဟာ အမှန်ပဲ။ ဒီတော့ ရဲဘော်ပါတီဝင်ကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဦးထုပ်ကို စားပွဲအောက် ပစ်ပြီး ကန်တော့ နေစရာလည်း မလိုတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားမှာ ဆောင်းစရာ မရှိဖြစ်နေပါ့မယ်။ ဒီကရှေ့လျှောက်ပြီး သီးစားချတာတို့ လယ်ကူလီငှားတာတို့ လည်း ရှိတော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကုလတ်တွေရဲ့ သီးနှံကို သိမ်းဖို့ ပါပဲ။ စုပေါင်းလယ်ယာက ပေးနိုင်တဲ့ သီးထွက်ထက် သူတို့ က ပိုပြီးပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားနည်း လမ်းတစ်ခုကလည်း ရှိသေးတယ်။ ရဲဘော်ကြီး စတာလင်က ပြောခဲ့တယ်။ ကုလတ်တွေကို ချေမှုန်းပစ်ရမယ်။ သူပစ္စည်းတွေကို စုပေါင်းလယ်ယာ လက်အပ်ရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ က ထွန်စက်တွေအကြောင်းပဲ ပြောနေတယ်။ ကောင်းပြီ အခု စုပေါင်းလယ်ယာအဖို့ ရူဗယ်ငါးသန်း လျာထားထားတယ်။ ကဲ ဘယ်သူ့အားကိုးစရာ လိုသေးသလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီသတင်းကို ကြားကြရဲ့ လား။ ဘာများ ပူစရာ ရှိသေးသလဲ။ အရေးအကြီးဆုံးက စုပေါင်းလယ်ယာကို ပထမဆုံး ဖြစ်မြောက်အောင် တည်ဆောက်ဖို့ ပဲ ခင်ဗျ။ ပြီးမှ ထွန်စက်အတွက် ပူတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ခုတော့ ဆင်မဝယ်ခင်က ချွန်းဖိုးအတွက် ပူနေလိုက်ကြတာ။ ဘာရယ်တာလဲဗျ။ ဒါ အမှန်ပဲဟာ"

"ဘယ့်နှယ်လဲဗျို့ လုဗ်ရကင်"

"ဟုတ်သဟေ့ ဟုတ်သဟေ့"

"ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ကတော့ စုပေါင်းလယ်ယာအတွက် စိတ်ရော ကိုယ်ရော ထောက်ခံပါသဗျ"

"သူ့မှာ ချွန်းဖိုးမှ ရှိရဲ့ လားကွ"

"ကဲ ခင်ဗျားတို့ သဘောတူမယ်ဆိုရင် ခုညပဲ စကြမယ်"

"စလေ။ ကျုပ်တို့ နာမည်တွေ ခုပဲ စာရင်းသွင်းလိုက်တော့ဗျာ"

"ကုလတ်တွေ ချေမှုန်းဖို့ ဆိုသဟာက အရေးကြီးသဗျ။ ရှေ့ကသာ ခေါင်းဆောင်ပေးတော့ဗျို့။"

"ကဲ ကဲ စုပေါင်းလယ်ယာကို ဘယ်သူဝင်ကြမလဲ။ ဝင်ချင်တဲ့ သူ လက်ထောင်ဗျို့။" နာဂူနေ့က စတင် အဆိုပြုလေသည်။ ။

ဆန္ဒမဲပေးသည့် လက်တို့ ကို ရေတွက်သည့် အခါ သုံးဆယ့်ခြောက် ရလေသည်။ ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်ကာ လက်နှစ်ချောင်းထောင်ဟန် တူသည်။ ။

အထဲတွင် လူနံ့ကြောင့် မွန်းကြပ်လာသည် နှင့် ဒါဗီးဒေါသည် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်လိုက်ရသည်။ ။ ထို့နောက် အင်္ကျီကော်လာက ကြယ်စေ့ကိုလည်း ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင် စိတ်အား ထက်သန်လျက် ရှိကြသော လယ်သမားကြီးတို့ ကို စောင့်ကြည့် နေလေသည်။ ။

"ခင်ဗျားတို့ မှာ နိုင်ငံရေးအရ နိုးကြားမှုရှိတယ်။ နိုင်ငံရေးအသိရှိတဲ့ လူတန်းစားလို့ ဆိုရမယ်။ ဒါပေမဲ့ စုပေါင်းလယ်ယာကို ဝင်ရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးရော လားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ ဒါနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဟာ ဆင်းရဲ တဲ့ လူတန်းစား၊ ဆိုဗီယက်အာဏာဟာ ခင်ဗျားတို့ အပေါ် လုံးလုံးလျားလျား တည်နေတယ်။ ဒီတော့ စုပေါင်းလယ်ယာဝင်ရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ တွေဝေနေတဲ့ အလယ်အလတ်တန်းစား လယ်သမားတွေကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ က သိမ်းသွင်းဖို့ လိုသေးတယ်"

"သူတို့ မဝင်ချင်ဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိမ်းသွင်းလို့ ရမှာ လဲဗျ။"

ထိန်းလို့ ကျောင်းလို့ ရတဲ့ နွားတွေမှ မဟုတ်ဘဲ" အာကတ်ရှကာက မေးသည်။ ။

"သူတို့ ကို သဘောပေါက်အောင် ပြောကြစမ်းပါဗျာ။ သူများကို ပါအောင် မသိမ်းသွင်းနိုင်ရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့အကျိုး အတွက် တိုက်ခိုက်မယ့် တပ်သားကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ နက်ဖြန် အစည်းအဝေးရှိမယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မဲဆန္ဒပေးပေါ့။ ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားအိမ်နား က လယ်ရှင်ကလေးကိုလည်း ပါဝင်အောင် ပြောပေါ့။ ကဲ အခု ကုလတ်တွေ အကြောင်း ဆက်မယ်။ ကုလတ်တွေကို ကော့ကေးဆပ် မြှောက်ပိုင်းက ထွက် သွားရမယ်ဆိုတဲ့ နယ်နှင့်ဒဏ်ခတ် မလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဘယ်လိုအဆိုတင်မလဲ"

"သဘောတူပါတယ်ဗျို့။"

"ကျုပ်ငါတို့ ကျုပ်ငါတို့ပါမကျန်စေနဲ့ ဗျာ"

"ကျွန်တော်ဆိုရင် အငုတ်ကပါ မကျန်အောင် ခုတ်မှာ ပဲ" ဟု ဒါဗီးဒေါ့က ထောက်ခံသည်။ ။ ထိုနောက် ရတ်ဇမ္ပေ့နော့ဘက်သို့ လှည့်ကာ "ကုလတ်တွေ စာရင်းဖတ်စမ်းဗျာ။ သူတို့ ကိစ္စ တစ်ခါတည်း ဆွေးနွေးလိုက်မယ်" ဟု ဆိုလေသည်။ ။

အန်ဒရေးသည် ဖိုင်တွဲတစ်ခုမှ စာရွက်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ကာ ဒါဗီးဒေါ့လက်သို့ ကမ်းလိုက်သည်။ ။

"ဖရော်ဒမတ်စကော့။ သူ့ကို ပစ္စည်းမဲ့ရုံးတော်က အပြစ်ပေးထိုက်သလား"

လက်များ အလျှိုလျှိုထောင်ကြသည်။ ။ သို့ရာတွင် လက်ချောင်းတို့ကို ရေလိုက်သောအခါ ဆန္ဒမဲတစ်ခုလိုနေသည် ကို ဒါဗီးဒေါ့ တွေ့ရ

သည် ။

"ခင်ဗျား သဘောမတူဘူးလား။ ဘယ်နှယ်လဲ" ချွေးစို့နေသော ဒါဗီးဒေါ့၏ မျက်ခုံးမွေးအစုံသည် နဖူးရေဆွဲရာ အထက်သို့ ပါသွားသည် ။

"ကျွန်တော် မဲမပေးဘူး" ကုပ်ချောင်းချောင်း ကော့ဆက်တစ်ယောက် က ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြေသည် ။

"ဘာကြောင့် လဲ"

"ဖရော်ဟာ ကျွန်တော့်အိမ်နီးချင်းဗျ။ ကျုပ်အပေါ် သိပ်ကောင်းတာပဲ ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အတိုက်အခံမလုပ်ချင်ဘူး"

"အစည်းအဝေးက ချက်ချင်းထွက်သွားဟေ့" နာဂူနေ့၏ အသံသည် တုန်နေသည် ။ အက်သံကွဲသံလည်း ပါနေသည် ။

"မဟုတ်သေးဘူးလေဗျ။ ဒီလို ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ။ ရဲဘော်နာဂူနေ့ ရဲ့ " ဒါဗီးဒေါ့က ကြားဝင်သည် ။ "မသွားနဲ့ ဗျို့။ ထွက်မသွားနဲ့ ။ ဆိုစမ်းပါဦး ခင်ဗျားရဲ့ သဘောကို။ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ဒေသစကော့ကို ကုလတ်လို့ ထင် ရဲ့ လား"

"ကျွန်တော် ဒါတွေ နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော် ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ အစည်းအဝေးက ထွက်သွားဆိုလည်း ထွက်သွားဖို့ ပဲ"

"မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ကဲ ကဲ ခင်ဗျားအကျိုး ဘာတွေ လုပ်ပေး သလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး"

"သူက ကျွန်တော့်ကို အမြဲကူညီတာချည်းပဲ။ နွားငှားတယ်။ မျိုး ပေးတယ်။ အားလုံးပါပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အစိုးရကို မဆန့်ကျင် ပါဘူး။ အစိုးရကို ထောက်ခံပါတယ်"

"ခင်ဗျားကို သူ့အတွက် ဆန္ဒမဲပေးဖို့ ခိုင်းသလား။ ခင်ဗျားကို လာဘ်
ထိုးသလား။ ပြောလေဗျာ။ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး" ရတ်ဇမျော့နော့က
ဝင်၍ ပြောသည်။ "သူက ဘာပေးမယ်လို့ ပြောသလဲ" ထိုသို့မေးရင်းက
ရတ်ဇမျော့နော့သည် မလုံမလဲ ဖြစ်လာသည်။ သူ့အမေး နည်းမကျမှန်း
သိကာ ပြုံးဖြဖြ ရယ်လေသည်။

"ဘာမှ ပေးမယ် မပြောပါဘူးဗျာ။ ဒါတွေ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသလဲ"

"ခင်ဗျား လိမ်တယ်။ ခင်ဗျားကို သူက စေစားနေပြီ။ ခင်ဗျားကိုယ်
ခင်ဗျား ရောင်းစားတာပဲ တီမိုဖေး။ ကုလတ်ရဲ့ သွေးစုပ်တာကို ခင်ဗျား
ခံနေရပြီ" နောက်တန်းက တစ်ယောက်က အော်၍ ပြောသည်။

"ကျုပ်ကို ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ဗျာ။ ပြောချင်သလို ပြောဗျာ။ ဒါ ခင်ဗျား
တို့ အလုပ်ပဲဟာ"

ဒါဗီးဒေါသည် လူတစ်ယောက်ကို ဓားနှင့် ထိုးတော့မည့် ဟန်မျိုးဖြင့်
မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ "ခင်ဗျား ဆိုဗီယက်အာဏာကို ထောက်ခံ
သလား။ ကုလတ်ကို ထောက်ခံသလား။ ဆင်းရဲသားလူတန်းစားရဲ့ မျက်
နှာကို အိုးမဲ မသုတ်ပါနဲ့ ဗျာ။ ခင်ဗျား လမ်းစဉ်ကိုသာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တင်ပြ
လိုက်ပါ" ဟု ပြောလေ သည်။

"သူ့ကို အချိန်ကုန်ခံပြီး မေးမနေပါနဲ့ ဗျာ" လုဗစ်ရှကင်က ဖြတ်၍
ပြောပြန်သည်။ "ဟေး တီမိုဖေး။ ခင်ဗျားလို လူမျိုးဟာလေ ဗောဒကာ
တစ် ပုလင်းနဲ့ ဝယ်ရင်တောင် ရနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ အော့
နှလုံးနာလှ သဗျာ"

နောက်ဆုံးတွင် တီမိုဖေးသည် အောက်ကြို့၍ ပြောလေသည်။ ။
"ကျွန်တော် အစိုးရကို ထောက်ခံပါတယ်။ ဒါကို မေးစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်
တော် မသိနားမလည်လို့ ဖြစ်တာပါ" သို့သော် ဒုတိယအကြိမ် မဲခွဲ

သောအခါ တီမိုဖေး သည် လက်မထောင်ချင်ထောင်ချင်ဖြင့် ဆန္ဒမဲပေး
လေသည်။ ။

"တီမိုဖေး ဗော့ရှချော့သည် ရန်သူလူတန်းစား၏ မှိုင်းမိခံနေရသည်
။ သူ့ကို စည်းရုံးရဦးမယ်" ဒါဗီးဒေါ့သည် သူ့စာအုပ်တွင် ဤသို့အတို
ကောက် မှတ်ချက်ရေးချလိုက်သည်။ ။

ထိုနောက် အစည်းအဝေးက ကန့်ကွက်သူမရှိ နောက်ထပ် ကုလတ်
လေးအိမ်ထောင်ကို စာရင်းသွင်းလိုက်သည်။ ။

သို့ရာတွင် "တစ် ဗိုရိဒင်" ဟု ဒါဗီးဒေါ့ ဖတ်လိုက်ပြီးနောက် "ကဲ ဆ
န္ဒမဲပေးကြပါ" ဟု ဆိုသည့် အခါတွင် အစည်းအဝေးတစ်ခုလုံး နှုတ်
ဆိတ် နေကြလေသည်။ ။ နာဂူနေ့နှင့် ရတ်ဇေျော့နေ့တို့ သည်
အချင်းချင်းကြောင်၍ ကြည့်နေကြသည်။ ။ လုဗစ်ရှကင်သည် လည်း နဖူး
ကို ဦးထုပ်ဖြင့် အုပ်ထား လိုက်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေကြသလဲ။ ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ" ဒါဗီးဒေါ့သည်
လူထုကို ကြည့်သည်။ ။ အားလုံး ခေါင်းငုံ့နေကြသဖြင့် အဖြေမရရှိသည့်
အခါ နာဂူနေ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ။

"ဒီ ကိစ္စမှာ ဒီလိုရှိတယ်ဗျာ" နာဂူနေ့က မပွင့်တစ်ပွင့် အစီရင်ခံ
သည်။ ။ "သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ရွာက တစ်ကော့လို့ လည်း ခေါ်ကြတယ်။
၁၉၁၈ မှာ တပ်နီတော်ကို ဝင်တယ်။ သူ့မိဘများ ဟာ ဆင်းရဲသားပါပဲ။
တပ်ထဲမှ ရွပ်ရွပ်ချွန်ချွန် တိုက်တယ်။ တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ ဒဏ်ရာရတယ်။
သူ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကြောင့် တော်လှန်ရေးမော်ကွန်းဝင် သူရဲကောင်း
အဖြစ် ငွေနာရီတစ်လုံး ဆုရခဲ့တယ်။ သူ့ကို အားလုံးက ချစ်ကြတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ သူ့အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြရတယ်
။ တပ်ထဲက ထွက်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ လယ်ထဲယာထဲဆင်းပြီး အ

လုပ်လုပ်တော့တာပဲ။ လုပ်သမှ ကျွဲရုန်းနွားရုန်း ကုန်းရုန်းပြီး လုပ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သတိပေးကြပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ သူဟာ သိပ်ချမ်းသာ ချင်နေတယ်။ နေ့ရောညရော အလုပ်လုပ်တယ်။ နွေမိုး ဆောင်း မရွေးဘူး လုပ်တယ်။ လူကတော့ နုံးကျသွားတယ်။ ဒါနဲ့ လယ်ကူလီ ငှားပြီး လုပ်ပြန်တယ်။ တဖြည်းဖြည်း စုမိဆောင်းမိဖြစ် လာပြီး လေရဟတ် စက်တစ်ခု ပိုင်တဲ့ အထိ အခြေကြီးလာတယ်။ နောက်တော့ မြင်းငါး ကောင် အားရှိတဲ့ စက်ကလေးတစ်လုံး ဝယ်ပြီး ဆီကြိတ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွဲနွား အရောင်းအဝယ် လုပ်တယ်။ သူ့ဗိုက်လည်း သူ မသဒ္ဓါဘူး။ အလုပ်သမား တွေလည်း ပိုက်ဆံကောင်းကောင်း မပေး တော့ဘူး။ အလုပ်သမားတွေ မှာ တော့ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကြရတယ်။ သူ့ကို ပါတီတစ်ခုဆီ ခေါ်တွေ့တယ်။ ဆိုဗီယက် ရုံးကို ခေါ်တွေ့တယ်။ သူရှက်အောင် နာအောင် ပြောတယ်။ ဒို့ဆိုဗီယက်အာဏာ နဲ့ ဆန့်ကျင် အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ။ မင်းက ရှေ့မှာ ကာဆီးကာဆီး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ လို ပြောတာပဲ" နာဂူနော့သည် လက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းကာ ပြောရင်း ပြောရင်း စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်လာသည် ။ "မတတ်နိုင်တော့ဘူး ခင်ဗျာ။ သူ့မှာ ချမ်းသာချင်စိတ် အားကြီးလာတော့ ဒုက္ခဖြစ်လာတာပဲ။ လောဘ ရမ္မက်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ရမ္မက်ကျွန် ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း အရင်တုန်း က အတူတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တာတွေ ပြန်ပြောင်းပြောပြ တယ်။ ဆင်းရဲအတူ ချမ်းသာ အမျှ ဝေခွဲခံခဲ့ကြပုံတွေ ပြောပြတယ်။ ပြီး တော့ သူ့ကို အချို့နဲ့ မရတော့ အကြမ်းကိုင်ပြီး ခြိမ်းခြောက်သေးတယ်။ ဓနရှင်ပေါက်စ ဖြစ်လာရင်တော့ ချေမှုန်းရမှာ ပဲလို့ လည်း ပြောသေးတယ်"

"တိုတိုပြောပါဗျာ" ဒါဗီးဒေါ့သည် နားထောင်၍ ငြီးငွေ့ကာ စိတ် မရှည် ဖြစ်လာသည် ။

ထိုအခါ နာဂူနေ့အသံသည် ပို၍ တုန်လာသည်။ သို့သော် ငြင် ငြင် သာသာ ဆက်၍ ပြောသည်။

"တိုတိုပြောလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ပြောရတာလည်း အလွန် နာကြည်းပါတယ်။ တစ်ကော့က ကျွန်တော်တို့ ကို ဘယ်လိုပြန်ပြော တယ် ထင်သလဲ။ ကျုပ် ဆိုဗီယက်အစိုးရရဲ့ အလိုဆန္ဒကို ဖြည့်နေတာတဲ့ ။ စိုက်ပျိုးတဲ့ ဧက ပိုပြီးများ လာအောင် လုပ်နေတာတဲ့ ။ ပြီးတော့ ကျုပ် လယ်မှာ အလုပ်သမားငှားတာဟာလည်း တရားဥပဒေနဲ့ ညီညွတ်တယ် တဲ့ ။ ကျုပ်မှာ လူမမာ မယားရှိနေတယ်။ ဒီတော့ လူငှားပြီး စိုက်ရမှာ ပဲ။ အစတုန်းက ကျုပ်ဟာ ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ။ ခုတော့ ကျုပ်ဟာ လိုတာရတဲ့ အခြေရောက်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တာပဲ။ ပြီး တော့ ဆိုဗီယက် အာဏာဆိုတာဟာ လည်း ခင်ဗျားတို့ ဆီမှာ တကယ်ရှိ တာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျုပ် လက်နဲ့ ကျုပ်ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးတယ်။ ခင်ဗျား တို့ ကတော့ စာရွက်ကလေးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတဲ့ လူတွေပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ကို ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူးတဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ က ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ကြီး အကြောင်း ပြောတယ်။ အတူတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတာတွေကို ပြန်ပြောင်းပြီး ဇာတ်ကြောင်းလှန်တယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ သူ ထိခိုက်ဟန် တူပါတယ်။ မျက်ရည် တဝဲဝဲနဲ့ နားထောင်ရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းမာတဲ့ နေရာမှာ တော့ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ "အတိတ်ကို မေ့လိုက်ပါတော့ဗျာ" လို့ သူ ပြန် ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ကို မဲဆန္ဒပေးခွင့် ရပ်သိမ်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကလည်း သူနည်းနဲ့ သူ ကျွန်တော် တို့ ကို စမ်းတယ်။ လှည့်တယ်။ တိုင်းကို စာရေးတယ်။ မော်စကိုမြို့ကို စာရေး တယ်။ အဲဒီက ဗဟိုကော်မ တီတွေမှာ လည်း တော်လှန်ရေး သမားဟောင်းကြီးတွေ ပါလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ရဲဘော်တစ်ယောက်ဟာ သစ္စာဖောက်ပြီ ဆိုရင်တော့ ရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ရမှာ ပဲ။ သူ့ကို ညှာလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သူတို့ နားလည်

ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်"

"ကဲဗျာ တိုတိုပဲ ပြောစမ်းပါ"

"ပြီးခါနီးပါပြီဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူ အခြေအနေဟာ မပြောင်းလဲပါဘူး။ အလုပ်သမားတွေကိုတော့ လုပ်ခပေးပြီး ထုတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့"

"အဲ အဲ အဲဒါ ကျုပ်တို့ ပြဿနာပေါ့ဗျ" ဒါဗီးဒေါသည် နာဂူနော့ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်၍ ပြောသည် ။ သို့ရာတွင် နာဂူနော့က မျက်လွှာ ကို ချထားလိုက်သည် ။ ပြီးမှ ဆက်၍ ပြောသည် ။ "ဒါကြောင့် အစည်းအဝေး တစ်ခုလုံး ငြိမ်နေတာပေါ့ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ခုရှင်းပြနေ တာလည်း အခု ကုလတ်ဖြစ်နေတဲ့ တစ်ဗိုရိုဒင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ရဲ့ အတိတ်က အကြောင်းကို ပြောနေတာပဲဟာ"

ဒါဗီးဒေါသည် နှုတ်ခမ်းကိုစေ့ကာ အံ့ကို ကြိတ်နေဟန်တူသည် ။ သူ့ မျက်နှာသည် လည်း ပုပ်သိုးသိုးဖြစ်လာသည် ။ "ဒါဖြင့် ဘာလို့ ဒီ အကြောင်း တွေကို သနားစရာပုံပြင်လို ပြောနေရတာလဲ။ အခု သူ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ် နေပြီ။ ရန်သူပေါ့ဗျ။ သူ့ကို ချေမှုန်းရမှာ ပဲ မဟုတ် လား။ ဘာများ ဆွေးနွေး နေစရာ လိုသေးသလဲ"

"ကျွန်တော် သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းမဲ့ အပြစ်တင်မနေပါနဲ့ ရဲဘော်ကြီး ခင်ဗျား"

"ကဲ ကဲ ကြာတယ်။ ဗိုရိုဒင်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းမယ်။ သဘောတူ ကြသလား။ ဆန္ဒမဲပေးကြပါ" ဒါဗီးဒေါသည် ခုံတန်းများ ဆီသို့ စွေ စောင်းကြည့် လေသည် ။

တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း လက်များ အစီအရီထောင်ကြသည် ။ တချို့ က နှေးကွေးသည် ။ မတ်မတ်မထောင်။ ကွေးချည် ဆန့်ချည် ဖြစ်

နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မူ အားလုံး လက်ထောင်ကြလေသည်။

အစည်းအဝေးပြီးလျှင် ထိုညအဖို့ သူနှင့် အတူ လိုက်ခဲ့ရန် နာဂူနေ့က ဒါဗီးဒေါ့ကို ဖိတ်ခေါ်သည်။

"နက်ဖြန်ကျတော့ ရဲဘော်အတွက် နေရာရှာပေးပါမယ်" သူတို့သည် မှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါး ထွက်လာကြလေသည်။

ထိုနောက် နှင်းဖုံဖုံပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာကြ သည်။ နာဂူနေ့သည် ကုတ်အင်္ကျီကြယ်သီးကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် ဖြည်းညင်းသာယာစွာ ဆက်၍ စကားစပြန်သည်။

"ခုတော့ အသက်ရှူ ချောင်လာပါပြီ ရဲဘော်ရယ်။ ဘာလို့ လဲ ဆိုတော့ စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းပိုင်အဖြစ် လယ်ယာပစ္စည်းအားလုံးကို သိမ်းယူမယ် ဆိုလို့ ပဲ ခင်ဗျာ။ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာကို ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကလေးက တည်းကပဲ မုန်းတယ်။ စက်ဆုပ်တယ်။ ပိုင်ဆိုင်လိုမှု ဆိုတာ လောဘရမ္မက်ကို အားပေးတာလား ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ရဲဘော် ပညာရှင်ကြီးများ ဖြစ်ကြတဲ့ ကားလမတ်တို့၊ အိန်ဂျဲတို့ ရဲ့ အယူအဆများ ဟာ မှန်ကန်ပါတယ်။ အခုလို ဆိုဗီယက် အာဏာတည်တံ့ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ တောင် လူတွေဟာ စားကျင်းက ဝက်တွေလိုပဲ ခင်ဗျာ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တိုးခွေနေကြတာပဲ။ အဲဒါပိုင်ဆိုင်လိုမှုကြောင့် ပဲပေါ့။ ဒါဖြင့် ဟိုးအရင် စနစ်ဟောင်း၊ ခေတ်ဟောင်း တုန်းကတော့ ဘယ်လိုတဲ့ လဲ။ စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင် ကြက်သီးထစရာကြီးပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အဖေဟာ အတော်အတန် ပစ္စည်းရှိတဲ့ ကော့ဆက်ပဲ။ သူ့မှာ နွားက လေးရှဉ်းရှိတယ်။ မြင်းက ငါးကောင် ရှိတယ်။

"ကျွန်တော် ထွန်ယက်တာ ဧကအများကြီးပဲ။ တစ်ရာ့ငါးဆယ်၊ နှစ်ရာ။ နောက်ဆုံးတော့ ဧကနှစ်ရာ့ငါးဆယ်အထိ စိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်

အိမ်ထောင် ကလည်း အကြီးကြီးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အလုပ် လုပ်ကြရတယ်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပါပဲ။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကျွန် တော့် မှာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ရှိတယ်။ သူတို့ အားလုံး အိမ်ထောင်သည် တွေ ချည်းပဲ။ ကျွန်တော် ခုထက်ထိ မှတ်မိတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်လိုမှုနဲ့ ပတ်သက်တာပဲ။

"တစ်နေ့တော့ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဝက်က ကျွန်တော်တို့ ခြံ ထဲ ဝင်လာတယ်။ အာလူးခင်းကို ထိုးဆွတာ နည်းနည်းပါးပါး ပျက်စီး သွား တယ်။ ဘာပြောကောင်းမလဲ ခင်ဗျာ။ အမေက တစ်ခါတည်း ရေနွေးပွက်ပွက်ဆူနဲ့ လောင်းထည့်တာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ဖမ်းစမ်း ဟေ့တဲ့ ။ ကျွန်တော်က ဖမ်းပေးတယ်လေ။ ဝက်ကြီးခမျာ ရေနွေးပူ လောင်းလိုက်တာ အငွေ့တထောင်း ထောင်း ထလာတယ်။ နောက်တော့ ဝက်သေတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ဆယ့်နှစ်နှစ်သားပဲ ရှိသေး တယ်။

"အိမ်နီးချင်းက ကျွန်တော်တို့ ကို ဘယ်အခဲကျေမလဲ။ နောက်တစ်ပတ် လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ လယ်ထဲက ကောက်လှိုင်း နှစ်ဆယ့် သုံးစီး မီးလောင်တယ်။ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ ဆိုတာ အဖေ သိတယ်။ ဒါနဲ့ ရုံးကို တိုင်တယ်။ အဲဒီအချင်းဖြစ်ပွားတာကြောင့် တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ မရပါဘူးခင်ဗျာ။ အရက်ကလေး မူး လာပြီဆိုရင် ရန်ဖြစ်ကြတော့တာပဲ။

"ဒီလိုနဲ့ နေလာလိုက်ကြတာ ငါးနှစ်လောက်ရှိတော့ နာရေးကိစ္စ တစ်ခု ပေါ်လာတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်နီးချင်းရဲ့ သားဟာ ရှုရိဝီ တိုက် တလင်းမှာ လူသတ်ခံရတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က ဆူးရင်းခွ နဲ့ ထိုးသတ်တာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အစွန်းအစကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်

နောင်တော်များ ရဲ့ လက်ချက်လို့ ထင်မိတယ်။ အမှုဖွင့်ပြီး စုံစမ်းပါရဲ့ ။
ဒါပေမဲ့ တရားခံမပေါ်ဘူး။ အရက်မူးသမားတစ်ယောက် သတ်သွားတာ
လို့ပဲ ရုံးက မှတ်ချက်ချတယ်။

"ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း အဖေတို့ ဆီက ထွက် လာပြီး အ
လုပ် ဝင်တော့တာပဲ။ ပြီးတော့ စစ်ထဲ ရောက်လာတယ်။ စစ်ထဲမှာ တိုက်
ရခိုက်ရတဲ့ အခါ အတွေးတစ်မျိုး ဝင်လာတယ်။ ဂျာမန်တွေနဲ့ ပစ်လား ခ
တ်လား လုပ်ရ တယ်။ ကျင်းထဲမှာ ဝပ်နေရင်း၊ အင်း ဒီစစ်တိုက်ရတာ
ဟာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ။ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းကို ရယူဖို့ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ များ ငါ တို
က်နေရတာလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးမိတယ်။ တစ်ခါတလေတော့
ကျင်းထဲမှာ နေရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မြေဖို့ သတ်လိုက်မယ်အထိ စိတ်ရှူး
ပေါက်မိတယ်။ စက်ဆုပ်စရာပါ ခင်ဗျာ။ တကယ်ပဲ စက်ဆုပ်စရာ
ကောင်းပါတယ်။ ဒါနဲ့ အဆိပ်အငွေ့မိပြီး ဒုက္ခရောက်တာပါပဲ။ တောင်
ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ် ပြေးအတက်မှာ အသက်ရှူမှားလာတယ်။ ခေါင်း
ထဲလည်း သွေးရောက်လာတယ်။ မူးဝေလာတယ်။ အဲဒီအထိ
ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ စစ်မြေပြင်မှာ တွေ့တဲ့ အသိအကျွမ်း နှစ်
ယောက်လောက်က ပြောဟောတာ နဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဗော်လရှီဗစ်ဖြစ်
ပြီး ပြန်လာတာပဲ။

"နောက်တစ်ခါ ပြည်တွင်းစစ်မှာ အသနားကြင်နာမရှိဘဲ သတ်ရ ဖြ
တ်ရပြန်တယ် ခင်ဗျာ။ တစ်နေ့တော့ ကတ်စတိုနားယားမှာ အမြောက်
ကျည်ဆန်အနားကပ်ပေါက်ရာက သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်လာတယ်။ အ
ခုတော့ ဟောဒီတံဆိပ်ရခဲ့တယ်ပေါ့ ခင်ဗျာ။ နာဂူနေ့သည် သူရဲကောင်း
တံဆိပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် စမ်း၍ အုပ်ထားသည် ။ ထိုအချိန်တွင် သူရဲထဲ
၌ တဒိတ်ဒိတ် သွေးတိုးမြန်လာသည် ကို ခံစားရသည် ။ "တစ်မျိုးပဲ
ခင်ဗျာ။ ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်တုန်းက စစ်မြေပြင်များ ရောက်နေသလားလို့

အခုထင်မိတယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ စုပေါင်းလယ်ယာမှာ အားစိုက်ခွန်စိုက် လုပ်ကြဖို့ ပဲ။ ကမ္ဘာ့ တော်လှန်ရေးကြီးလည်း မဝေးတော့ပါဘူး။"

"ခင်ဗျား တစ်ဗိုရိုဒင်ကို ကောင်းကောင်း သိသလား" ဒါဗီးဒေါ့သည် လမ်းလျှောက်လာရင်း စဉ်းစားတွေးတောလာသည် ။ နာဂူနေ့၏ စကားဆုံးလျှင် အထက်ပါ မေးခွန်းကို မေးလိုက်သည် ။

"ဘယ့်နှယ် ပြောပါလိမ့် ခင်ဗျာ။ သိတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ သူ့မှာ လောဘရမ္မက်ကြီးလွန်းလို့ သာ သဘောထားချင်း ကွဲခဲ့ကြရတာပဲ။ ၁၉၂၀ တုန်းက ဒွန်းနက်ဒေသမှာ ကုလတ်တွေ ပုန်ကန်ကြတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော် အတူတိုက်ခိုက်ကြ တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ မှာ မြင်းတပ်နှစ်တပ် ပြီးတော့ အထူးတပ်ရင်းတစ်ခုနဲ့ တိုက်ကြတာပဲ။ သူပုန်တွေ ရွာပြင်မှာ အကျနာတယ်။

"အဲဒီညက တစ်ကော့ရယ် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ပိုက်ပြီး ထဲထဲဝင်လာတယ်။ အထုပ်ကို ဖြေချလိုက်တော့ လားလား ခြေထောက်ရှစ်ချောင်း ထွက်လာတယ် ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ တစ်ယောက်က ဟေ့ ခင်ဗျား ရူးနေသလား။ အပြင်ယူသွားပါဗျာလို့ အော်တယ်။ တစ်ကော့က သူ့ကို ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်သလဲ။ သူတို့ ဆက်ပြီး ပုန်ကန်ကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာတဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တော့ ဖိနပ်လေးရန် ရတာပဲဗျို့။ ကျုပ်တို့ တစ်အိမ်ထောင်အတွက်တော့ ဖိနပ်စီးဖို့ ဖူလုံသွားပြီတဲ့ ဗျာ။ နောက်ပြီးတော့သာ နှင်းကြောင့် ခဲနေတဲ့ ခြေထောက်တွေကို မီးကင်ပြီး ဖိနပ်တွေ ဆွဲချွတ်တော့တာပါပဲ။ ပြီးမှ ခြေထောက်တွေကို အပြင်ဘက်မှာ မြေမြှုပ်လိုက်တယ်။ ဒီတုန်းကသာ သူ့ကိုတွေ့ရင် နေရာတွင် ပစ်သတ်မိမှာ ပဲ။ နောက်တော့ ကျွန်တော် မေးကြည့်မိတယ်။ သူက ဟုတ်သားပဲကွ။ နှင်းတွေနဲ့ ခဲနေတော့ ဖိနပ်တွေ မချွတ်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ဓားတစ်ချောင်းနဲ့ ခုတ်ယူ

လာခဲ့တယ်။ ဘယ့်နှယ်ကွာ ငါက ဖိနပ်ချုပ်သမား မဟုတ်လားကွ။ ဖိနပ်
ကောင်းတွေ အလကားဖြစ်မှာ နှမြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခု အဲဒီ
မကောင်းမှုတွေ ပြန်ပြီး တွေးမိတော့ တစ်မျိုးပဲကွ။ တစ်ခါတလေ ညမှ
အိပ်ပျော်နေရာက လန့်နိုးပြီး ကြောက်စိတ်ဝင်လာတယ်။ ငါ့မိန်းမကို
နေရာရွှေ့ပြီး အိပ်ခိုင်းရတယ်။ ငါနံရံဘက် မအိပ်ရဲဘူးကွ လို့ ပြောတယ်
။

"ကဲ ရောက်ပြီဗျို့" ဟု စကားသတ်ကာ နာဂူနေ့သည် တံခါးပေါက်
တစ်ခုကို ဖွင့်၍ ခြံတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားလေသည် ။

အန်ဒရေး ရတ်ဇမျော့နေ့သည် ၁၉၁၃ တွင် စစ်မှုထမ်းရန် တပ်ထဲသို့ ဝင်သည်။ ။ ထိုအချိန်က ထုံးစံအရဆိုလျှင် တပ်သို့ သူပိုင်မြင်းတစ်စီးဖြင့် အမှုထမ်းရန် ရောက်လာကြောင်း သတင်းပို့ရန် ဖြစ်သည်။ ။ သို့ရာတွင် သူ့၌ မြင်းမဆိုထားနှင့် ကော့ဆက်ဝတ်စုံပင် ပြည့်စုံအောင် မဝယ်နိုင်ရှာ။ သူ့အဖေက သူ့အား အဘိုး၏ ဓားတစ်ချောင်းကိုသာ အမွေပေးခဲ့သည်။ ။ အန်ဒရေးသည် ထိုအချိန်က အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို တစ်သက်လုံး မေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ရွာတွင် ပြုလုပ်သော အစည်းအဝေးတစ်ခုတွင် ရွာလူကြီးတို့ က သူတို့ ရွာမှ အန်ဒရေးကို ရွာစရိတ်ဖြင့် တပ်သို့ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။ ။ သူ့အတွက် ဈေးပေါ် အဖိုးချို့သည့် ရထားဆွဲ မြင်းတစ်ကောင်၊ ကုန်းနှီးတစ်ခု၊ ကုတ်အင်္ကျီနှစ်ထည်၊ ဘောင်းဘီနှစ်ထည်၊ ဖိနပ်တစ်ရန်ဝယ်၍ ပေးသည်။ ။ "မင်းကို ရွာစရိတ်နဲ့ လွှတ်ရတာ မောင်ရေ။ ဒီတော့ တို့ မျက်နှာကိုလည်း ထောက်ပါကွာ။ တို့ ရွာကို နာမည်မဖျက်ပါနဲ့။ ဇာဘုရင့်အမှုတော်ကို သက်စွန့် ကြိုးပမ်းသာ ထမ်းပေတော့" ဟု ဆိုဆုံးမလိုက်ကြသည်။ ။

သို့ရာတွင် ချမ်းသာသည့် ကော့ဆက်တို့ ၏ သားသမီးများမှာ မူ မြင်းကောင်းကိုယ်စီ စီးကာ တပ်ထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ ။ သူတို့ ၏ ကုန်းနှီးများသည် နေခြည်တွင် ငွေရောင်လက်နေသည်။ ။ သူတို့ ၏ ဝတ်စုံများ သည် သစ်လွင် တောက်ပကြသည်။ ။

ထိုနောက် ကျေးရွာကောင်စီက အန်ဒရေး၏ လယ်ယာကို ကိုယ်စား ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးသည် ။ အန်ဒရေးသည် စစ်မျက်နှာတွင် အခြား သူများ အေးချမ်းသာယာစွာ နေနိုင်ရေးအတွက် တိုက်ရခိုက်ရသည် ။ အခြားသူများ ၏ အသက်စည်းစိမ်နှင့် အိုးအိမ်တို့ ကို ကာကွယ်ရန် စစ်တိုက်ရသည် ။ ထိုအချိန်တွင် ကျေးရွာကောင်စီက သူ၏ လယ်ကို အ ငှားချလေသည် ။ ဂျာမန်တို့ ကို တိုက်သည့် စစ်ပွဲတွင် အန်ဒရေးသည် စိ န့်ဂျော့သူရဲကောင်း တံဆိပ်သုံးခု ရလေ သည် ။ သူရဲကောင်းတံဆိပ်နှင့် အတူရသည့် ငွေကိုမူ သူ့မိန်းမနှင့် သူ၏ အမေ အိုကြီးထံသို့ ပို့သည် ။ ထို ငွေကြောင့် ပင် အမေအိုနှင့် မယားတို့ အသက်ရှင်နေကြ ရသည် ။ အမေ အိုအဖို့ ကား ကြီးတောင့် ကြီးမားရှိမှ အနည်းငယ် ချမ်းချမ်း သာသာနေ ရခြင်းဖြစ်သည် ။

ဆောင်းဦးပေါက်တွင် စစ်ပွဲလည်း ပြီးဆုံးခါနီးနေပြီဖြစ်ရာ အန်ဒ ရေး၏ မိန်းမသည် လယ်တွင် အငှားလိုက်၍ ရသော ပိုက်ဆံဖြင့် အန်ဒ ရေး ရှိရာ စစ်မြေပြင်သို့ လိုက်လာသည် ။ စစ်မြေပြင်တွင် ရက် အတန်ကြာနေ သည် ။ ထိုအချိန်တွင် အန်ဒရေး အမှုထမ်းသည့် နံပါတ် ၁၁ ဒွန်ကော့ဆက် တပ်ရင်းသည် စစ်နားချိန်ဖြစ်သည် ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် သူ့မယားသည် သူ ခင်ပွန်းရင်ခွင်သို့ ပြေးဝင်ခဲ့ရသည် ။ သို့သော် ထို ရက်များကား တိုတောင်း လှသည် ။ ရွာသို့ ပြန်လာသည့် အခါ သူ့မိန်းမ သည် ငိုရမှန်းပင် မသိတော့။ မျက်ရည်တို့ သည် ခန်းခြောက်ကုန်ပြီ။ သို့ နှင့် တစ်ခုသော အချိန်တွင် အန်ဒရေး ကိုယ်စား ယုယစရာ သားက လေးတစ်ယောက်ကို လယ်ကွင်းပြင်က လယ်တဲ တစ်ခု၌ မွေးဖွားခဲ့ သည် ။

၁၉၁၈ တွင် အန်ဒရေးသည် ဂရယ်မျချီသို့ ခေတ္တခဏ ပြန်လာသည် ။ ကြာကြာမနေရပါ။ ရောက်သခိုက် လယ်ထွန်ပေးသွားသည် ။ ထို

နောက် သားငယ်ကို ပခုံးထက်၌ ထမ်းကာ ရွာထဲလျှောက်၍ လည်သည် ။ သို့သော် များ မကြာမီပင် တပ်သို့ ပြန်ရလေသည် ။

"နက်ဖြန် ပြန်မယ်ဟေ့။ လမ်းမှာ စားဖို့ နည်းနည်းပါးပါး ထည့် ပေးလိုက်ပါ"

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အန်ဒရေး၏ တဲရှေ့၌ လုဗ်ရှကင်၊ တစ် ဗိုရိုဒင်၊ မာကာနာဂူနေ့တို့ စုဝေး ရောက်ရှိလာကြသည် ။ သူတို့ နှင့် အ တူ အခြား ကော့ဆက်ရှစ်ယောက်လည်း ပါသည် ။ သူတို့ သည် ဖုန်လုံး ကြီးများကို ချန်ခဲ့ကာ ဂရယ်မျချီ ရွာကလေးမှ ထွက်ခွာသွားကြလေ သည် ။ ထိုနေ့မှာ ပင် ဂရယ်မျချီ ရွာပေါ်သို့ ငန်းအုပ်တစ်အုပ် ပျံသန်း သွားသည် ။ တောင်မှ မြောက်သို့ ဖြတ်၍ သွားသည် ။

အန်ဒရေးသည် ကာမင်စကားယားတွင် သူရဲဘော်များ နှင့် လမ်းခွဲခွဲ ရသည် ။ သူသည် ဗိုရိုရှီလော့၏ ယူနစ်တစ်ခုနှင့် အတူ ဇာရစ်ဆင်သို့ ချီ တက်ခဲ့သည် ။ မာကာနာဂူနေ့၊ လုဗ်ရှကင်နှင့် အခြားရဲဘော်တို့ သည် ဗိုရိုနက်သို့ ရောက်သွားကြသည် ။ ထိုနောက် သုံးလခန့် ကြာသည့် အခါ အန်ဒရေးသည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ ဆေးရုံတွင် လူနာအဖြစ် တက်ရော က် ကုသခံရသည် ။ တိုက်ပွဲတွင် လက်ပစ်ဗုံးအကွဲအစ မှန်ခံရသည် ။ ထို ဆေးရုံတွင် အကြောင်းတိုက် ဆိုင်သဖြင့် သူတို့ ရွာ အဖြစ်အပျက်များကို တစ်ဆင့် စကားကြားရလေသည် ။ ဂရယ်မျချီတွင် ရုပ်ဖြူကော့ဆက် တပ်ကို ပေါ့တီယောကော့၏ တပ်ခွဲက ချေမှုန်း လိုက်သည် ။ ထိုအခါ ကု လားမနိုင် ရခိုင်မဲသည့် အနေဖြင့် တပ်နီတော်သားကြီး အန်ဒရေး၏ ရုပ် ဖြူတပ်သားတို့ က အမျက်သိုကြသည် ။ အန်ဒရေး၏ မိန်းမကို မဟား တရားလုပ်ကာ အနိုင်ကျင့်လိုက်ကြသည် ။ ထိုအကြောင်းကို တစ်ရွာလုံး သိကြလေသည် ။ ထို့ကြောင့် အန်ဒရေး၏ မိန်းမသည် အရှက်ကို

အသက်နှင့် လဲ လိုက်လေသည်။ ။

သို့နှင့် နှင်းထန်သော တစ်နေ့တွင် အန်ဒရေးသည် ဂရယ်မျချီသို့ ရောက် လာလေသည်။ ။ အချိန်ကား ဒီဇင်ဘာကုန်ခါနီးဖြစ်သည်။ ။ တစ်ရွာလုံးကို နှင်းပွင့်နှင်းစိုင့်တို့ က ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ ။ အဝေးရှိ တောင်ကုန်းတစ်ခုဆီမှ အမြောက်သံများကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ ။

ထိုတစ်နေ့၏ ညနေခင်းတွင် အန်ဒရေးသည် ရွာတွင်းသို့ မြင်း တစ်စီးဖြင့် ဒုန်းစိုင်းဝင်လာသည်။ ။ ထိုအဖြစ်ကို အန်ဒရေးသည် ယနေ့ထက်တိုင် သတိရလျက် ရှိနေသေးသည်။ ။ မျက်လုံးအစုံကို စုံပိတ်ကာ ပြန်ပြောင်း စဉ်းစားလိုက်လျှင် ရုပ်ရှင်ပြသကဲ့သို့ အစီအရီ မှတ်ဉာဏ်တွင် ထင်မြင်ဆန်းသစ် လာသည်။ ။ အန်ဒရေးသည် အိမ်ဝင်းထဲသို့ မြင်းကိုဆွဲကာ ဝင်သွားသည်။ ။ သူ့အမေကြီးသည် ဆံပင်ဖားလျားဖြင့် ပြေးထွက်လာသည်။ ။ သူ့အမေ၏ အသံသည် ကြေကွဲတုန်လှုပ်နေသည်။ ။

"ငါ့သားရေ မရှိတော့ဘူးကွယ်။ မင်းမိန်းမတော့ မရှိတော့ဘူးကွယ်" ဟု တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောသည်။ ။

အန်ဒရေးအဖို့ သူစိမ်းအိမ်သို့ ရောက်လာသည့် အဖြစ်နှင့် တူနေသည်။ ။ မြင်းကိုချည်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သည်။ ။ အခန်းရောက်လျှင် တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို တွေ့ရမြင်ရနီးနှင့် ရှာသည်။ ။ ကလေးငယ်အိပ်သည့် ပုခက် သည် လည်း ဗလာကျင်းနေသည်။ ။

"သားရော ဘယ်မှာ လဲ အမေ"

သူ့အမေသည် တရှုပ်ရှုပ်ငိုရင်း ခေါင်းကိုသာ တွင် တွင် ယမ်းသည်။ ။ အဖြေကား တော်တော်နှင့် မရ။ နောက်မှ သူ့အမေက ဤသို့ ပြောဆိုလေ သည်။ ။

"သားငယ်ကလေးကိုပါ အမေ မကယ်နိုင်တော့ဘူးကွယ်။ မင်းမိန်းမ ယက်ဒိုကီယာ ဆုံးပြီး နှစ်ပတ်လောက် ရှိတော့၊ မင်းသားငယ် ကြမ္မာငင် တော့ တာပဲ"

"တော်တော့ အမေ၊ ငိုမနေနဲ့ တော့။ ယက်ဒိုကီယာကို ဘယ်သူ စော် ကားသလဲဆိုတာသာ အမေ ပြောပြစမ်းပါ"

"အနီကေး ဒက်ယတ်ကင်ပေါ့ကွယ်။ မင်းမိန်းမကို တလင်းထဲ ခေါ် သွားတယ်။ ငါ့ကိုတော့ ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်ပြီး နှင်လွှတ်တယ်။ ပြီးတော့ အ ဖော်တွေ ခေါ်ပြီး နှိပ်စက်တော့တာပါပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး ညှိမည်းပြီး သွေးအလိမ်းလိမ်းပါပဲ"

"ဒီကောင် အိမ်မှာ ခုရှိသလား"

"သူတို့ တပ်တွေ ဆုတ်ရတော့ သူလည်း ထွက်ပြေးပြီပေါ့"

"သူ့အိမ်မှာ သူ့အိမ်သားတွေ ရှိမှာ ပေါ့"

"သူ့မိန်းမနဲ့ အဘိုးကြီးရှိတယ်။ ငါ့သားရယ် သူတို့ ကို မနှိပ်စက် ချင် ပါနဲ့ တော့။ သူ့အပြစ်ကို သင်းတို့ ဒဏ်ဝင်မခံကောင်းပါဘူးကွယ်"

"အိုဗျာ။ အမေကလဲ"

အန်ဒရေး၏ မျက်နှာသည် ညှိမည်းပုပ်သိုးနေသည် ။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူနေသည် ။

"မသေခင် ဘာမှာ သွားသေးသလဲ အမေ"

အမေအိုသည် တစ်နေရာမှာ စာတစ်စောင် ထုတ် လာပြီးလျှင် သား ကို ပေးသည် ။ အန်ဒရေးသည် စာကို ဖတ်သည် ။ သူ့ကိုပေးရန် ရေး ထားသည့် စာဖြစ်သည် ။ စာလုံးတို့ ကို မမြင်။ သူ့မိန်းမ၏ စကားသံကို

သာ ကြားယောင် နေသည်။ ။

"အန်ဒရရှာ၊ ကျွန်မတော့ အစွန်းအထင်း ခံခဲ့ရပေါ့။ ရှင့်ကို ကျွန်မ မတွေးချင်တော့ဘူး။ အို ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ လည်း မကြည့်ချင်တော့ဘူး။ ။ ကျွန်မကိုယ်ဟာ မသန့်ရှင်းတော့ဘူး။ ကိုယ်မသန့်တော့ စိတ်လည်း မသန့်တော့ ဘူးပေါ့။ အဲဒီညက အိပ်လို့ လည်း မပျော်ဘူး။ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ပါပဲ။ ရှင့်နဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လောက် အချစ်ကြီးခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ လည်း မြင်ယောင်လာတယ်။ ဘယ်ဘဝ ရောက်ရောက် အဲဒီအချစ်ကို စွဲလမ်းနေမှာ ပဲ။ ကျွန်မတို့ ဒီမျှပဲ ကံဆုံရတာကိုတော့ ဝမ်းနည်းတယ်။ ကျွန်မ မရှိတဲ့ နောက် ရှင်မိန်းမတစ်ယောက် ယူမှာ ပဲ။ အဲဒီအခါမှာ သာ ကျွန်မသားလေး မျက်နှာမငယ်ရအောင် ဂရုစိုက်ပါတော့။ မိတဆိုးလေးကို သနားပါ ချစ်ပါရှင်။ ကျွန်မ အဝတ်တွေကို ကျွန်မ မရှိတဲ့ နောက် ညီမလေးကို ပေးဖို့ အမေ့ကို ပြောလိုက်ပါ"

အန်ဒရေးသည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် အက်ယတ်ကင်တို့ နေထိုင်ရာ တဲသို့ မြင်းဖြင့် ဒုန်းစိုင်းလေသည် ။ ရောက်လျှင် ဓားလွတ်ကိုဆွဲကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည် ။ အန်ဒရေးကို မြင်လျှင် အနီကေး၏ ဖခင် အိုကြီးသည် အန်ဒရေး ၏ ခြေထောက်အစုံကို ပြေး၍ ဖက်လေသည် ။

"အန်ဒရေး" ဟု တစ်ခွန်းမျှသာ ခေါ်ကာ ခေါင်းကို မဖော်တော့ဘဲ ခြေထောက်ကို တင်းတင်း ဖက်ထားသည် ။

"ကဲ ခင်ဗျားသားအစား ခင်ဗျား ခံပေတော့" ဟု ဆိုကာ အန်ဒရေးသည် အဘိုးအိုကို တရွတ်တိုက် ဆွဲ၍ အပြင်သို့ ခေါ်ခဲ့သည် ။

အဘိုးအိုကား တုန်လှုပ်ကာ ငေးတိကြောင်တောင် ဖြစ်နေပြီ။ အနီကေး၏ မိန်းမသည် သားသမီးများကို ပွေ့ဖက်ကာ ငိုရင်း ပြေးထွက်လာသည် ။ အန်ဒရေးသည် ထိုအချိန်တွင် ဓားကို လေတွင် ဝဲကာ အဘိုးအို

အား ခုတ်ချ လိုက်တော့မည်ဟူ၍ ရွယ်နေဆဲဖြစ်သည် ။ အနီကေး၏ မိန်းမနှင့် သူ့သားသမီး များအားလုံးသည် သူ့ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းနေကြ လေသည် ။

"သူတို့ အားလုံးကိုပါ သတ်လိုက်ပါရှင်။ အားလုံး အနီကေးရဲ့ သွေးချ ညှင်းပါပဲ။ ကျွန်မကိုပါ ရောသတ်ပစ်လိုက်" အနီကေး၏ မိန်းမသံကို ကြားရလျှင် အန်ဒရေးသည် ငို၍ ရပ်နေသည် ။ ကလေးများ အမေ သည် အန်ဒရေးထံသို့ လျှောက်လာသည် ။ ကလေးများ အားလုံးပေါင်း ခြောက်ယောက်ကား သူ့ ခြေထောက်ကို ဖက်ထားကြသည် ။ အန်ဒရေး သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ပြီးနောက် အားလုံးတစ်ချက်မျှကြ ည့်ကာ ဓားလွတ်ကို ဓားအိမ်ထဲ ထည့် သွင်းပြီးလျှင် မြင်းဆီသို့ လှည့်ထွ က်ခဲ့သည် ။ အဘိုးအိုသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် အန်ဒရေး၏ နောက်သို့ ပြေးလိုက်ပြီးလျှင် သူ့ကို ဖက်ယမ်းရန် ကြိုးစားသည် ။ သို့ရာတွင် အန်ဒ ရေးသည် မြင်းပေါ် ရောက်နေပြီ။ မြင်းပေါ်မှ နေ၍ အဘိုးအိုဘက်သို့ လှ ည့်ကာ ရွံရှာကာ မျက်နှာဖြင့် "အင်း ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ကံကောင်း တယ်မှတ်" ဟု အော်၍ ပြောကာ ထွက်သွားလေသည် ။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် အန်ဒရေးသည် သုံးရက်တိုင်တိုင် ချက် အရ က်ကို အမူးသောက်သည် ။ ထို့နောက် မျက်ရည်လည်ရွံ့ငိုသည် ။ နောက် တစ်ညတွင် သူ့မိန်းမ ဆွဲကြိုးချသေသည့် လယ်တဲကို မီးတင်၍ ရှို့သည် ။ စတုတ္ထနေ့တွင် မျက်နှာသေကြီးဖြင့် သူ့အမေကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက် ခြင်းဖြင့် နှုတ်ဆက်သည် ။ အမေအိုသည် သားကြီးကို ရင်တွင် ပွေ့ဖက် ကာ မျက်ရည် စက်လက်ဖြင့် နမ်းရှို့သည် ။ ထိုအခါတွင် မှ သူ့သား၏ ဦး စွန်းထက်တွင် ဆံပင်တို့ အနည်းအကျဉ်း ကြောင်နေပြီကို မြင်ရလေ သည် ။

၂ နှစ်ကြာလျှင် အန်ဒရေးသည် ပိုလန် စစ်မျက်နှာမှ ဂရယ်မျချီသို့ ပြန်ရောက်လာသည် ။ ထိုနောက် ဒွန်မြစ်ညာဒေသသို့ တစ်နှစ်ခန့် ကောက်ပဲ သီးနှံ သိမ်းဆည်းရေးအဖွဲ့နှင့် အတူ ခရီးထွက်ခဲ့သည် ။ ထိုနောက်ကား လယ်လုပ်ရန် ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည် ။ သူ့အမေအိုက သားကို မိန်းမယူရန် တိုက်တွန်းသည် ။ သူ့ထံမှ အဖြေမရ။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့တွင် မူ သူ့အမေ က ဇွတ်အတင်း နောက်အိမ် ထောင်ပြုရန် ပြောသည် ။

"မိန်းမယူဖို့ တော်ပြီဟဲ့။ ငါလည်း ကြီးလာတော့ မီးဖိုထဲ မဝင်ချင်တော့ဘူး။ နင့်ကို ပြုစုဖို့ လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဘယ့်နှယ်လဲ ဘယ်သူများ တောင်းရမ်းပေးရမလဲ"

"နေပါစေ အမေရယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဇွတ်မတိုက်တွန်းပါနဲ့ "

"ဟဲ့ နင့်ကိုယ်နင် မှန်ထဲလည်း ကြည့်ချေဦး။ နင့်ဆံပင်တွေ ဖြူ လာပြီ။ ဒါနဲ့ တောင် မိန်းမယူဖို့ စိတ်မကူးသေးတာ အံ့ပါရဲ့ ။ အမေဖြစ်တဲ့ ငါ့ကိုများ မငဲ့တော့ဘူးလား။ ငါလည်း မြေးတွေ ချီချင် ပွေ့ချင် လာပြီဟယ် ။ ငါ့မှာ ဖြင့် မြေးကလေးတွေ ရခဲ့ရင် ခြေအိတ်ထိုးပေးရအောင် သိုးနှစ်ကောင် မွေးထားရတယ်။ ကလေးသားမြေးကိုပဲ ယုယနေချင်ပြီ အန်ဒရူ ရှာရဲ့ ။ ဟဲ့ ကောင် ဘယ်လိုလဲ။ ငါ့ကို စကားပြန်မပေးတော့ဘူးလား။ ဘယ်သူယူမလဲ ပြောစမ်း"

ထိုအခါမျိုးတွင် အန်ဒရေးသည် ဦးထုပ်ကို ကောက်ဆောင်းကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည် ။ သို့သော် အမေအိုသည် ပါးစပ်ကို ပိတ်မထား။ အခွင့်ရတိုင်း သားကို အိမ်ထောင်ပြုရန် နားချသည် ။ အိမ်နီးနားချင်း များကို လည်း ထိုအကြောင်းကို ပြောပြသည် ။ သူ့သားကို ဘယ်လို နားချရမည်နည်း ဟူ၍ လည်း အကြံတောင်းသည် ။ သားကမူ ခေါင်းခါ

၍ သာ အဖြေပေးသည် ။ နောက်ဆုံး ပြောမရသည့် အဆုံး၌ အမေအိုသည် သွားလေသူ ချွေးမကို ကျိန်ဆဲလေတော့သည် ။

အမေအိုသည် ညနေခင်းတစ်ခုတွင် အိမ်နားက အဖော်တို့ အား တိုင်တည်သည် ။

"ဟိုကောင်မပေါ့ အေရဲ့ ။ သူ့မယားကြီးဟာ သေရာကနေပြီးတော့ ငါ့သားကို ပြုစားထားတယ်။ သူ့သေရုံတွင် မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါ့သားကို တောင် သေရွာကနေပြီး လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေတယ်အေ။ ဒါကြောင့် မိန်းမ ယူ ပါဆိုတာ မယူသေးဘူးအေရဲ့ ။ ငါ့မှာ သာ ဒုက္ခရောက်နေရတာ။ တခြားသူများ မှာ တော့ သားနဲ့ သမီးနဲ့ မြေးတွေနဲ့ ပျော်စရာချည်းပါပဲ။ ငါ့မှာ သာ တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်နေလေရဲ့ "

ထိုနှစ်တွင် အန်ဒရေးသည် မာရီနာနှင့် တွေ့လေသည် ။ မာရီနာသည် မှဆိုးမဖြစ်သည် ။ သူ့ယောက်ျားသည် ဇာဘုရင်၏ မြင်းတပ်မှ တပ်ကြပ်ကြီး မစ်ခေးပေါ်ယာကော့ ဖြစ်သည် ။ နိဗ္ဗိချာကတ်တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့သည် ။ ယခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်ဆိုလျှင် မာရီနာသည် လေးဆယ်တွင်းသို့ ချဉ်းနေပြီ။ သို့ငြားလည်း မာရီနာ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် တုတ်ခိုင်သည် ။ သူ့အသားအရေသည် ညိုပြာပြာရှိသည် ဖြစ်သဖြင့် စတက်မြက်ခင်းဒေသ၏ ကျက်သရေ ဆောင်အလှကို ကိုယ်စားပြုသည် ဟု ဆိုရမည်။

အောက်တိုဘာတွင် အန်ဒရေးသည် မာရီနာ၏ အိမ်ကိုပြင်၍ မိုးပေးသည် ။ ညနေဆည်းဆာ နေဝင်ရီတွင် မာရီနာသည် အန်ဒရေးကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြင်ဆင်၍ ညစာကျွေးသည် ။ ထိုနောက်ကား အန်ဒရေး၏ ပခုံးထက်တွင် မာရီနာသည် မှီကာနွဲ့ကာ တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောလေသည် ။ အန်ဒရေးက မာရီနာကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သည် ။ မာရီနာ၏

ဆံကေသာသည် ပိတုန်းရောင် တောက်နေသည် ။ မြင်း၏ လည်ဆံမွေး
ကဲ့သို့လည်း ထူကြမ်းသည် ။ သို့ရာတွင် ထိုဆံကေသာသည် လည်တိုင်
တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နားရွက်ဆီသို့ သွယ်ဖားကျလာသည် မှာ က
လေးငယ်၏ ဆံပင်များကဲ့သို့ တွန့်ကောက်နေသည် ။ မာရီနာသည် အန်
ဒရေးကို မျက်လုံးထောင့် ကပ်၍ ကြည့်သည် ။ ခရာတာတာ ကြည့်သည်
။

"နောက်တစ်ခါ လာပြီး အိမ်မိုးပေးဦးမှာ တဲ့ လား" ဟူ၍ လည်း ည
တုတု မေးသည် ။

"နောက်တစ်ခါလာရင် လက်ခံမှာ ပေါ့နော်" ဟု အန်ဒရေးက
ဆိုသည် ။

အန်ဒရေး စားနေသည် ကို မာရီနာက ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ကာ ကြည့်နေသ
ည် ။ အန်ဒရေးသည် အစားကို ဖြောင့်အောင် မစားနိုင်။ မကြာခဏ မာ
ရီနာကို ကြည့်နေသဖြင့် စားသည့် အစာ မျို၍ မကျဖြစ်ရသည် ။ သို့ကြ
ည့်ရင်း မာရီနာ၏ လည်ချောင်းတွင် အကြောစိမ်းကလေးတစ်စု တွေ့သ
ဖြင့် ကြည့်ကောင်းကောင်း နှင့် ငေးကာ ကြည့်နေသည် ။

"ဘာဖြစ်တာလဲ မစားတော့ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း တော်ပြီ။ နက်ဖြန်မနက်မှ အိမ်မိုးကို ပြီးအောင် မိုးပေးမ
ယ်"

မာရီနာသည် စားပွဲနားသို့ ရစ်ဝဲရစ်ဝဲ လုပ်နေသည် ။ မျက်နှာတွင်
လည်း ပျားရည် ဆမ်းထားသလို ချိုအီနေသည် ။ ထိုနောက် သူ့ရင်သား
အိအိ ကြီးများ ဖြင့် အန်ဒရေး၏ ပခုံးကို မှီကာ "ည ဒီမှာ မအိပ်တော့ဘူး
လား" ဟု ခရာတာတာ မေးလေသည် ။

"အိပ်ရမယ်ဆိုရင် အိပ်နိုင်ပါတယ်ဗျာ"

"ကျွန်မလို မုဆိုးမကို အရေးတယူ ခေါ်ပြောနေတာပဲ ကျေးဇူးတင် လှပါပြီရှင်"

မာရီနာသည် မီးခွက်ကို ငြိမ်းကာ မှောင်ထဲတွင် အိပ်ရာပြင်လေ သည်။ သူတို့ သည် အိပ်ရာထက်တွင် ချစ်တင်း ဆိုကြလေသည်။

မာရီနာ၏ ယောက်ျားသည် ထမင်းဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲတွင် သေ ဆုံး ခဲ့သည်။ မာရီနာသည် သူ့ယောက်ျား သေဆုံးခဲ့ရပုံကိုလည်း ပြောပြ သည်။ သူ့ယောက်ျား သတ္တိကောင်းပုံကိုလည်း ပြောပြသည်။

အန်ဒရေးသည် ထိုအကြောင်းကို ယခင်က ကြားဖူးခဲ့လေပြီ။ မာရီ နာ၏ ယောက်ျားနှင့် တစ်တပ်တည်း အမှုထမ်းခဲ့ကြသည့် သူတို့ ရွာမှ ကော့ဆက်များက ပြောပြသဖြင့် ကြားခဲ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ကင်းလှည့် ထွက်ရာတွင် သူတို့ တပ်သည် တပ်နီတော်နှင့် တွေ့သည်။ တပ်နီက နှစ် ဆ အင်အားများ သည်။ စက်သေနတ်နှင့် ပစ်ရာတွင် ကော့ဆက် တပ် သားလေးယောက် ကျဆုံးသည်။ မစ်ခေးကိုကား လက်ရဖမ်းရန် ကြိုး စားသည်။ မစ်ခေးသည် မြင်းဖြင့် ထွက်ပြေးသည် တွင် သေနတ် မှန်သည်။ သို့သော် ပခုံးကို ရှပ်၍ သာ မှန်သည်။ တပ်နီတော်က အ ကောင်းဆုံး မြင်းစီးသမား တစ်ယောက်ကို လိုက်စေသည်။ ကံဆိုးမိုး မှောင် ကျသည် ဟု ဆိုရမည်။ မစ်ခေး၏ မြင်းသည် ကျင်းတစ်ခုတွင် ခွေ ၍ လဲသည်။ ထိုအခါ မစ်ခေးသည် မြင်းပေါ်က ကျကာ ခြေကျိုးသည်။

အန်ဒရေးသည် ထိုအကြောင်းကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိရင်း ပြုံးမိသည်။

မာရီနာသည် အိပ်ရာတွင် စကားစ မကုန်သေးဘဲ တတွတ်တွတ် ဆ က်၍ ပြောနေသည်။ ထိုနောက် အန်ဒရေးအနားသို့ တိုးလာသည်။ သူ့ မျက်လုံးအစုံသည် မြင်းပေါက်မလေး၏ မျက်လုံးကဲ့သို့ အရောင်လက်

နေကြ သည် ။ သူသည် အန်ဒရေး၏ ရင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ဝင်၍ ခွေနေသည် ။ ထိုနောက် တတွတ်တွတ် ပြောပြန်သည် ။

"မနက်ကျတော့ အပြီးသတ် မိုးရအောင် လာခဲ့မယ်ပေါ့"

"လာမှာ ပေါ့"

"လာမနေပါနဲ့ တော့လား"

"ဘာလို့ လဲ"

"အို ရှင်ကိုယ်ရှင် ကောင်းကောင်း အိမ်မိုးတတ်ပြီ ထင်နေလိုက်တာ။ ရှယ်ရှူကာ ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးက ရှင်ထက် တတ်သေးတယ်။ ရှင်မိုး သွားတာ အသစ်တစ်ခါ ထပ်မိုးရဦးမှာ ပဲ"

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် အဘိုးအို ရှယ်ရှူကာသည် မာရီနာ၏ အိမ်ကို အသစ်ပြင်၍ မိုးသည် ။

ထိုနောက် အန်ဒရေးသည် မာရီနာထံသို့ နေ့တိုင်းရောက်သည် ။ ညတိုင်းရောက်သည် ။ သူ့ထက် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီးသည့် မုဆိုးမ၏ အယုအယတွင် အန်ဒရေး ကြည်နူးမိသည် ။ မာရီနာ၏ အချစ်သည် နှင်းဆမ်း သဖြင့် ရဲတွတ်နေသော ဆောင်းတွင်းပန်းသီးကြီးနှင့် တူသည် ဟု ထင်မိသည် ။

သူတို့ သတင်းသည် ရွာတွင် ချက်ချင်း ပြန့်သွားသည် ။ ရွာက မေးငေါ့ ကြသည် ။ အန်ဒရေး၏ အမေက မျက်ရည်တရွဲရွဲဖြင့် အိမ်နားချင်းတို့ ကို တိုင် တည်သည် ။

"အမယ်လေးကွယ်၊ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ဒီလို သူ့ထက်ကြီးတဲ့ မုဆိုးမကိုမှ ကြိုက်ရတယ်လို့ ။ မိန်းမရှားသမို့လားအေ" ကြာသော် သူ့အမေသည် ပါးစပ်ပိတ်၍ နေလိုက်သည် ။ တစ်ဖက်အိမ်က နာယာ

ကာ ဆိုသည့် မြီးကောင်ပေါက် မလေးသည် အန်ဒရေးကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဘဲ ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေသည်။ ။ အန်ဒရေးက သူ့ကို ပြည် တည်တည် စဖူးသည်။ ။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့၌ ကား မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြသည်။ ။ ထိုအခါ နာယက၏ မျက်နှာသည် ညှိုးရော် နေသည်။ ။

"ရှင်ကို အစ်မကြီးက မုန့်ပေး ကြိုက်သွားတယ်ပေါ့" သူ့မျက်နှာမှာ ပြုံးနေသော်လည်း သူ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုသည် တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ ။ မျက်ရည်ပေါက်တို့ သည် လည်း ထိန်းခြင်း၊ သိမ်းခြင်း၊ ချုပ်တီးခြင်းငှာ မစွမ်း တော့ဘဲ အဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျသည်။ ။

အန်ဒရေးက ရယ်စရာ နောက်စရာ လုပ်ကာ ပြန်၍ ဖြေသေးသည်။ ။

"ရှင်မှာ ဒီထက် ငယ်တာ ရှာမတွေ့နိုင်တော့ဘူးတဲ့ လား" ဟု နာယ ကက ငေါ့သည်။ ။

"အေးကွယ် ငါ့လည်း ကြည့်ပါဦး" ဟု အန်ဒရေးက ဆိုကာ သူ့ခေါင်း က ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ ပြသည်။ ။ သူ့ဆံပင်တို့ သည် ကြောင်ကျားနေပြီ။ အချို့ သည် အဖြူဘက်သို့ လှ၍ နေကြပြီ။

ကလေးမသည် ဒေါသထွက်ကာ "ကျွန်မဟာ အမိုက်မပဲ။ ဆံဖြူ ဆံ ကြောင်ကိုမှ ကြိုက်မိတဲ့ အမိုက်မပဲ။ ဒါဟာ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်တာပဲ ။ သွားမယ်" ဟု ဆိုရင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက် သွားလေသည်။ ။

ထိုနောက် မာကာ နာဂူလော့နှင့် တွေ့သည်။ ။ "ကျုပ်တော့ သိပ် သ ဘောမတူလှဘူး အန်ဒရေး။ ခင်ဗျားကို တပ်ကြပ်လုပ်ခိုင်းမှာ ပဲ။ ပြီး တော့ ခင်ဗျား ပစ္စည်းရှင်ဖြစ်လာမှာ ပေါ့ဗျာ" ဟု ဆိုသည်။ ။ ပြီးမှ "ကျွန်တော် အလကား ရယ်စရာပြောတာပါဗျာ" ဟု လျှော့ချသည်။ ။

"ကဲ ကဲ အန်ဒရေး။ မိသား ဖသားပီပီ တောင်းရမ်းသာ ယူပေ တော့။ ။

ငါ့သား ယူလာရင် ငါ့ချွေးမပေါ့ကွယ်" ဟု အန်ဒရေး၏ အမေအိုက နောက်ဆုံးတွင် ခွင့်ပြုသည်။

"အိုဗျာ အလကား နောက်ကြတာပါ" ဟု အန်ဒရေးက ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ် လုပ်နေပြန်သည်။

သို့တိုင်အောင် အန်ဒရေးသည် မာရီနာနှင့် အဆက်အသွယ်မပြတ်။ မာရီနာသည် သူ့ကို အစစအရာရာ ဂရုစိုက်သည်။ သူ့ကို အရိပ်တကြည့် ကြည့် လုပ်နေသည်။ ကြာသော် မနာလို တိုရှည်စိတ် ဝင်လာကာ အန်ဒရေး သွားလေရာသို့ လိုက်သည်။ အန်ဒရေးအား လက်လွှတ်ရမည်ကို စိုးရိမ်လာသည်။ အန်ဒရေး အစည်းအဝေးသွားလျှင် မာရီနာနောက်က ပါလာသည်။ မိန်းကလေး ကြီးငယ်များ နှင့် ဒွေးရော ယှက်တင် နေသည် ကို မကြည်ဖြူနိုင်။ ပထမတွင် အန်ဒရေးက ထိုအပြုအမူမျိုး မကြိုက်ကြောင်း ဆူပူသည်။ ကြာသော် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ မာရီနာက သူ့အား ဤမျှ ထိုမျှ စွဲလမ်းနှစ်သက် နေသည် ကိုပင် ဂုဏ်ယူချင် သလိုလို ရှိလာသည်။ မာရီနာက သွားလေသူ မစ်ခေး၏ အဝတ်များကို အန်ဒရေးအား ထုတ်၍ ဆင်ပြင်သည်။ ထိုအခါမှ စ၍ အန်ဒရေးသည် ဂရယ်မျချီရွာတွင်း၌ တပ်ကြပ်ကြီး ဝတ်စုံအဟောင်းဖြင့် လမ်း သလားနေ လေသည်။

အန်ဒရေးသည် လယ်တောက ပြန်လာလျှင် မာရီနာဖို့ ယုန်တစ်ကောင် ဖမ်း၍ လာတတ်သည်။ အမေအိုကြီးအားလည်း တချို့တစ်ဝက် ပေးသည်။ ထိုအခါ မာရီနာက ကြည်ဖြူဟန်ပြုသည်။ သို့သော် ဝမ်းထဲကမူ ယောက္ခမကြီးကို မနှစ်သက်လှ။

မာရီနာသည် လယ်ယာလုပ်ငန်းတွင် လည်း ကျွမ်းကျင်သည်။ ဂျုံ နယ်တတ်သည်။ ကောက်လှိုင်းသယ်သည်။ မြင်းကိုပင် ယောက်ျားတစ်

ယောက် နီးပါး နိုင်နင်းအောင် ကိုင်နိုင် ထိန်းနိုင်သည်။ ။

သို့နှင့် ကာလ ညောင်းလာသည် နှင့် အမျှ အန်ဒရေးသည် မာရီနာ့ အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလာသည် ။ သွားလေသူ မယားကြီးကိုပင် မေ့လျော့စ ပြုလာသည် ။ သူ့ရန်သူ အနီကေး၏ သားကြီးကို တွေ့လျှင် ကား အနာဟောင်း ပြန်ပေါ်လာတတ်သည် ။

ဤသို့ဖြင့် အန်ဒရေးသည် မာရီနာ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီး တင်းရင်း ဝမ်းရေးအတွက်လည်း လုံးပန်းရသည် ။ နေ့စဉ်လယ်ဆင်းရသည် ။ သို့သော် အမွေးအတောင် မပြောင်လှသေး။

* * *

အစည်းအဝေးပြီးလျှင် အန်ဒရေးသည် မာရီနာ၏ အိမ်သို့ သွားသည် ။ မာရီနာသည် ဗိုင်းငင်ရင်း သူ့ကို စောင့်နေသည် ။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည် ။ ဗိုင်းငင်သံ တကျိုကျိုကိုသာ ကြားရသည် ။ တဲအလယ်၌ မီးလင်းဖိုတစ်ခု ရှိသည် ။ ဆိတ်ငယ်ကလေး တစ်ကောင်သည် အိပ်ရာထက်သို့ ခုန်တက် ဆော့ကစားနေသည် ။

အန်ဒရေးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ "ခဏ ရပ်လိုက်စမ်းပါဦးကွယ်"

ဟု ပြောသည် ။

"အစည်းအဝေးမှာ ဘာပြောကြသလဲ"

"နက်ဖြန်ကစပြီး ကုလတ်တွေကို ဆော်မယ်"

"တကယ်လား"

"အစည်းအဝေးတက်ကြတဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမားအားလုံး စုပေါင်း လယ်ယာကို ဝင်ကြတယ်"

ထိုနောက် အန်ဒရေးသည် အိပ်ရာထက်တွင် လဲကာ အိတ်ထဲမှ စာရွက်များကို ထုတ်၍ မာရီနာ့လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။ "မင်းလည်း နက်ဖြန် ကျတော့ လျှောက်လွှာတင်ပေါ့"

"ဘာလျှောက်လွှာလဲ"

"စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းဝင်ဖို့ လေ"

မာရီနာ၏ မျက်နှာသည် နီရဲသွားသည်။ ရစ်ကို ဆောင့်တွန်း ပစ် လိုက်သည်။

"ရှင် ရူးများ နေသလား။ ကျွန်မ ဘာလို့ ဝင်ရမှာ လဲ"

"အိုကွယ် ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့။ ဝင်သင့်မဝင်သင့် ငြင်းမနေနဲ့။ မင်း စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းဝင် ဖြစ်ရမယ် ဒါပဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သူများတော့ အသင်းဝင်ခိုင်းပြီး မာရီနာကိုတော့ မဝင်စေဘူးလို့ အများက ပြောကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ငါ မခံနိုင်ဘူး။ ငါ စိတ်မလုံဘူး"

"အို ကျွန်မ မဝင်ဘူး။ ရှင် ဘာပြောပြော မဝင်ဘူး" မာရီနာသည် သူ့အနားက ဖြတ်၍ လျှောက်သွားရင်း ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်နဲ့သည် အန်ဒရေး၏ နှာခေါင်းထဲတွင် မွှေးပျံ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

"အေးလေ၊ ဒါဖြင့် ကြည့်သေးတာပေါ့။ အေး ဒါဟာ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်မှာ ပဲ"

"ဒါက ဘာလဲ ခြိမ်းခြောက်တာလား"

"အို ခြိမ်းခြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း တခြားနည်းလမ်းရှာလို့ မတွေ့ဘူး။ ဒါပဲ"

"ဒါဖြင့်လည်း သွားပေါ့။ သူတို့ က ကျွန်မ နွားတွေ ယူသွားမယ်။ ကျွန်မမှာ ဘာကျန်ရစ်မလဲ။ ရှင် ဒီလာတော့ စားစရာတောင်းရင် ကျွန်မ ဘာပေးရမလဲ"

"ရတဲ့ နွားနို့ကိုပဲ ဝေခွဲမျှတပြီး စားကြမှာ ပေါ့"

"အမယ်လေးဟဲ့။ ဒါဖြင့် အိမ်က မိန်းမတွေကိုလည်း ဝေခွဲမျှတပြီး စားကြဦးမှာ တဲ့ လား။ ဒါ့ကြောင့် ရှင်က ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်နေတာကိုး"

"တော်ဟေ့။ တယ် ငါ ရိုက်မိတော့မယ်"

အန်ဒရေးသည် စိတ်ပျက်လာသည် ။ စိတ်အားလျော့လာသည် ။

"မာရီနာကတောင် ငြင်းဆန်နေရင် ကျန်တဲ့ လူတွေကိုလည်း အတော် တရားချရဦးမယ်။ နက်ဖြန်အစည်းအဝေးမှာ ဘာတွေဖြစ်ကြမယ် မသိဘူး" ဤသို့ စဉ်းစားရင်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည် ။ အိပ်ရာထက်တွင် အိပ်သော်လည်း မပျော်။ နက်ဖြန်အတွက် တွေး၍ ပူမိသည် ။ ဒါဗီးဒေါ့ ဆိုသည့် ရဲဘော်သည် ခေါင်းမာမာဖြစ်သည် ။ အပြောရ၊ အဆိုရ ခက်သည် ဟု ထင်သည် ။ အစည်း အဝေးတွင် အလယ်အလတ် လယ်သမားတို့ နှင့် ဒါဗီးဒေါ့ တွေ့လိမ့်မည်။ သူ အပြောအဆိုမတတ်သဖြင့် ထိုလယ်ရှင်ကလေးတို့ က စုပေါင်းလယ်ယာကို ဝင်ကြမည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဒါဗီးဒေါ့၏ မျက်နှာကို ပြန်၍ မြင်ယောင်လာပြန်သည် ။ သတ္တိရှိသည့် မျက်နှာ၊ တည်ကြည်သည့် မျက်နှာ။ ထို့ပြင် လိမ္မာပါးနပ်သည့် မျက်လုံး၊ အမြော်အမြင်ရှိသည့် မျက်လုံးအကြည့် စသည် တို့ ကို မြင်ယောင်လာသည် ။ ထိုမှ တစ်ဖန် အစည်းအဝေးတွင် လုဗစ်ရှကင် စကားပြော

နေ့စဉ် နာဂူနေ့ကို ကျော်၍ သူ့အား "ဒီပါတီဝင်ဟာ မဆိုးဘူးဗျ။
ခင်ဗျားတို့က သူ့ကို ပစ်ထားဟန်တူတယ်။ ပညာပေးရမယ်ဗျ။ ဒီလိုဆိုရ
င် တော်လာမယ်" ဟု ပြောသည် ကိုပါ ကြားယောင်မိပြန်သည် ။
ထိုအခါ "အို ဒါဗီးဒေါ့ကြောင့် တော့ အခြေအနေ မဆိုးတန်ရာပါဘူး။ သူ
ကို ထိန်းရမှာပဲ။ ဒါမှ တို့ လှည်းကြီး မမှောက်မှာ " သို့နှင့် စိတ်ချမ်းသာ
လာကာ အိပ်ပျော်သွားလေသည် ။

(၆)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခုနစ်နာရီခန့်တွင် ဒါဗီးဒေါ့သည် ဆိုဗီယက် အဖွဲ့ရုံးသို့ ရောက်လာသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် ဂရယ်မျချီရွာသား ဆင်းရဲသော လယ်သမား ဆယ့်လေးယောက် ရောက်နေကြသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ မနက်ကြီးကတည်းက စောင့်နေတာဗျ" လုဗစ်ရှကင်က ဒါဗီးဒေါ့၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောသည်။ ။

"ကျုပ်တို့ ဒီနေ့စကြမယ်လေ" ဟု အဘိုးကြီး ရှယ်ရှူကာက ဆိုသည်။ ။

ဒါဗီးဒေါ့ ရောက်လာသည့် နေ့က အဖွဲ့ရုံးရှေ့တွင် စကားလက်ဆုံ ကျသူမှာ သူပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုအချိန်ကစ၍ ဒါဗီးဒေါ့ဆိုသည့် ခရိုင်ကလာသော ကိုယ်စားလှယ်ကြီးသည် သူနှင့် ပထမဆုံး ရင်းနှီးသူဟု ယူဆနေသည်။ ။ အခြားသူများ ထက်ပို၍ ရင်းနှီးသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဖက်လဲတကင်း ပြောသည်။ ။ ဆိုသည်။ ။ ဒါဗီးဒေါ့ မရောက်လာမီက "အခြေအနေအားလုံးကို ကျုပ်နဲ့ ဒါဗီးဒေါ့ ဆွေးနွေးပြီးခဲ့ကြပြီ။ ကျုပ်တို့ အကြာကြီး စကားပြောခဲ့ကြတာလားဗျ။ စုပေါင်း လယ်ယာ အသင်းဖွဲ့ဖို့ ဆိုပါတော့ဗျာ။ သူက ရယ်စရာ ပြောတတ်တယ်ဗျ။ ကျုပ်လိုပဲ" ဟု လေသံမြင့်မြင့် ပြောသည်။ ။

ဒါဗီးဒေါသည် ရှယ်ရှူကာကို ကုတ်အင်္ကျီအဖြူကြီးကြောင့် မှတ်မိနေသည်။ အဘိုးကြီးကို တစ်ချက်တော့ ပိတ်၍ တွယ်လိုက်သည်။

"အား၊ ဟိုနေ့ညနေက တွေ့တာ ခင်ဗျားကိုး။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တုန်းက စုပေါင်း လယ်ယာအသင်း ဖွဲ့မယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားမျက်နှာ မကောင်းပါလား။ ခုတော့ ခင်ဗျားပဲ အရင်ဆုံး စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်နေပြီ။ ကောင်းပါ့ဗျာ"

"ကျုပ်က အလုပ်များ သားလားဗျ။ ဒါ့ကြောင့် အစည်းအဝေးမတက်နိုင်ဘဲ ပြန်သွားရတာ" ရှယ်ရှူကာသည် ညောင်နာနာ ပြောကာ ဘေးသို့ ဖဲ့ထွက်သွားသည်။

ကုလတ်တို့ ၏ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းရန် နှစ်စုခွဲသည်။ ပထမအစုသည် ရွာအထက် ပိုင်းတွင် တာဝန်ယူရမည်။ ဒုတိယအစုသည် ကျန်တစ်ဝက်ကို တာဝန်ယူရမည်။ ပထမအစုတွင် နာဂူနေ့ခေါင်းဆောင်ရမည် ဟု ဒါဗီးဒေါက အဆိုတင်သည့် အခါ ငြင်းသည်။

"ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲဗျ" ဒါဗီးဒေါက မကျေနပ်။

"ကျွန်တော် ဒုတိယအစုနဲ့ သွားမယ်ဗျာ"

"ဘာများ ထူးခြားလို့ လဲဗျ"

နာဂူနေ့သည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်နေသည်။ ပြီးမှ "ကဲလေဗျာ သွားတာပေါ့။ ခင်ဗျား သိပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ လှရှုကာလေဗျာ။ သူက ကုလတ်ကြီး ဖရော်ဒမတ်စကော့ရဲ့ သား တီမိုဖေးနဲ့ နေတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် အဲဒီအပိုင်းကို မသွားချင်ဘူး။ လူတွေက ပြောကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ဒုတိယ အစုနဲ့ ပဲ သွားပါရစေ။ ပထမအစုကို ရတ်ဇျော့နေ့ခေါင်းဆောင်လိမ့်မပေါ့"

"အို ဘာဖြစ်လဲဗျ။ လူတွေပြောတာ ဂရုစိုက်စရာလား။ ဒါပေမဲ့ အတင်း မတိုက်တွန်းပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ဒုတိယအစုမှာ လိုက်ခဲ့တာပေါ့"

ထိုနေ့မနက်က ထမင်းကျွေးရာတွင် နာဂူနော့၏ မိန်းမကို သတိထား ကြည့်မိသည် ။ သူ့ပါးတွင် အနာတစ်ခု တွေ့ရသည် ။ ယင်းကို သတိရလာကာ "ခင်ဗျား တီးထားလို့ မျက်နှာညိုမည်းနေတာနဲ့ တူတယ်။ ဟုတ်လား" ဟု နာဂူနော့ ကို မေးကြည့်သည် ။

"ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်သူလက်ချက်လဲဗျ"

"သူလက်ချက်နေမှာ ပေါ့"

"ဘာရယ်ဗျ။ ဘယ်က သူလက်ချက်လဲ"

"ဖရော်ရဲ့ သား တီမိုဖေး"

ဒါဗီးဒေါသည် စိတ်ရှုပ်သွားကာ ခဏဆိုင်းနေသည် ။ ပြီးမှ "ကဲ ကဲလာကြ။ သွားမယ်။ လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်မှ ဗျို့" ဟု အော်လေသည် ။

နာဂူနော့၊ ဒါဗီးဒေါ၊ လုဗစ်ရှကင်၊ ရှယ်ရှူကာနှင့် အခြားကော့ဆက်သုံးဦးတို့ သည် ဆိုဗီယက်အဖွဲ့ရုံးမှ ထွက်ခဲ့ကြလေသည် ။

"ဘယ်သူအိမ် အရင်စမလဲ" ဒါဗီးဒေါသည် နာဂူနော့ကို မကြည့်ဘဲ မေးသည် ။ စောစောက ပြောဆိုခဲ့ကြသည် ကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အချင်းချင်းကြောင်နေကြသည် ။

"တစ်ကော့ဆီ သွားတာပေါ့"

သူတို့ အဖွဲ့သည် ရွာလမ်းအတိုင်း သွားကြသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောကြ။ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ မိန်းမသားများက ပြုံးတူးပြတဲ ကြည့် ကြသည်။ ကလေးတစ်အုပ်သည် သူတို့ နောက်က လိုက်လာ သည်။ လုဗ် ရှကင်က ထင်းထရံတစ်ချောင်းကို ဆွဲနှုတ်သည် တွင် က လေးများမှာ ရှဲသွား သည်။ တစ်ကော့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် နာဂူနေ့ က အားလုံးကို ပြောသလိုလို ပြောသည်။ "ဒီအိမ်က စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်း ဌာနချုပ်လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျ။ ကြီးတယ်။ နောက်က တဲတွေ ကိုတော့ မြင်းဇောင်းလုပ်တာပေါ့။"

တစ်ကော့အိမ်သည် ကြီးသည်။ ယင်းကို ရွာနီးချုပ်စပ်က ဝယ်လာ ခဲ့သည်။ လယ်သမားများ ငတ်ပြတ်ကြသည့် ၁၉၂၂ က ဖြစ်သည်။ နွား တစ်ကောင် ဂျုံတစ်ဟန့်တပေးရသည်။ မတန်တဆ အပိုင်စီးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် အိမ်ရှင် တစ်အိမ်ထောင်လုံး သေဆုံးသွားသဖြင့် တစ်ကော့ကို ခုရုံးတင်ကာ တရားစွဲသူမရှိ ဖြစ်သွားရသည်။ ထိုအိမ် ဟောင်းကို ဂရယ်မျချီသို့ သယ်ခဲ့ကာ နောက်ဘေးဖက်က တဲများ ထိုးသ ည်။ မြင်းဇောင်းတစ်ခု ဆောက်သည်။ ဆလပ်အကွာရာများ ဖြင့် ရေး ထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို အိမ်ရှေ့ ဘက်တွင် တွေ့ရသည်။

တီ၊ ကေ၊ ဗိုရိုဒင်။ ၁၉၂၃ အေဒီ။

ဒါဗီးဒေါသည် အိမ်ကြီးကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ရှုသည်။ ပ ထမဆုံးဝင်းတံခါးမှ ဝင်သူမှာ နာဂူနေ့ ဖြစ်သည်။ တံခါးဖွင့်သံမြည် သွား သည် တွင် နောက်ဖေးက ဂရေးဟောင်း သမင်ခွေးကြီးတစ် ကောင် ထွက် လာပြီးလျှင် ဟိန်းဟောက်သည်။

"ဒီကောင် ဟပ်မိရင်တော့ လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဗျို့" ဟု ရယ်ရှု ကာ က နောက်လိုက်သည်။

သူတို့ သည် အိမ်ထဲသို့ အစုလိုက် ဝင်သွားကြသည်။ ။ တစ်ကော့ မိန်းမက မဖိတ်မကြားဘဲ ဝင်လာကြသည့် ဧည့်သည် များကို မလိုတမာ မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်သည်။ ။

"တစ် ရှိလား" နာဂူနေ့က မေးသည်။ ။

"မရှိဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်သွားလဲ"

"မသိဘူး"

"ကျုပ်တို့ လာတဲ့ အကြောင်း သိရဲ့ လား။ ပါဇီလက်မှာ ကျုပ်တို့ " ရှယ်ရှူကာက စကားစသည် တွင် နာဂူနေ့က မျက်စောင်းထိုးလိုက်သဖြင့် ရပ်သွားပြီးလျှင် ခုံတစ်ခု၌ ထိုင်ကာ ချောင်းဆိုးနေလိုက်သည်။ ။ ရှယ်ရှူကာ ၏ ဟန်အမူအရာသည် ခပ်တင်းတင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

"မြင်းတွေ အိမ်မှာ ရှိရဲ့ လား" အိမ်ရှင်မ၏ မျက်နှာထားကြောင့် နာဂူနေ့က မေးမြန်းသည်။ ။

"ရှိသားပဲ"

"နွားတွေရော"

"မရှိဘူး။ ရှင်တို့ ဘာလို့ လာကြတာလဲ"

"ခင်ဗျားက" ရှယ်ရှူကာက စပြန်သည်။ ။ ထိုအခါ လုဗစ်ရှကင်က အဘိုးကြီး၏ အင်္ကျီစကိုဆွဲကာ တံခါးဝဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ။

"နွားတွေ ဘယ်မှာ လဲ"

"တစ် မောင်းထုတ်သွားတယ်"

"ဘယ်ကို မောင်းသွားသလဲ"

"ပြောပြီးကောဟာ။ ကျွန်မ မသိဘူး"

နာဂူနေ့သည် ဒါဗီးဒေါ့ကို မျက်စိမှိတ်ပြပြီးလျှင် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည် ။ အပြင်ဘက်တွင် အဘိုးကြီး ရှယ်ရှူကာကိုတွေ့လျှင် "ခင်ဗျားကြီး ပြောစရာလိုတဲ့ အခါမှ ပြောပါဗျ" ဟု မုတ်ဆိတ်ကိုဆွဲကာ ပြောသည် ။ ထိုနောက် ဒါဗီးဒေါ့အား "သိပ်တော့ မဟန်ဘူးဗျို့။ နွားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲဆိုတာ ရှာကြရလိမ့်မယ်။ ဒီလူထုတ်သွားပြီနဲ့ တူတယ်" ဟု ဆိုလေသည် ။

"နွားတွေ ထုတ်သွားပြီ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်မှာ ပေါ့။ ရွာထဲမှာ ရှိသမျှ နွားတွေအနက် သူ့နွားတွေဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ သူ့နွားတွေက ခင်ဗျား အရပ်ထက်တောင် မြင့်သေးတယ် ။ အလွတ်မခံနိုင်ဘူးဗျ။ တစ်ကော့ကိုရော သူ့နွားတွေကိုပါ ရှာကြရမယ် "

လုဗစ်ရှကင်သည် အိမ်နောက်ဘေးက စပါးကျိုသို့သွားကာ ဟိုရှာ သည် ရှာ ရှာသည် ။ ထိုနောက် တံစဉ်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည် နှင့် ယူ လာပြီး လျှင် ခွေးသမင်ကြီးကို ချည်ထားသည့် သံကြိုးကို ဖြတ်လိုက်သည် ။ နာဂူနေ့ လက်တွင် ခွေးကို ဆွဲလာသည် ။ ထိုနောက် မြင်းတစ်ကောင်ကို ထုတ်လာ ပြီးလျှင် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲတက်ကာ ထွက်ဟန်ပြင်လေသည် ။

"ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ မာကာ။ သူများ မြင်းကို အခွင့်မတောင်းဘဲ ရှင်ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး စီးရတာလဲ။ ကျွန်မ ယောက်ျားပြန်လာရင် ရှင့်ကို တိုင်မယ်။ ရှင်နဲ့ တွေ့မှာ ပဲ" တစ်ကော့ မိန်းမက အိမ်ဝသို့သွားကာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည် ။

"ဆူမနေပါနဲ့ ဗျာ။ ခင်ဗျားယောက်ျား အိမ်မှာ ရှိနေရင် ကျုပ်နဲ့ အရင် တွေ့မှာ ပဲ။ ရဲဘော်ကြီး ဒါဗီးဒေါ့ရေ လာဖို့ သွားကြရအောင်"

နာဂူနေ့ ဘာလုပ်နေမှန်း မသိသဖြင့် ဒါဗီးဒေါ့သည် စိတ်ရှုပ်နေ သည် ။

"ဟောဒီမှာ နွားခြေရာတွေ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရှိသေးတယ်ဗျ။ နွားတွေကို ထုတ်သွားတယ်လေ။ ဒီလူ သတင်းရဟန်တူတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော် လိုက်ဦးမယ်။ ဘယ်မှ မပြေးနိုင်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ကော်ရှက် တော့ အိမ်ကို သွားပေတော့။ ဟုတ်လား"

နာဂူနေ့သည် လမ်းမကြီးဆီသို့ ထွက်လာသည် ။ ထိုနောက် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းသည် ။ သူ့နောက်တွင် နှင်းပွင့်များ ဖွာရာကြွ၍ ကျန်ခဲ့သည် ။ နွား ခြေရာများ သည် တဖြည်းဖြည်း မှီ န်လာသည် ။ တစ်ဖန် လမ်းမ ကြီးမှ တူဗျန် စကျိုင်းဘက်သို့ ဂိုက်နှစ်ရာခန့် ခွဲထွက်လိုက်သည် တွင် နွား ခြေရာ မှီန်မှီန်ကို တွေ့ရပြန်သည် ။ သူတွေ့သည့် အတိုင်းပင် ထိုနေရာ ၌ ရှိနေမည်ဟု ခိုင်မာလာ သည် ။

သို့ရာတွင် အတန်ငယ်သွားလျှင် ခြေရာပျောက်သွားပြန်သည် ။ ထို့ ကြောင့် လူသွားလမ်း ရှိရာသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ပြန်သည် ။ တစ်ကော့သည် တောင်ကုန်းဆီသို့ နွားများကို မသွားကာ သူ့မိတ်ဆွေများ ရှိရာ ဗွိုင်းစ ကို ဗွိုင်းရွာဆီသို့ သွားခြင်းဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ကုန်းလေးကို တက် ကာ တစ်ဖက်သို့ ဆင်းခဲ့သည် ။

တောင်ကုန်းတစ်ဖက် ချောင်းကောတစ်ခုအနီးတွင် နွားချေးပုံ လတ် လတ်ဆတ်ဆတ်ကို တွေ့ရပြန်သည် ။ ထို့ကြောင့် နာဂူနေ့သည် ခြောက်လုံးပြူးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။ ထိုနောက် ချောင်းကော အတိုင်းဆက်၍ စီးသွား သည် ။ တစ်ခေါ်လောက် သွားမိလျှင်

ဝက်သစ်ချပင်ခြေတစ်ခု၌ မြင်းတစ် ကောင် နွားတစ်ရှဉ်းနှင့် လူတစ်
ယောက်ကို လှမ်း၍ မြင်ရသည် ။ မြင်းပေါ်က လူသည် လက်တယမ်း
ယမ်း နွားများကို မောင်းနေသည် ။ စီးကရက်မီးခိုးသည် ဝှေ့ဝိုက်ကာ နာ
ဂူနေ့ရှိရာသို့ လွင့်လာသည် ။

"ဟေ့ ပြန်လှည့်ခဲ့"

တစ်ကော့သည် အသံကြားသဖြင့် ဘေးဘီကြည့်ကာ စီးကရက်တို့ကို
လွှင့်ပစ်လိုက်သည် ။ ထိုနောက် မြင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ စီး၍ ထွက်လာ
သည် ။

"ဘာလဲဗျ။ ဘာဖြစ်တာလဲ"

နာဂူနေ့သည် တစ်ကော့တူရူသို့ သွားသည် ။

"ဪ ခင်ဗျားကိုး။ ဘယ်သွားမလို့ လဲ" ဟု နာဂူနေ့က မေးလေ
သည် ။

"နွားတွေ ရောင်းမလို့ မာကာ"

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြ
သည် ။ မြင်းပေါ်ကမူ နှစ်ယောက်စလုံး မဆင်းကြ။ မြင်းနှစ်ကောင်ကား
တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် တရှူးရှူး လေမှုတ်ထုတ်ကာ နှုတ်ဆက်နေ
ကြသည် ။ နာဂူနေ့၏ မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်သန်းနေသည် ။ သို့သော်
တစ်ကော့ကား အေးဆေးတည်ငြိမ်လှသည် ။

"ကဲ၊ ခင်ဗျားနွားတွေ အိမ်ပြန်မောင်းခဲ့ပေတော့"

နာဂူနေ့၏ အသံသည် အမိန့်ပေးသံဖြစ်သည် ။

တစ်ကော့သည် ငေးတိဝိုင်တိုင် ဖြစ်နေသည် ။ မလှုပ်မရှားသေးဘဲ

ခေါင်းကြီးကို ငိုက်စိုက်ချကာ တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားနေဟန်တူသည်။ နာဂူနေ့ ကား သူ့ကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် ခဏအကြာတွင် တစ်ကော့သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသူကဲ့သို့ နွားများ လာလမ်းဘက်သို့ မောင်းထုတ်လေသည်။

"ကျုပ် နွားတွေကို သိမ်းသွားမလို့ ပေါ့ ဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ က ကျုပ်ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဦးမယ်ပေါ့" တစ်ကော့သည် နာဂူနေ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

"ဒါကို သိလို့ ခင်ဗျား ထွက်ပြေးတာ မဟုတ်လား။ ရုပ်ဖြူတပ်သား အကျင့်မျိုးပဲဗျာ" ဟု နာဂူနေ့က ချုပ်တီးမရတော့ဘဲ အော်သည်။

တစ်ကော့ကား တောင်ကုန်းအတက် တစ်လျှောက်လုံးလုံး စကား မပြောဘဲ လိုက်လာသည်။ မြင်းကုန်းနှီးတွင် ဖင်နေရာကိုသာ ပြင်သည့် အခါ ပြင်သည်။ ထိုနောက် ရုတ်တရက်ပင် "ကျုပ်ကိုရော ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြမလို့ လဲ" ဟု မေးသည်။

"ပြည်နှင်ဒဏ် ခတ်ရမှာ ပေါ့ဗျ။ ဟေ့ ခင်ဗျား ကုတ်အင်္ကျီအောက်က ဘာလဲ"

"သေနတ်လေ" ဟု ပြောကာ တစ်ကော့က ကုတ်အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖြုတ်၍ ပြသည်။ အတွင်းအိတ်တွင် ဆင်စွယ်ရိုးတစ်ခု ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

"ပေး ပေး ကျုပ်ကိုပေး" နာဂူနေ့က လက်ကမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် တစ်ကော့က လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖယ်ယမ်းလိုက်သည်။

"အို ဒါ ခင်ဗျားဖို့ မဟုတ်ဘူး" သူ့အသံသည် အေးဆေးလှသည်။ ထိုသို့ ပြောရင်း နာဂူနေ့ကို ပြီးထွေထွေ မျက်နှာပေးဖြင့် စိုက်၍ ကြည့်ပြန်

သည် ။ "ခင်ဗျားကို မပေးနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ က ကျုပ်ပစ္စည်းတွေကို သိမ်း

+မှာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သေနတ်တစ်လက်တော့ ချန်ခဲ့ဦးမှာ ပေါ့ဗျာ။ ကုလတ် ဆိုတာ သေနတ်တစ်လက်တော့ ရှိတာပဲလို့ သတင်းစာတွေမှာ သူတို့ ရေးကြ တယ်မဟုတ်လားဗျ။ ဝမ်းရေးက ရှိသေးမို့လား။ ဒါနဲ့ အသက်မွေးရမှာ ပေါ့ဗျာ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ရွာက သတင်းထောက်တွေ သတင်းစာမှာ ရေးချင် သလို ရေးကြပါစေ၊ ကျုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။"

တစ်ကော့သည် ခေါင်းကို တွင် တွင် ယမ်းကာ ရယ်လေသည် ။ သို့သော် နာဂူနေ့က သေနတ်ကို ပေးရန် ဇွတ်အတင်း မတောင်းတော့ပေ။ ရွာသို့ ရောက်မှ သာ မီးစင်ကြည့်၍ ကမည်ဟု စိတ်ကူးမိလေသည် ။

"ကျုပ် ဘာလို့ သေနတ်ဆောင်သလဲလို့ ခင်ဗျား တွေးကောင်း တွေးမယ်။ သေနတ် ဆိုတာမျိုးဟာ လူကို ဒုက္ခပေးတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အဖို့ သေနတ်ကိုင်ခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။ ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်ကတည်းက ကိုင်ခဲ့တာပဲ။ ခုမသုံးရတာကြာပြီမို့ သံချေးတောင် တက်နေသဗျာ။ ဒီလက်နက်ဟာ တစ်နေ့ အသုံးဝင်ကောင်းဝင်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မတွေးမိဘူး။ မနေ့က ခင်ဗျားတို့ တိုင်ပင်နေတာ ကျုပ် ကြားတယ်။ ကုလတ်တွေကို စာရင်းရှင်းမလို့ ဆိုဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် မြန်မယ် မထင်မိဘူး။ ဒီလိုမြန်မယ် မှန်းသိရင် မနေ့ညကတည်းက နွားတွေဆွဲပြီး ထွက်သွားမှာ ပေါ့"

"ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောသလဲ"

"အိုဗျာ ကောလာဟလတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ် မိန်းမနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး နွားတွေကို ဘေးကင်းမယ့်ဆီပို့ဖို့ စီစဉ်ကြတာပဲ။ သေနတ်

လည်း ဖွက်မလို့ ယူလာတာဗျ။ ခုတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ကို တိုးတော့တာပဲ"

"ဒါ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး တစ်ကော့။ ခင်ဗျား သတိသာ ထားပေ တော့"

"အို ခုမှ ရယ်စရာစကား ရှိသေးသဗျ။ ဘဝသစ်ရောက်အောင် တိုက် ခဲ့ခိုက်ခဲ့ရတယ်။ တရားတဲ့ အစိုးရအတွက် ထောက်ခံခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ ကျုပ်တို့ လည်ပင်း ကျုပ်တို့ ကြိုးကွင်း စွပ်မိရက်သား ဖြစ်နေပြီဗျို့။" တစ် ကော့ ၏ အသံသည် ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည် ။

ထိုနောက် စကားမပြောတော့ဘဲ မြင်းကို ဖြည်းဖြည်းစီး၍ လိုက်ပါ လာသည် ။ သူ့မြင်းသည် နာဂူနေ့၏ မြင်းနောက်က လိုက်သည် ။ သို့သော် နာဂူနေ့က စောင့်၍ ခေါ်သည် ။ မျက်ခြည်လည်း အပြတ်မခံ တော့။ နွားများ ကား သူတို့ ရှေ့က ပြေးနေသည် ။

"သွားလေဗျာ။ ရှေ့က သွားပါ" နာဂူနေ့၏ အသံသည် မာလာသည် ။ မျက်နှာသည် လည်း တင်းမာခက်ထရော် ရှိလာသည် ။ လက်ကလည်း သေနတ် ရှိရာ အိတ်ထဲသို့ ရောက်နေသည် ။ သူသည် တစ်ကော့ အကြောင်းကို ကောင်း ကောင်းသိသူ ဖြစ်သည် ။ "ခင်ဗျား နောက်ချန် နေမယ် စိတ်မကူးနဲ့ ။ ကျုပ်ကို စမ်းမယ် မကြံနဲ့ ။ ခင်ဗျား အသေပဲ"

"ဘယ့်နှယ်လဲဗျာ။ ခင်ဗျား ခုတလော ထယ်ထန်နေပါလား" တစ် ကော့သည် ရှေ့က အမြန်စီးသွားလေသည် ။